

Giới thiệu Ngừng Yêu

Chồng cũ của cô sau 5 năm khi ly hôn anh ta lại có sở thích bám theo cô???

"Thiên Tổng, có vẻ anh rảnh quá sao?"

"Không phải, tôi rất bận."

"Vậy anh tới đây làm gì?"

"Đòi đồ."

"Tôi nợ anh cái gì?"

"Đứa nhỏ."

"Nó còn con tôi không phải con anh."

"Nhưng tình trưnɡ tạo ra nó là của tôi."

"Một con tình trưnɡ thôi mà anh cũng đòi, anh đáng làm đàn ông sao?"

"Tôi không làm đàn ông làm sao cô có đứa nhỏ."

"Cút!!!"

"Vậy cô trả đồ cho tôi rồi tôi đi."

"Vậy anh muốn cái gì, cái đó tôi không có."

"Em"

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ly hôn

Trong cuộc đời cô hối hận nhất là yêu người đàn ông trước mặt cô – Thiên Vũ. Cô nhìn anh, đã gần 1 tháng không thấy mặt cuối cùng anh ta cũng trở về, nhưng không ngờ hôm nay cũng là...

"Ly hôn đi, trên mặt bàn là thỏa thuận. Chỉ cần cô ký thì 10% cổ phần tập đoàn Thiên Long sẽ là của cô, cùng với số tiền chu cấp hàng tháng. Tôi tin cô có thể đủ sống tới già." Thiên vũ nhìn cô bằng ánh mắt sắc lạnh, tay tiện thể đẩy bản thỏa thuận ly hôn về phía cô.

Cô nhìn anh, ánh mắt cố che giấu đi sự đau khổ, tủi nhục mà chỉ bình thản nói: "Anh ghét tôi vậy sao?"

Không ngoài dự đoán, anh ta bắn ra phía cô một ánh mắt khinh thường, lạnh nhạt nói: "Nếu không có cô thì cô ấy có cần cùng đứa con của chúng tôi cũng không lang thang ở ngoài hơn 1 năm trời. Con tôi cũng không thiếu tình thương của người cha như vậy không?"

Cô nhìn lại nước mắt, nở một nụ cười khó hiểu: "Thì ra..."

Thì ra những hành động lúc trước anh đối với cô chẳng qua là để kéo gần quan hệ với người con gái anh yêu – bạn thân của cô. Tuy biết là giả nhưng cô lại cố chấp tin là thật, đến tận lúc bị anh hiểu lầm là nguyên nhân khiến bạn thân cô bỏ rơi anh cô vẫn cố chấp nghĩ tất cả là do anh cảm thấy bị tổn thương danh dự nên mới vậy.

Đến tận lúc kết hôn với anh vì bạn thân cô bỏ trốn trước đám cưới, rồi trở thành người vợ bị anh chà đạp cô vẫn nuôi một tia hi vọng nhưng giờ thật sự dập tắt rồi.

"Ký" Anh chỉ tay vào bản thỏa thuận, rồi dứt khoát ra lệnh cho cô.

Cô ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt, rồi nhìn bản thỏa thuận trước mặt. Cô không quan tâm mà lấy trong túi sách ra một bản thỏa thuận ly hôn khác, dứt khoát ký vào đó rồi đưa cho anh.

Anh khó chịu nhìn thấy hành động này của cô, khó chịu vì cô dám chuẩn bị một bản thỏa thuận ly hôn trước, khó chịu vì cô đã chuẩn bị ly hôn trước cả anh.

"Cô làm như vậy là có ý gì? Bộ bản thỏa thuận kia không đủ thỏa mãn cô sao?" Anh lạnh nhạt quét mắt đánh giá cô, rồi mới đọc bản thỏa thuận cô vừa đẩy sang.

Điều khiến anh ngạc nhiên là cả bản thỏa thuận này chỉ có một điều kiện duy nhất là sau khi ly hôn không còn quan hệ gì hết, chứ hoàn toàn không có một điều kiện nào về việc chia tài sản.

"Thiên Tổng, anh cũng đọc rồi đó. Tôi chẳng cần gì cả nên mong anh hãy tôn trọng tôi. Anh cũng yên tâm, những tâm thế anh từng cho tôi, tôi chưa dùng một chút nào. Những thứ anh mua cho tôi, tôi cũng để lại hết, không mang theo một cái nào."

Cô đứng dậy xoay người định rời đi, thì bị một cánh tay ấm áp kéo lại: "Hành lý của cô?"

Thật ra anh cũng chẳng có ý nói câu đó, chẳng qua muốn cô ở lại thêm một chút nữa. Kiểm soát để nhìn thấy cô nhưng lại chẳng còn cách nào nên đành nói vậy.

"Thiên Tổng, nếu tôi nhớ không nhầm thì toàn bộ đều là tiền của anh mua. Nhưng bộ quần áo cùng túi xách tôi đang dùng là tiền của tôi nên mong anh tự trọng bỏ tay ra." Cô dùng tay hất cánh tay đang nắm lấy tay cô của anh ra, rồi xoay người rời đi.

Anh nhìn bóng lưng rời đi, anh đang có ý định đuổi theo thì chuông điện thoại vang nên, anh dòng chữ hiện trên điện thoại một lát rồi bắt máy: "Được rồi, em cứ cho con tới công viên trước đi rồi anh tới ngay."

Cô đi ra khỏi ngôi biệt thự mà mình đã sống mấy năm nay, tâm trạng cũng chẳng tốt hơn.

Hôm nay thời tiết rất đẹp, không nắng gắt, cũng không mưa. Là một ngày với những ánh nắng ấm áp, những cơn gió nhẹ nhàng mang theo mùi vị cô đơn.

Nhưng cô không hề khóc, cô chỉ khẽ cười rồi tay rời xuống xoa bụng mình: "Thiên Vũ, không phải tôi không muốn ngừng yêu anh mà tôi không có cách mà quên đi anh- người tôi thương. Nhưng vẫn cảm ơn anh đã để lại cho tôi một tia hi vọng nhỏ nhoi để sống này."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Trở về

Tại sân bay thành phố A.

Sau 5 năm cuối cùng cô cũng trở về. Đây là quê hương cô, lúc là nơi ở của người đàn ông cô yêu nhất...

Trong sân bay, cô sau 5 năm đã trở nên xinh đẹp hơn, sự quyến rũ của một người phụ nữ trưởng thành lại càng khiến cô hấp dẫn mọi ánh nhìn. Mái tóc dài uốn sóng, chiếc váy ren màu đen huyền bí càng tăng thêm sự quyến rũ của đường cong của cô.

"Mommy, mẹ không cảm thấy mình đang thả bả một cách bừa bãi sao?" Đứa bé trai đi bên cô, kéo kéo ống tay áo mẹ mình. Khinh bỉ nhìn cô nói.

Cô nhìn bé trai bên cạnh mình, oán giận nói: "Ta là mẹ con đó. Sao có thể nói ta thả bả. Bộ người thích ta chỉ có thể là chó hay sao?"

Đứa bé trai mỉm cười như một thiên sư, giọng nói trong trẻo cất lên: "Mommy, hôm nay mẹ thật thông minh!"

Cô nhìn gương mặt thánh thiện đó, chút nữa phun máu. Nó là con trai cô không vậy? Từ hình dáng nên tính cách đều phúc hắc như cha nó... Thật làm cô khổ tâm.

"Con còn nói nữa, ta liền đáp con nên máy bay trở về Mỹ." Cô trừng mắt nhìn bé trai bên cạnh mình.

"Mẹ rời xa được con sao?" Ánh mắt khinh bỉ lần nữa lại bắn về phía cô.

"Hừ, ta mới không thèm chấp với đứa trẻ con như con." Nói xong cô kéo theo bé trai sải bước ra ngoài sân bay.

Bên ngoài sân bay.

Hai mẹ con cô vừa đi ra khỏi sân bay đã có hai người đàn ông mặc âu phục màu đen chạy về phía họ. Người tài xế nhận lấy hành lý trong tay cô cất vào cốp xe, người còn lại chính là thư ký của cô, anh ta vừa nhìn thấy cô đã cung kính nói: "Chủ tịch, Thiên Dực thiếu gia đang chờ cô ở công ty."

Cô khẽ gật đầu đi về phía chiếc xe BMW sang trọng kia, người tài xế nhanh nhẹn mở cửa cho cô cùng bảo bối của mình ngồi vào sau đó khởi động xe.

Trên xe.

"Chủ tịch, Thiên Dực thiếu gia bảo người gọi cho cậu ấy khi xuống máy bay." Người thư ký nhanh nhẹn báo cáo lại câu nói của người đàn ông tên Thiên Dực kia.

"Không cần phiền phức, cho cậu ta đợi đi." Sau đó cô quay sang hỏi thăm bảo bối của mình: "Con có mệt lắm không? Hay chớp mắt chút đi."

Bé trai nhìn cô, tròng tròng nói: "Vậy tới nơi mẹ gọi con dậy đi." Sau đó cậu dựa cả người vào lòng mẹ mình.

"Thư ký Tiêu, gần tới nơi anh gọi tôi dậy. Có chuyện gì để sau rồi báo cáo."

Nhắm mắt lại cô thầm nghĩ tới anh. Thiên Vũ, 5 năm rồi anh sống có tốt không? Gia đình của anh và cô ấy như thế nào rồi?

Chớp mắt một lúc đã tới công ty. Nơi đây tuy không rộng lớn được như tổng công ty bên Mỹ, nhưng ở thành phố A này thì có thể coi là một công ty có thể lực.

Cô dắt tay bảo bối đi về phía thang máy chuyện dụng, sau đó đi thẳng lên tầng 15. Tầng lầu đáng sợ nhất của công ty Kỳ Liên này.

Đi ngang qua bàn thư ký, người thư ký nữ còn lại của cô nên tiếng: "Chủ tịch, Thiên Dực thiếu gia, đang đợi người ở bên trong."

Cô gật đầu, rồi lạnh nhạt nói: "Linda, cô sang đầu 2 tuần rồi, chắc cũng điều tra được không ít thông tin về tài chính của thành phố A. Được bao nhiêu liền mng vào cho tôi. Tiện thể pha thêm một ly sữa cho Tiểu Lân."

Đưa bé trai nghe mẹ mình gọi là Tiểu Lân, liền bán về phía cô ánh mắt coi thường lần nữa. Nhưng để giữ thể diện cho mẹ mình, cậu đành ngậm đắng nuốt cay mà nhẫn nhịn.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thiên Dực

Đẩy cửa bước vào, trước mặt cô hiện ra hình ảnh ung dung tự tại của một tên ăn không ngồi rồi.

"Thiên Dực, cậu tới đây làm gì?" Cô không nói nhiều, sai bước dẫn Tiểu Lân về phía ghế sofa đối diện anh.

"Tôi tìm cậu hàn huyên chứ sao?" Ánh mắt của anh lập tức chú ý tới đứa bé trai bên cạnh cô: "Thiên Lân, mấy tháng không gặp cháu thật đáng yêu nha." Anh đưa tay định véo má cậu thì bị cậu phủ hàng hất ra.

"Cháu họ Kỳ, Kỳ Lân không phải Thiên Lân gì mà chú đang gọi." Tiếng nói cậu cất nên, mang theo phần căm ghét, trợn lén chua chát.

Thiên Dực biết mình lỡ lời nên đành đưa ánh mắt cầu cứu về phía cô.

Cô cười nhẹ, tay xoa đầu Tiểu Lân: "Tiểu Lân ngoan, Chú Thiên Dực chỉ đùa với con thôi mà."

Tiểu Lân thấy mẹ mình nói vậy cũng ngoan ngoãn không biểu hiện gì chỉ im lặng trầm tư suy nghĩ gì đó.

Cô nhìn con trai mình, bỗng chốc thấy chua xót.

Thiên Dực là em trai sinh đôi của Thiên Vũ, nhưng do không cùng bào thai nên diện mạo không giống nhau hoàn toàn chỉ bảy tám phần giống mà thôi.

Cô và Thiên Dực lại là bạn thân từ hồi cấp 2 đến bây giờ nên lúc cô cùng Thiên Vũ ly hôn, anh cũng vẫn thường xuyên sang Mỹ thăm cô. Kể cả lúc phát hiện ra cô có thai anh cũng không nói cho Thiên Vũ biết, mà số lần bay sang Mỹ thăm cô nhiều hơn trước mà thôi.

Đến khi Tiểu Lân sinh ra, Thiên Dực gần như biến mình thành người cha của nó. Anh chăm sóc nó từng chút một, rất cẩn thận. Nhưng đến hai tháng trước Tiểu Lân biết được mọi chuyện của năm đó, nó liền bắt đầu sinh ra chán ghét với Thiên Dực, nói đúng hơn là vô cùng ghét.

"Tiểu Lân, đây là lần đầu tiên con đến thành phố A có muốn đi đâu chơi không để chú đưa con đi?" Thiên Dực cười ảm áp, vui vẻ nói chuyện với Tiểu Lân, để xua tan không khí ngưng ngừng này.

"Không cần. Con mệt rồi muốn về nhà nghỉ ngơi." Cậu lạnh nhạt nói, không có vẻ gì thân quen cả, như nói chuyện cùng một người lạ vậy.

"Tiểu Lân,..." Cô nhéo nhẹ vào đùi cậu, ra hiệu không được vô lễ.

"Au,..Tiểu Lãnh kêu một tiếng quay sang trừng mắt nhìn mẹ mình rồi xoay người đi không thèm quan tâm tới cô nữa.

Cộc,cộc,...Tiếng gõ cửa vang nên.

"Vào đi."Cô lạnh nhạt nói.

Lúc này Linda đi vào, trên tay cô bưng 2 cốc cà phê và 1 ly sữa. Ở phía dưới khay đựng là tệp tài liệu mà cô cần.

Linda đặt 2 ly cà phê trước mặt cô và Thiên Dực, cốc sữa còn lại để trước mặt Tiểu Lãnh. Sau đó cung kính đưa cho cô tệp tài liệu tài chính của thành phố A.

"Linda, cô ra ngoài trước đi. Có gì cần tôi sẽ gọi cô."

"Vâng." Linda cung kính nói rồi rời đi.

Nghe thấy tiếng đóng cửa của Linda, Thiên Dực mới cất tiếng: "Cậu muốn tranh giành dự án trung tâm thương mại Hạnh Phúc với tập đoàn Thiên Long sao?"

Cô nghe ra trong câu nói của Thiên Dực ẩn ý điều gì. Tuy tập đoàn Kỳ Liên ở thành phố A có thế lực nhưng so với tập đoàn Thiên Long thì còn kém xa.

"Đúng vậy. Hay cậu muốn sang đây làm gián điệp để lấy cơ mật thông tin từ công ty đó?" Cô cất tiếng mang theo ý đùa cợt.

"Kỳ Tuyết, đến giờ cậu vẫn đùa được sao? Cậu không đấu lại Thiên Vũ đâu." Anh chán nản nhìn cô mà cất tiếng.

Vừa nhắc tới Thiên Vũ, ánh mắt của Tiểu Lãnh có phần sâu hơn. Nhưng hai người lớn kia lại hoàn toàn không để ý.

"Muộn rồi, chiều nay buổi đấu giá bắt đầu. Công ty cũng đã chuẩn bị toàn bộ tài liệu nên không thể dừng lại." Cô cười nhẹ nhìn Thiên Dực.

Thiên Dực không còn cách nào khuyên cô nên đành thở dài. Nếu có thể cậu mong cô không trở về, không gặp lại Thiên Vũ. Vì Thiên Dực - cậu cũng yêu cô như tình cảm cô dành cho Thiên Vũ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Gặp mặt

Sau khi tạm biệt Thiên Dực, cô cho người đưa Tiểu Lãnh về biệt thự trước. Còn mình chuẩn bị tài liệu tới buổi đấu giá.

"Chủ tịch, buổi đấu giá này quan trọng tới mức đích thân cô phải ra mặt sao?" Linda khó hiểu nhìn cô, từ trước tới giờ ở Mỹ số lần Chủ tịch tự mình tham gia đấu giá một dự án nào đó chỉ đếm trên đầu ngón tay, tại sao vừa đến thành phố A cô lại phải đích thân ra mặt.

"Linda, cô không hiểu rồi. Ở thành phố A đông dân này, Kỳ Liên cũng chỉ là một công ty không lớn mạnh cũng không nhỏ quá. Nếu giành được dự án này sẽ giúp các mặt hàng ở Kỳ Liên được nhiều người tiêu thụ biết đến hơn. Cũng có thể quảng cáo cho một số sản phẩm ở tổng công ty nữa." Cô cặn kẽ giải thích nguyên nhân hôm nay mình đích thân tham gia cho Linda.

Linda khác với Thư ký Tiêu. Linda mới vào công ty được 1 năm nên suy nghĩ trên thương trường còn nhỏ, còn thư ký Tiêu đã bên cạnh cô gần 5 năm từ lúc cô bắt đầu nhậm chức ở Mỹ nên vì muốn huấn luyện thêm cho Linda mấy năm gần đây nếu việc nào vừa sức cô luôn để cho Linda làm.

"Vâng. Mà chủ tịch, theo thông tin gần đây thì hôm nay chủ tịch tập đoàn Thiên Long, cùng tổng giám đốc cũng đích thân tham gia."

"Số phận." Cô nói ra hai từ vô cùng nhẹ nhàng rồi đi vào hội trường buổi đấu giá, mặc cho Linda đang chạy theo cùng với suy nghĩ về hai từ "Số phận" cô vừa nói.

Đúng là ông trời không phụ lòng người, hai chữ số phận kia lập tức ứng nghiệm ngay với cô mới khổ.

Vừa đi vào trong hội trường mọi hàng ghế đều chật kín còn duy nhất hàng ghế đầu thừa hai chỗ trống đúng đủ cho cô và Linda ngồi. Nhưng...

"Chủ tịch, hàng ghế kia không phải Chủ tịch Thiên tập Đoàn Thiên Long – Thiên Vũ sao?" Linda khó hiểu hỏi cô. Linda không hiểu tại sao chỗ cạnh tập đoàn Thiên Long lại không ai dám ngồi, chỗ đó có gì đáng sợ sao?

"Đi thôi, chúng ta ngồi đó." Cô khẽ gật đầu rồi sai bước đi về phía đó. Thiên Vũ, cái tên này lâu rồi không nghe ai nhắc tới càng khiến cô dao động chút ít. Nếu đã phải gặp thì không bắt gặp luôn ngày hôm nay vậy.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của những người trong hội trường, cô và Linda đã ngang nhiên ngồi xuống hai chỗ trống ở hàng ghế đầu đó.

"Thiên Tổng, lâu rồi không gặp." Vì lễ phép bình thường nên cô cũng dơ bàn tay ra chào hỏi với anh – Thiên Vũ.

"Kỳ Tổng cứ nói quá. Mới có 5 năm chứ mấy." Thiên Vũ cố kéo dài ngữ điệu gần cuối ra. Bàn tay mang theo sự ảm áp hôm nào chạm vào bàn tay đang dơ ra của cô. Sức không quá mạnh mà kéo một cái khiến cô mất thăng bằng mà ngã vào lòng anh.

Sau cú va chạm đó, mọi ánh mắt như đều hướng về phía cô và anh. Vì thông tin ly hôn của cô và anh chưa được tung ra nên ai cũng đoán là cô - người vợ nhỏ đang giận đối chồng mình nên mới có vụ cạnh tranh này. Còn giận về chuyện gì thì ai cũng biết rồi, mấy năm gần đây cứ mấy ngày lại có scandal Thiên Tổng tập đoàn Thiên Long dẫn vợ bé và con riêng đi chơi. Còn người vợ đã ly hôn mà mọi người không hề biết là cô đây thì không thấy xuất hiện ở thành phố A mà chạy sang tận Mỹ tiếp quản công ty của gia đình.

"Kỳ Tuyết, 5 năm qua có vẻ em nhớ tôi lắm nhỉ. Vừa gặp đã sà vào lòng tôi rồi." Anh vừa nói vừa phả nán hơi ấm nóng vào tai cô. Hai tay nhanh nhẹn mà ôm trọn cô vào lòng.

Cô thì đỏ mặt, không biết đào đâu cái hồ nào để chịu nữa. Kiểu ngã này của cô thật khoa trương mà, cả người ngã vào lòng anh, mặt áp vào vầng ngực rắn chắc, hai theo phản ứng kiểu gì mà ôm lấy vai rộng lớn của anh...

Cô tuy đỏ mặt nhưng sau đó rất nhanh nhận nhện, điềm tĩnh mà nói với anh: "Thiên Vũ, anh đừng có quá đáng." Tay lấy sức định thoát ra khỏi vòng tay của anh thì giọng nói quen thuộc đó lại vang lên, lần này còn khiến cô shock hơn: "Em dám thoát ra xem. Em dám thoát, tôi dám kéo cái khóa váy này của em xuống..."

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đậu hũ

Lúc này cô mới phát hiện ra phía sau lưng mình có cái gì lạnh lạnh đang chạm vào. Định thần lại được thì bàn tay đang sờ sau lưng cô bắt đầu vuốt ve nhẹ ở phần khóa áo được kéo xuống.

Cô đỏ ửng mặt, giận không thể đánh chết người đàn ông trước mặt. Biết thế lúc đầu cô nên búi mái tóc dài của mình nên, chứ thả ra thế này bị Thiên Vũ anh đậu hũ cũng không một ai biết.

"Anh... Thiên Vũ,....anh làm gì vậy?" Cô run người nói không rõ câu vì bàn tay đang vuốt ve sau lưng cô.

"Không phải em sà vào lòng tôi không sao?" Anh cười ảm áp, tay gian tà sau lưng cô bắt đầu lần mò xuống nút áo lót.

Cạch, nút đầu tiên của áo lót cô mở ra.

Cô tròn tròn mắt không hiểu anh ra đang nghĩ gì, nhưng sợ anh ta sẽ làm điều điên rồ nên cố nhẫn nhịn nói: "Thiên Vũ, anh đừng quá đáng."

"Em có thể làm gì?" Anh ta nói mang theo nhiều phần khiêu khích. Tay vuốt ve theo sống lưng của cô.

"Anh,..."

Cô chưa kịp nói hết thì phía sau vang nên giọng nói quen thuộc hơn bao giờ hết, nó còn khiến cô cảm thấy sợ hãi hơn.

"Mommy, mẹ đang chơi trò gì vậy?" Tiếng nói mang phần ngây thơ khác lạ của Tiểu Lãnh khiến cô sợ hãi.

Cô quay đầu lại, ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cậu. Nhưng lại phát hiện ra người đàn ông bên cạnh cậu thì mọi chuyện đã được sáng tỏ. Là anh ta đưa Tiểu Lãnh tới...

"Lục Hàn, sao anh lại đưa Tiểu Lãnh tới đây?" Cũng may trong lúc này Thiên Vũ biết ý từ mà cài lại nút áo lót cho cô, tiện thể kéo lại khóa váy về vị trí ban đầu.

"Anh thấy em nên chỉnh lại cái tư thế có phần khó hiểu của mình trước đi." Lục Hàn nhìn tôi trầm tĩnh nói, nhưng nhìn trong ánh mắt anh có phần gọn sòng.

Cô cũng thức tỉnh được phần nào, rõ ràng cả người đang đề nên người Thiên Vũ, người ngoài nhìn vào quả thật khó tin.

Cô đẩy nhẹ anh một cái để lấy lực đứng dậy, trước khi để cô hoàn toàn đứng thẳng anh có nhẹ nhàng truyền vào tai cô một câu nói: "Trông em có vẻ luyến tiếc quá nhỉ. Còn nữa, đứa nhỏ kia..."

Anh chưa kịp nói hết cô đã dùng gót giày giẫm vào đôi giày tây của anh,nhẹ nhàng phun ra một chữ không to quá chỉ đủ cô vào anh nghe thấy:"Câm"

Nhưng trời không phụ lòng người không bằng,một Tiểu Lãnh,một Lục Hàn,một Thiên Vũ đã khiến cô đủ đau đầu giờ con xuất hiện thêm Thiên Dực nữa.

"Kỳ Tuyết,cậu và anh hai?"Thiên Dực vừa đi vào chỉ thấy cảnh cô rời khỏi người Thiên Vũ,nhưng theo góc nhìn của cậu thì hai người họ lại thể hiện một hành động vô cùng ái muội. Vì muốn sáng tỏ suy nghĩ của mình nên cậu cũng chạy nhanh tới chỗ cô đứng.

Cô nhìn cảnh tượng trước mắt hận không thể biến thành cát bụi mà bay đi luôn.Ông trời ơi,cô có đắc tội gì với ông sao?Ngày đầu tiên về nước đã gặp chuyện như chó cắn kiêu này thì ngày tháng sau này của cô biết sống sao với lũ đàn ông này đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tiểu Lãnh ra tay

"Mommy,mẹ bị chó vô cớ sao không ạ?"Tiểu Lãnh giả ngây thơ,mắt chớp chớp nhìn cô,tay nhỏ bé kéo cô tới gần tỏ vẻ lo lắng hỏi.

"Khụ..."Cô,Thiên Dực,Lục Hàn không hẹn mà cùng ho.Không chỉ có bọn cô mà toàn bộ người trong hội trường đều ngạc nhiên,chẳng qua họ không dám làm mất lòng Thiên Vũ nên ai cũng im lặng mà theo dõi diễn biến mọi chuyện thôi.

.Riêng Thiên Dực còn khoa trương hơn,anh sắc tới,sắc nui trọn tròn mắt xem phản ứng của Thiên Vũ.Tuy cậu thích Kỳ Tuyết,cả lúc biết anh hai có Tiểu tam cũng không một lần nào dám chửi anh hai một câu mà bây giờ Tiểu Lãnh bảo bối của cậu dám so sánh anh hai cậu với chó.Là chó đó...

Lục Hàn thì khác,anh chỉ trầm lặng đánh giá Tiểu Lãnh.Nhưng trong ánh mắt có phần đang nhin cười.

Còn cô,nhân vật bị câu hỏi làm cho choáng váng không biết trả lời ra sao.Tiểu Lãnh nhà cô sao hôm nay lại chơi thâm vậy trời.

"Nhóc con, cháu đang ví ai vậy?"Gi ọng nói lãnh đạm quen thuộc ở sau lưng cô vang nên.Ngay sau đó là tiếng bước chân đang lớn dần về phía cô.

Cô như phản ứng nhanh mà biến thành gà mái bảo vệ con mình mà chặn trước mặt anh:"Thiên Vũ,tôi cho anh biết,anh đừng có cậy lớn mà bắt nạt con tôi."Tuy cô mạnh mẽ nhưng trong lòng vẫn có phần sợ hãi khi lạnh toát ra từ người đàn ông trước mặt.

"Em quân được tôi sao?"Anh chỉ nhẹ nhàng cũng đã đẩy cô sang một bên,rời sai bước tới trước mặt Tiểu Lãnh.

Anh nhìn ánh mắt của đứa trẻ trước mặt nhìn,nhìn gương mặt nó.Đầu tiên là ánh mắt của nó vô cùng sắc bén,lạnh nhạt,kiên định không giống những đứa trẻ bình thường.Thứ hai đứa trẻ này không giống Lục Hàn mà vô cùng giống anh.Điều này càng khiến anh nghi ngờ hơn.

"Nhóc con,cháu vừa ví ai vậy?"Anh nhìn thẳng vào mắt Tiểu Lãnh.

Tiểu Lãnh không hề sợ sệt người đàn ông trước mặt, mà lại dùng ánh mắt khinh bỉ truyền kì của cậu nhìn Thiên Vũ:"Mẹ cháu dạy chỉ được nói chuyện với người cùng loài.Nói chuyện với thứ khác loài sẽ bị người ta coi là thần kinh."

Cô nhìn Tiểu Lãnh chỉ biết ngậm ngùi nuốt đắng cay,tại sao vừa nãy cô còn có ý định bảo vệ nó chứ.Đề bây giờ nó quay ra hại cô.

Cô ngược mặt qua nhìn Lục Hàn,Thiên Dực cầu cứu.Thiên Dực mãi xem phản ứng anh hai mình nên không chú ý đến cô.Lục Hàn thì khoanh tay nhìn mọi chuyện như thể mình không liên quan vậy.

"Thật sao?"Anh kéo dài ngữ điệu,quay đầu lại nhìn cô.

Cô bắt gặp ánh mắt của anh,nội tâm tổn thương nặng nề.Tiểu Lãnh,kiếp này ta hối hận nhất là sinh ra con.Ánh mắt cô như có điện mà lườm về phía Tiểu Lãnh.

"Ân,phải nha.Mẹ con dạy không thể sai được."Tiểu Lãnh mặc kệ ánh mắt của mẹ mình.Cậu nhìn thẳng vào ánh mắt của người đàn ông trước mặt mà nói.

Thiên Vũ nhìn Tiểu Lãnh,đứa bé này thật can đảm.Từ trước tới giờ rất ít người dám can đảm mà đối diện trực tiếp với anh mắt anh mà nói chuyện vậy.Lòng anh càng chắc chắn hơn là nó chính là trai anh.

"Ta là cha con."

Câu nói nhẹ nhàng của anh lại như sét nổ bên tai cô.Thiên Vũ,anh có thể bớt bá đạo như vậy được không?Không cần kiểm chứng cũng tự nhận con được là sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cha con là chó

"Vây chú càng khác loài rồi. Mỗi tối con đều nghe mẹ con nói vọng từ phòng ra, cha con là loại chó má, loại vô lương tâm, loại trái tim sắt đá, loại máu lạnh,...Đám bỏ rơi mẹ con con." Tiểu Lãnh nói một mạch không hề chớp mắt mà còn mang theo vẻ bi thương khiến người ta thương xót.

Cả hội trường lúc này ánh mắt tập trung hết vào cô. Cô cũng quét một vòng nhìn lại bọn họ, các người tại sao đàn vậy, lời của tên tiểu quý này mà cũng đáng tin sao? Nhưng cô biết lúc này cô có kêu trời, trời cũng không thấu, kêu đất, đất cũng không rung...

Quan trọng hơn là ánh mắt của 3 tên đàn ông kia nhìn cô càng khiến cô muốn chết hơn.

Lục Hàn nhếch miệng cười, không hiểu học ở đâu học thêm cái ánh mắt thương hại mà bắn về phía cô.

Thiên Dực càng lạ lùng hơn, rõ ràng anh ta cũng biết rõ mọi chuyện là như thế nào mà vẫn nhìn cô bằng ánh mắt thương hại đó nữa chứ.

Cuối cùng đến Thiên Vũ, anh miệng giật giật, rồi anh ta nhìn cô như kiểu hận không thể bắn ra lửa. Trên mặt anh như viết "Kỳ Tuyệt, co dám dạy con tôi như vậy sao?"

Nhưng cô nào có làm gì đâu? Cô uất ức, trừng mắt nhìn Tiểu Lãnh nhà cô đang diễn về ngây thơ kia. Hận không thể sẽ nó ra làm trăm mảnh.

"Con không được nghe mẹ con nói linh tinh. Mà con tên gì?" Anh nhìn Tiểu Lãnh, trong giọng nói đó có sự cưng chiều khác lạ.

...

Tiểu Lãnh chỉ nhìn anh mà không nói gì. Cậu nhìn Lục Hàn, lúc này có một người đàn ông đang nói chuyện gì đó vào tai Lục Hàn, sau đó thấy anh gật nhẹ một cái, người đàn ông kia liền đi vào phía trong.

"Tiểu Lãnh." Lục Hàn nhìn Tiểu Lãnh cất tiếng gọi, tuy vậy nhưng rất âm áp.

"Àn." Tiểu Lãnh chạy về phía Lục Hàn, hai tay dang ra để anh bế cậu lên.

"Thiên Tổng, anh đừng làm khó Tiểu Lãnh vậy, nó còn nhỏ nếu có gì lỡ lời mong anh bỏ qua cho." Lục Hàn bế Tiểu Lãnh, nhìn về phía người đàn ông vẫn đang khó chịu nhìn bọn họ mà cất giọng.

Thiên Vũ nhìn Lục Hàn tỏ vẻ khó chịu, rõ ràng là con anh mà tại sao lại đi ôm người đàn ông khác, đã vậy còn tỏ ra vô cùng thân thiết nữa.

"Lục Tổng cứ nói quá. Tôi đây chỉ muốn cùng con trai mình nói chuyện chút thôi." Thiên Vũ cười, nhưng nụ cười đó lại khiến người ta phải ớn lạnh.

Lục Hàn nhìn Tiểu Lãnh trong tay mình rồi lại nhìn Thiên Vũ: "Tiểu Lãnh, kia là cha của con sao?"

"Không a, cha con là chó nha. Chú ấy nhìn không giống, tất nhiên không phải rồi." Tiểu Lãnh nhìn thẳng vào mắt Lục Hàn như một đứa trẻ ngây ngô mà bình thản nói.

"Con dám,..." Thiên Vũ rít giọng lại.

"Thiên Tổng mong anh thứ lỗi cho. Tiểu Lãnh nhà chúng tôi có phần ngây ngô, mong anh lượng thứ." Lục Hàn cười âm áp, ra vẻ xin lỗi thay Tiểu Lãnh.

Cô nhìn bọn họ, cố nhịn mà cười không ra tiếng. Mảnh này thật đặc sắc mà, Thiên Vũ bị chinh tới giận mà không nói được gì.

Không biết từ lúc nào có một bàn tay khoác nên vai cô, rồi giọng nói thì thào vào tai: "Kỳ Tuyệt, cậu thấy Lục ca ca của cậu cùng anh hai tởn đấu với nhau... Ai có phần thắng cao hơn?"

Cô quay đầu sang nhìn không cần đoán cũng biết là Thiên Dực đang hóng hớt cùng cô. Đã vậy cô cũng trả lời theo tâm thôi: "Tiểu Lãnh."

Thiên Dực nhìn cô, miệng giật giật. Đúng thật, nếu có đầu thảo nào Tiểu Lãnh bảo bối cũng thắng thôi. Tuy cậu chăm sóc nó từ nhỏ nhưng sự phức tạp của nó thì không ai có thể biết được. Anh hai phải đau đầu với Tiểu Lãnh rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngàn Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Hợp tác

"Lục Tổng, kết quả của dự án." Vị đàn ông ban nãy đi tới gần Lục Hàn cung kính mà báo cáo.

"Công bố đi." Sau đó anh bế Tiểu Lân đi qua Thiên Vũ, có dừng lại một chút để nhìn gương mặt biến sắc của Thiên Vũ rồi tới chỗ cô và Thiên Dục đang đứng.

"Hai người có hứng xem phim lắm sao?" Tiểu Lân khinh bỉ nhìn cô và Thiên Dục đang thì thầm to nhỏ mà nói, có vẻ như cậu đã để ý thấy hành động này của cô với Thiên Vũ rồi.

"Nào có, ở đây làm gì có phim mà xem." Cô cố nặn ra một nụ cười, rồi dang tay ra bế Tiểu Lân, trái ngược với hành động của cô. Tiểu Lân thân yêu ném cho cô một ánh mắt khinh bỉ rồi quay mặt đi.

"Lục Hàn, đứa nhỏ này em cho anh đó. Tôn công nuôi nó mà nó chỉ theo anh thôi." Cô hừ nhẹ, vênh mặt mà nói với Lục Hàn.

Lục Hàn chỉ cười, rồi vuốt tóc của Tiểu Lân: "Nó ngoan vậy, tại em không biết thưởng thức thôi. Đúng không Tiểu Lân."

"Àn, mẹ với chú Thiên Dục toàn bắt cháu trở thành loại trẻ con chơi robot, mô hình lắp ghép, đọc chuyện tranh,... Thật vô vị." Tiểu Lân nhìn cô với Thiên Dục tỏ vẻ ghét bỏ.

Cô và Thiên Dục nhìn nhau mà thở dài. Nếu không có bọn họ ngăn chặn sự phức tạp của Tiểu Lân được mấy năm chắc giờ nó đã tu luyện thành chín quả rồi.

Thiên Vũ từ xa nhìn về phía bọn họ lòng có chút ghen tỵ. Chẳng lẽ năm đó anh thật sự sai lầm khi quyết định ly hôn với cô sao?

"Sau đây là kết quả của cuộc đấu giá dự án Trung tâm thương mại Hòa Bình do công ty Lục Thành tổ chức." Ở trên sân khấu xuất hiện hai người đàn ông, một trong số họ là người vừa đứng cạnh Lục Hàn.

Tất cả mọi người đang chú ý vào chuyện gia đình của cô cũng chuyển hướng sang chú ý người trên sân khấu.

"Công ty giành được dự án này là công ty Thiên Long cùng với công ty Kỳ Liên." Sau câu thông báo đó là sự chấn động không hề nhỏ. Sao lại có tận hai công ty cùng giành được dự án này...

"Thiên Tổng, anh có ý kiến gì với quyết định của chúng tôi sao?" Lục Hàn đặt Tiểu Lân xuống đi thẳng tới trước mặt Thiên Vũ.

"Không có. Tôi lại cảm thấy vui mừng khi vừa được hợp tác với công ty Lục Thành và công ty Kỳ Liên mới đúng." Thiên Vũ cười xã giao rồi đưa tay ra bắt tay với Lục Hàn.

Tối hôm đó.

Trong phòng ngủ, cô ngồi trên giường của mình, bàn tay nhỏ nhắn lướt nhẹ trên những phím máy tính. Cộc, cộc,... Cửa phòng cô mở ra. Hình ảnh Tiểu Lân mặc bộ đồ ngủ màu sẫm xuất hiện trước mắt cô.

"Mommy, chúng ta nói chuyện được không?"

Cô nhìn Tiểu Lân, rồi đặt máy tính xuống bàn bên cạnh: "Được thôi. Con mau tới đây đi." Cô vẫy tay với Tiểu Lân, ý bảo cậu tới chỗ mình ngồi.

Tiểu Lân ngoan ngoãn đi tới cạnh mẹ mình. Cậu nhảy lên giường, ngồi xuống cạnh cô.

"Con lạ nhà sao?" Cô xoa mái tóc đang bị rối của cậu. Cả ngôi biệt thự này ngoài cô và Tiểu Lân ra chỉ chẳng có ai nên cũng có phần lạnh lẽo hơn so với bên Mỹ có cả gia đình cô nữa.

Tiểu Lân lắc đầu, tay vòng qua ôm lấy cô: "Mommy, mẹ không được yếu lòng trước ông ta đâu. Lúc trước là ông ta bỏ rơi mẹ con mình, nên mẹ không thể tha thứ cho ông ta." Cậu nói nhưng trong đó là sự uất ức, khó chịu.

Cô ôm lấy Tiểu Lân, dịu dàng nói: "Mẹ biết mà. Hôm nay con ngủ cùng mẹ được không?"

Tiểu Lân tuy luôn mạnh mẽ, lạnh nhạt nhưng cậu là con cô nên cô hiểu. Có nhưng lúc cậu cũng như những đứa trẻ khác, cậu cũng cần tình thương của người cha. Cô lại càng biết cậu rất là thương Thiên Vũ, nhưng cậu vẫn luôn có một nút thắt không thể phá bỏ đó là Thiên Vũ đã bỏ rơi cậu cùng với cô.

"Là mẹ bảo con đó." Cậu ngược mặt nên hỏi cô, mặt có phản ứng hồng.

"Ừm, là mẹ kêu con ngủ cùng mẹ. Chứ Tiểu Lân mạnh mẽ làm gì thích ngủ với mẹ đâu." Cô ôm lấy Tiểu Lân nằm xuống giường. Cô luôn nghĩ không có Thiên Vũ thì Tiểu Lân cũng hạnh phúc vì còn có những người khác quan tâm cậu, nhưng dù sao đó con cũng cha cậu, cậu có thể không cần sao?

Tôi đó có lẽ là lần đầu tiên Tiểu Lãnh chịu ngủ cùng cô từ lúc biết nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Con người thật sự

Sáng hôm sau.

"Tiểu Lãnh, đi học vui về." Cô vẫy tay về phía Tiểu Lãnh đang đi về phía trường học.

Tiểu Lãnh lại khác sự nhiệt tình của cô chỉ gật đầu rồi sai bước đi tiếp. Cậu quá lạnh lùng, quá khó gần, không thích thể hiện tình cảm. Từ lúc biết nói có khi lần làm nũng duy nhất của cậu là tối hôm qua ngủ cùng mẹ mình.

Cô nhìn Tiểu Lãnh dần khuất đi trong bóng người, miệng cười bắt đầu biến mất. Cô quay người mở cửa xe phóng nhanh tới công ty.

Trước cổng công ty.

"Thứ ký Tiểu hôm nay có chuyện gì quan trọng không?" Cô đi xuống xe, quay sang hỏi người đàn ông vừa mở cửa xe cho mình.

Thứ ký tiểu nhanh giao chìa khóa cho bảo vệ rồi lấy lịch trình ra báo cáo: "Lúc 9 giờ có một cuộc họp ban quản trị về việc ra mắt chủ tịch và báo cáo tình hình công ty. Lúc 11 giờ 30 có một bữa ăn với Lục Tổng về việc hợp tác dự án Trung tâm thương mại Hòa Bình. Buổi chiều lúc 2 giờ là họp giao ban với các trưởng phòng trong công ty. Lúc 5 giờ 30 có bữa tối cùng Thiên Tổng về việc chia quyền lợi dự án Trung tâm thương mại Hòa Bình."

Cô hơi bất ngờ với lịch trình lúc chiều nhưng rất nhanh sau đó lấy lại bình thường tiếp tục sai bước vào trong công ty: "Vây cứ chuẩn bị đi. Mang cho tôi tài liệu tài chính của công ty trong vòng 3 năm gần đây. Và danh sách nhân viên ưu tú tới phòng làm việc."

Cô nói xong lập tức đóng cửa thang máy. Công ty Kỳ Liên tuy không bằng Thiên Long hay Lục Hoàng nhưng cũng là một công ty có tiếng trong giới thiết kế thời trang. Lần này hợp tác với Thiên Long hay Lục Hoàng cũng không sợ bị chèn ép vì 3 công ty họ đều không có mối liên quan về tiêu thụ sản phẩm trong giới người tiêu dùng.

...

Tinh! Cửa thang máy mở ra. Cô sai bước đi ra ngoài, toàn thân toát ra phong thái lạnh lùng cao ngạo của một nữ doanh nhân thành đạt.

"Linda, pha cho tôi một tách cà phê ít ngọt." Chưa kịp để Linda trả lời cô đã mở cửa đi vào trong phòng làm việc.

Cô mở máy tính nên miệng giật nhẹ, mắt như tối lại và sâu hơn. Bây giờ mọi chuyện mới chính thức bắt đầu. Thiên Vũ, thứ tôi ân hận nhất từ lúc trở về là gặp anh, nhưng cũng là cơ hội tốt để giúp tôi trả thù thứ mà anh đã tạo ra. Nếu có trách hãy trách bản thân mình.

Bên trong màn hình máy tính hiện nên là bao nhiêu tin tức và cảnh ngày hôm qua của cô, Thiên Vũ, Thiên Dục, Lục Hân và Tiểu Lãnh với vô vàn tựa đề mới lạ. Số lượt kích vào thì tăng vô cùng chóng mặt. Có vẻ sức hút của 3 chàng trai hoàng kim này rất có sức hút với các cô gái trên toàn nước.

Cộc, cộc,...

"Vào đi." Cô nhìn ra phía cửa lạnh giọng nói.

Linda nhẹ nhàng bước vào. Đặt tách cà phê bên cạnh máy tính của cô rồi cung kính nói: "Chủ tịch, tin tức ngày hôm nay?" Linda lấy mặt nghi ngờ hỏi cô.

"Không có gì. Cô cứ ra ngoài đi." Linda còn non nớt, vẫn nên dạy từ từ. Cô hơi thờ dãi rồi vẫy tay bảo ý đi ra với Linda.

Linda vừa đi ra Thứ ký Tiêu cũng mang theo tài liệu cô cần vào.

"Chủ tịch, đây là thứ cô cần. Còn về nhân viên ưu tú thì mọi người trong công ty đều ngang nhau nên không có ai quá nổi bật. Chỉ riêng trưởng phòng Kiều của phòng thiết kế số 1 là nổi bật hơn mọi người thôi." Thứ ký Tiêu đặt tài liệu xuống tiếp tục thông báo.

"Kiều Ngân Anh" Cô buột miệng mà nói ra 3 chữ đó.

"Chủ tịch biết cô ấy." Thứ ký Tiêu hỏi tiếp.

Miệng cô cứng đờ lại... không biết nói gì...

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Gặp lại

"Gọi cô ta đến phòng tôi." Cô lật bản báo cáo trong tay, lạnh nhạt buông lời.

"Vâng." Thư ký Tiêu đã theo cô lâu nên hiểu ý không hỏi gì thêm, xoay người đi ra ngoài. Lúc đóng cửa vẫn quay lại nhìn cô một lần xem phản ứng nhưng đều không nhìn ra vì cô đang cúi mặt xuống thấp xem báo cáo.

Cô ngẩng lên đã thấy thư ký Tiêu rời đi. Miệng bất giác nở một nụ cười bị thương.

Kiều Ngân Anh cái tên này bao lâu rồi cô chưa nghe thấy. Những kỉ ức quen thuộc như ùa. Người cô bốt giác run nên một cái, ánh mắt hiện nên phần chán ghét, khinh thường. Cuộc sống này quá nhỏ bé, hay là sự sắp xếp của số phận đây. Nếu có trách thì trách ông trời để cô gặp cô ta sớm vậy thôi.

Lúc này của phòng lại mở ra. Một cô gái tầm tuổi cô bước vào. Trên người cô ta diện toàn hàng hiệu của những hàng nổi tiếng, nếu người trong giới nhìn vào không ai tin cô ta chỉ là một trưởng phòng thiết kế nhỏ nhoi.

Cô nhìn cô ta, bất giác ánh mắt sợ hãi cùng với kinh ngạc của cô ta đang nhìn mình. Bước chân của Kiều Ngân Anh cũng có phần chậm lại, người run rẩy mà đi tới trước bàn làm việc cô.

Cô nhìn Kiều Ngân Anh, tay nắm chặt chiếc bút, hận không thể coi cô ta là chiếc bút trong tay mà bóp nát. Cô nhìn sự sợ hãi trong ánh mắt cô ta, lòng cũng chẳng ấm hơn chút nào. Nếu biết sẽ có ngày này cô ta có làm vậy với cô hay không?

Kiều Ngân Anh đi tới trước mặt cô, miệng lắp bắp nói: "Cô, cô, ... đã trở về?"

Cô nhìn cô ta, cười to: "Ngạc nhiên lắm sao, em gái cùng cha khác mẹ?" "Cô có nhấn mạnh chỗ "cùng cha khác mẹ". Ánh mắt chán ghét nhìn chằm chằm về phía Kiều Ngân Anh.

Đã 5 năm nhưng Kiều Ngân Anh hoàn toàn không thay đổi nhiều. Có khi cô ta còn đẹp hơn trước. Về ngày ngó năm nào của cô ta cũng hoàn toàn sụp đổ, thay vào đó là sự mặn mà của người phụ nữ trưởng thành.

"Tại sao cô lại vào được đây?" Kiều Ngân Anh tuy sợ hãi trước sự trước xuất hiện của cô, nhưng cô ta cũng không quên giải đáp thắc mắc của mình.

"Kiều Ngân Anh, cô vào được Kỳ Liên chắc một phần cũng nhờ phúc của cha tôi chứ nhỉ. Còn tôi vào được là do Kỳ Liên là của tôi, là thứ mà ông ấy trả lại cho tôi." Cô nhìn vào mắt cô ta lạnh nhạt mà buông lời, sự cay độc như ngấm vào sâu trong cô lúc này.

"Cô nói láo. Ông ấy, ông ấy hứa..." Cô ta nghe xong không tin vào tai mình, vẫn cô chấp cãi lại nhưng đã bị cô chặn lời: "Hứa cho cô sao? Cô là gì với Kỳ Gia? Là đứa con hoang? Là đứa em cùn cha khác mẹ với tôi sao? Cô có quyền cướp những thứ của Kỳ Gia với tôi sao?..."

Cô đứng dậy, kéo Kiều Ngân Anh về phía mình. Mỗi một câu nói xong cô lại kéo cô ta gần thêm một chút, kéo tới khi cô sát tới mặt mình. Ép cô ta nhìn thẳng vào ánh mắt đầy vẻ chán ghét khinh thường của cô.

Kiều Ngân Anh sợ hãi, cô lấy sức lực của mình đẩy cô ra, nhưng sao mà đẩy được. Một người như thiếu nữ khuê các, còn cô từ nhỏ đã luyện qua võ sức lực hoàn toàn khác nhau.

"Kỳ Tuyệt, cô buông tha cho tôi đi. Tôi, tôi, ..." Cô ta vùng vẫy hỏi cô, những giọt nước mắt bắt đầu tuôn rơi.

"Cô xứng để tôi đeo bám sao mà buông tha?" Cô nắm chặt tay Kiều Ngân Anh, cũng không biết cô tình hay vô tình mà sức lực của cô khiến máu cô ta không lưu thông, bầm tím lại. Cô ta còn toàn thân da trắng như trứng bóc nên một vết bầm tím lại trên người cô ta lại nhìn vô cùng kinh khủng.

"Tại sao cô còn làm khó tôi?" Cô ta ngược mắt nên về mặt đáng thương nhìn cô.

Bao năm rồi kĩ thuật diễn xuất của cô ta chỉ có khá nên chứ không kém đi, càng ngày càng khiến cô bội phục.

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Cô ác, cô là yêu ma

"Không cần khóc trước mặt tôi.Nếu muốn đến tới chỗ Thiên Vũ của cô mà diễn.Kiều Ngân Anh tôi nói cho cô biết,những gì cô đã gây ra đừng tưởng tôi không dám làm gì cô."Cô dùng lực hất cô ta ra.Tuy cô khỏe hơn nhưng cũng không mạnh như đàn ông nên chỉ làm cô ta lùi về phía sau một đoạn,rồi loạng choạng ngã xuống.

"Kỳ Tuyết,cô đừng quá đáng.Dù cô có Kỳ Gia chống đỡ nhưng trong tình cảm, người Thiên Vũ yêu chỉ có tôi."Cô ta đứng dậy,phủi bụi trên người cao ngạo hướng cô đáp.

Cô nhìn cô ta,nhường mày.Sự tức giận của cô đã đến cực hạn nếu còn tiếp tục nói chuyện cùng cô ta nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì mất.

"Cút.Cô cút ngay."Cô đáp bần,ánh mắt sắc bén hướng cô ta quát.

Kiều Ngân Anh biết cô vẫn canh cánh trong lòng truyện tình cảm đó nên biết mình đã có lợi thế hơn cô.Không sợ sệt nhìn cô ta cô,kiệu ngạo nói:"Cô vẫn là con ngốc si tình."

Cô ta nói xong cũng biết điều mà rời đi.Lúc đi ra Kiều Ngân Anh bắt gặp ánh mắt căm ghét của Linda nhưng chỉ cười nhẹ cho qua.Từng là chị em thân thiết giờ trở mặt thành thù cô ta còn gì để nói.

Kiều Ngân Anh sau khi bình tĩnh lại cũng biết mình sai.Nhưng cô còn phải vì người quan trọng nhất với cô mà tranh giành nên đã không còn đường lui.

Trưa hôm đó, cô có hẹn cùng với Lục Hàn đi ăn trưa để bàn công việc nhưng vì ngay sau đó có với Lục Hàn đều có cuộc họp quan trọng nên chọn một quán đồ Pháp gần công ty cô mà ăn nói chuyện.

"Lục Hàn, cảm ơn anh vì đã chiếu cố Kỳ Liên."Cô cầm ly rượu vang hướng Lục Hàn mà kính một ly.

Lục Hàn cười nhẹ, cầm ly rượu vang của mình nên uống với cô:"Tiểu nha đầu như em cũng khách sao vậy sao?"

Cô nhìn Lục Hàn miệng cười cười,5 năm qua tuy có Thiên Dục quan tâm nhưng thật nếu không có Lục Hàn trợ giúp,động viên và an ủi cô những lúc cô tối tăm nhất thì cô không nghĩ mình có thể như ngày hôm nay,ngồi đây mà nói chuyện cùng anh.

"Sao nào, có phải với anh em là đứa mặt dày không."Cô si mặt,giả vờ giận dỗi với anh.

"Là em tự nói dóc không phải anh nói."Lục Hàn tỏ vẻ vô tội nhìn cô,tay lắc nhẹ ly rượu vang trong tay mình.Khiến nó gọn song.

"Anh,..."Cô tức giận nhưng chẳng biết nói gì đáp lại anh.Người phụ nữ ngu ngốc nhất ngoài lúc yêu sâu đậm chắc có lẽ là nói chuyện với người đàn ông thông minh,sắc sảo.

"Kỳ Tuyết."Tiếng nói mang theo gió lạnh từ đâu đó vang lên.

Lúc này từ cửa, Thiên Vũ cùng Kiều Ngân Anh bước vào,ngay sau đó là người phục vụ chạy theo.

Không cần đoán cô cũng biết tiếng nói vừa nãy gọi mình là của ai.Và Thiên Vũ cùng Kiều Ngân Anh tới đây để làm gì.

"Xin lỗi Lục Tổng,tôi đã ngăn nhưng Thiên Tổng,anh ấy..."Người phục vụ hướng Lục Hàn thành kính xin lỗi.Lục chỉ gật đầu rồi bảo anh ta ra ngoài.Vì anh biết một khi Thiên Vũ đã muốn vào thì chẳng người nào ở đây ngăn được anh ta.

"Không biết Thiên Tổng tới đây có việc gì?"Lục Hàn đứng dậy,sải bước tới trước mặt Thiên Vũ.

"Tôi không tìm anh.Tôi tìm Kỳ Tuyết."Thiên Vũ nói xong anh ta kéo Kiều Ngân Anh lướt qua Lục Hàn tới trước mặt cô.

"Kỳ Tuyết, tại sao cô ác độc vậy.Cô là yêu ma sao?"Thiên Vũ cùng Kiều Ngân Anh đã đứng trước mặt cô.Anh ta nhìn cô vẻ chán ghét,khinh thường nói,đã vậy còn mang theo sự tức giận.

Cô cười nhẹ,ánh mắt tựa như biển tĩnh lặng:"Anh là ai, xứng để nói tôi là yêu ma sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hạ màn

"Cô có ý gì?"Thiên Vũ lạnh nhạt hướng cô sắc bén hỏi.

"Anh từng làm gì tự mình biết.Nếu tôi có ác.Vậy Thiên Tổng,anh nên nhìn lại bản thân mình đi xem anh như thế nào."Cô đứng dậy,không sợ hãi mà nhìn thẳng vào mắt anh.

Thiên Vũ nghe xong, mắt anh có phần dịu xuống. Cô hận anh, cô hận những gì anh đã gây ra cho cô. Nhìn vào ánh mắt của cô anh lại càng biết cô gái năm đó vì anh mà cô chấp làm tất cả, cô gái chỉ cần anh đối tốt một chút cũng hạnh phúc, chỉ cần anh đau khổ liền khóc suốt suốt đã không còn. Thấy vào đó là cô gái mạnh mẽ, dung cảm không sợ điều gì hết.

Thấy anh đang do dự, Kiều Ngân Anh liền bên cạnh kéo nhẹ tay anh để anh nhớ rõ mục đích mà họ tới đây. Anh quay sang nhìn cô ta một cái, sự do dự cũng biến mất.

"Có phải cô sợ nhọc và đánh Ngân Anh?."

Lục Hàn như hiểu được chuyện gì định đi tới nhưng bị cô dung ánh mắt ra hiệu rằng mình có thể giải quyết mọi chuyện nên anh đừng xen vào. Anh hơi do dự nhưng cuối cùng cũng ngồi vào ghế xem cô thể hiện.

"Ai nói?" Tuy cô đã biết ai nói những vẫn có tình hỏi.

"Kỳ Tuyệt. Cô cũng không nên vì chuyện năm đó mà làm khó Ngân Anh. Tuy Kỳ Liên là của cô nhưng nó cũng là của bác Kỳ. Mà Ngân Anh..."

Không để anh nói ra câu cuối cùng cô đã cướp lời: "Thì sao? Cô ta chỉ cần nói là anh tin. Vậy anh cần gì tới đây hỏi tôi làm gì?"

Cô nhìn anh, bao năm vẫn vậy. Nếu là 5 năm trước chắc chắn cô sẽ uất ức mà khóc nhưng giờ những cái đó còn liên quan tới cô đâu mà phải khóc. Cô nên cười trước sự ngu ngốc của anh mới phải.

"Cô,... Tại sao cô làm vậy?" Anh không tin người con gái trước mặt mình làm như vậy. Tuy cô thay đổi nhưng anh biết cô là người không thích ức hiếp người khác. Nếu có muốn trả thù chắc chắn cô chỉ nhắm vào anh, người ngang hàng với cô.

"Thích." Lời nói nhẹ nhàng như gió vậy.

"Tôi không tin." Ba chữ kiên định thoát ra từ miệng anh làm cô, Kiều Ngân Anh hay Lục Hàn đều ngạc nhiên.

Cô quan sát người đàn ông trước mặt mình. Tại sao lúc nào cũng vậy, cứ tới lúc cô lấy hết can đảm để quên đi anh thì anh lại lần nữa quan tâm, tin tưởng cô. Nhưng tại sao lúc cô cần nhất người đàn ông này lại không xuất hiện, tại sao chính anh lại gạt cô ra khỏi cuộc đời anh.

Nhưng cô biết dù có thế nào thì tất cả cũng đã muộn rồi. Mà tại sao lòng cô lại không buông được thứ tình cảm chết tiệt này.

Con mẹ nó, Thiên Vũ anh đúng là thuốc phiện mà. Cứ đến lúc gần cai được thì lại thêm một liều vào để kích thích.

Ach! Lần này cô lại yêu lòng chỉ vì ba chữ của anh thôi sao. Vậy cũng nên hạn màn kịch của Kiều Ngân Anh xem có ta có phản ứng ra sao.

"Vậy để tôi cho anh xem cái này." Cô vừa dứt lời liền ấn gì đó trong điện thoại. Ngay lúc đó cuộc hội thoại giữa cô và Kiều Ngân Anh vang lên.

Mọi người chú tâm vào từng câu nói, từng âm thanh phát ra không bỏ một chút nào. Cách! Âm thanh đóng cửa vang lên trong đoạn ghi âm cũng là lúc nó kết thúc.

Kiều Ngân Anh lúc này mặt tái nhợt lại. Sự sợ hãi, lo lắng từ cô ta làm cô phát ghét, một sự chán ghét to lớn.

"Không phải cô làm. Xin lỗi vì đã trách nhầm cô." Thiên Vũ nhìn cô về mặt có sự áy náy. Anh nào biết vì một câu xin lỗi này mà cô thật sự gần như cho mình can đảm để tha thứ cho anh.

"Không có gì. Mong Thiên Tổng lần sau đừng lại vì một nữ nhân mà không biết đúng sai đi tìm người khác đòi công đạo." Cô sai bước về phía Lục Hàn. Lúc ngang qua Kiều Ngân Anh cô khẽ nở một nụ cười quái dị.

"Lục Hàn đi thôi, nơi này ô nhiễm không khí quá." Cô nói xong kéo Lục Hàn dậy đi ra phía cửa để lại Thiên Vũ cùng Kiều Ngân Anh mỗi người một cảm xúc một suy nghĩ.

"Vũ,... em không phải..." Kiều Ngân Anh hướng Thiên Vũ định nói gì nhưng cuối cùng vẫn thôi. Vì cô biết Thiên Vũ vẫn sẽ bao dung cho cô. Và đúng là như vậy anh vẫn bao dung.

"Không sao, là hiểu lầm. Em mau về công ty đi, sắp tới giờ vào làm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lục Hàn, xin lỗi. Là em nợ anh

Trên xe ô tô, cô quay sang nhìn về mặt khó hiểu của Lục Hàn. Cô đoán được phần nào là anh đang tức giận nhưng cô không hiểu vì sao mà anh tức giận.

"Lục Hàn,...Anh đang giận?" Cô nhìn anh e ngại hỏi. Trừ Thiên Vũ ra chắc chỉ có Lục Hàn là người đàn ông làm cô sợ hãi, e ngại mỗi khi tức giận.

"Ừ." Anh tiếp tục lái xe không thèm quay sang liếc cô một cái.

Anh đang tức giận, vô cùng tức giận nhưng không phải vì lúc đó cô không cho anh ra mặt giúp cô mà vì cô lại ngu ngốc để Kiều Ngân Anh tổn thương mình. Lại ngu ngốc tự mình đa tình rồi yếu lòng trước Thiên Vũ một lần nữa.

"Anh ghen?" Cô không biết lúc mình ăn phải cái gì mà nói ra câu đùa đó nữa. Cô xin thề với trời là lúc này cô đang nói đùa để chọc anh vui à nha.

"Ừ. Anh thích em." Lục Hàn cho đậu xe sang một bên lề đường. Mặt quay sang nhìn thẳng vào mắt cô.

Sặc, đây là chuyện quái gì nữa đây. Lục Hàn tỏ tình với cô sao. Đã vậy còn chọn được cái hoàn cảnh và thời điểm vô cùng khác người nha.

"Anh cứ nói đùa không à." Cô không tin được, ai cũng có thể nói câu này nhưng Lục ca ca của cô thì khó tin quá.

"Anh nói thật. Nha đầu, anh thích em." Anh ép sát mặt mình vào mặt cô. Ép cô phải nhìn vào đôi mắt của anh.

Vì hành động bất ngờ này mà mặt cô đỏ ửng nên, cái máu chó gì thế này. Ai có thể cho cô một đường nui không.

"Em không thể thích anh được."

Cô không xứng với anh.

Lục Hàn rất đặc biệt. Anh khác Thiên Dực, anh không trẻ con cũng chẳng như Thiên Vũ lạnh lùng, ít nói mà anh rất điềm đạm, ấm áp. Anh giống như một tia nắng mới của cuộc đời cô vậy, những lúc cô tối tăm nhất anh đã xuất hiện.

"Tại sao?" Anh khó hiểu nhìn cô. Nhưng ánh mắt anh dần hiện nên sự thất vọng. Có lẽ vì anh không hiểu tại sao cô từ chối. Nhưng cô lại càng vì thế mà không dám chấp nhận anh.

Cô quen Lục Hàn từ nhỏ, là thanh mai trúc mã của nhau. Tới năm cô học lớp 8 thì gia đình anh sang Mỹ định cư. Anh cũng vì đó mà đi theo.

Sau bao nhiêu năm lần gặp lại của cô và anh lại là lúc cô gần xảy thai khi đang đi dạo trên phố do bất cẩn mà ngã. Anh không biết từ đâu xuất hiện đưa cô tới bệnh, rồi ngày ngày ở lại chăm sóc cô. Thiên Dực thì do bận làm dự án nên tới lúc anh biết chuyện mà chạy sang tìm cô thì cô cũng xuất viện.

Cô còn nhớ Thiên Dực con Tiểu Lãnh như con trai mà tự biến mình thành bà vú cho nó. Thì Lục Hàn lại gần như một người cha thực sự của nó. Anh dạy cho Tiểu Lãnh nhiều thứ, cùng nó đi học, cùng đi chơi. Có khi còn tâm sự những chuyện mà Tiểu Lãnh không nói với cô hay Thiên Dực.

Tự nhiên lòng cô lúc này lại nhói nên một tia đau khổ. Hóa ra 5 năm qua cuộc sống của cô hoàn toàn không có xuất hiện người đàn ông mang tên Thiên Vũ. Vậy mà chỉ cần một hành động của anh ta lại khiến cô thay đổi, thật chó đẻ.

"Xin lỗi Lục Hàn. Là em nợ anh."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Quân sự tình yêu "Tiểu Lãnh" ;

Cô không biết mình đã về nhà như thế nào. Và câu nói cuối cùng của cô đã khiến Lục Hàn có sự tuyệt vọng như thế nào. Mà cô chỉ biết sau lúc đấy cô liền về nhà và cho thư ký Tiêu hủy toàn bộ lịch trình buổi chiều.

"Mẹ lại ngăn ngại gì nữa vậy?" Tiểu Lãnh bơ quơ hỏi cô. Tay đang gấp miếng đùi gà cũng phải vì sự ngăn ngại của cô mà hơi dừng lại: "Ăn không ăn, mẹ cứ như từ trên trời rơi xuống."

Cô ngăn lại nhìn bảo bối của mình. Tên nhóc thối này không biết lúc gặp Lục Hàn đã kể và nghe bao nhiêu câu truyện rồi. Nhưng với cô nó mới là tên khác giới nguy hiểm nhất. Quá gian xảo.

Đã biết gian xảo, nhưng nó là bảo bối của cô nên đành chịu thôi. Những lúc tâm sự với tên nhóc thối này cũng có tác dụng lắm chứ bộ.

"Bảo bối, mẹ hỏi con một việc à nha?"

"Àn. Mẹ cứ hỏi." Bảo bối gấp nốt miếng đùi gà của mình bỏ vào bát. Ánh mắt thiên thần gian xảo, nhìn cô một cách long lanh.

"Cắt cái ánh mắt thôi tha đó của con đi.Buồn nôn quá đi mà."Nhìn ánh mắt của bảo bối,toàn người con nổi hết da gà, kinh quá đi mà.

"Hừ.Nói luôn,mẹ dài dòng quá."Tiểu Lãnh chẳng cần nhìn mẹ mình nữa, ánh mắt chăm chú vào cái đùi gà từ từ thưởng thức.Ai bảo cậu có niềm ưu thích với đùi gà rán đây.

"Chú Lục của con.... tỏ tình với mẹ..."Cô ngập ngừng nói ra,ánh mắt hướng bảo bối tìm rò xét.

"Mẹ trả lời thế nào?"Sự hứng thú với câu chuyện của mẹ mình kể chẳng có là bảo.Nhưng dù sao cũng là có người định hốt bà mẹ khó ở của cậu nên cậu cũng phải chú tâm một chút.

"Từ chối đó bảo bối.Mẹ sợ...Lục Hân anh ấy quá hoàn hảo..."Cô vừa nói vừa phân vân không biết nói gì, cánh môi dưới của cô cứ vậy bị răng cắn vào.

"Chặc,chặc,..."Tiểu Lãnh nhìn vẻ mặt của mẹ mình vẻ khinh bỉ càng hiện nên nhiều.

"Ý gì đó?"Ánh mắt khinh khùng hướng cô bắn.

"Vô dụng.Với kinh nghiệm tình trường lâu năm của con, mẹ nên bảo cho thêm thời gian để cả hai cùng suy nghĩ sau đó mới xem biểu hiện rồi quyết định."Cậu dừng một lúc,bắt đầu thờ dài.Người mẹ này của cậu thật ngu ngốc mà,không biết tính toán trước sau gì hết,toàn làm theo cảm tính.

"Mẹ chẳng được như con một chút nào.Thất vọng,thất vọng quá thôi."Tiểu Lãnh vẻ mặt người lớn,tò vẻ thương tiếc cho mẹ cậu không được một phần bằng cậu.

"Tiểu tử thôi,con nói cái gì đó hả."

Cậu nhìn sự tức giận đang tỏa ra từ mẹ mình, hơi thờ dài rồi nói:"Không ngờ mẹ chưa già đã bị điếc rồi."

"Tiểu tử thôi, mẹ không thêm nói chuyện với con nữa."Cô trừng mắt về phía cậu sau đó đứng dậy định rời đi.

Số cô đúng khổ mà,cuộc đời dài thế này sao cô toàn bị nó với cha nó ngược vậy.Thiên Vũ ơi là Thiên Vũ,tại sao anh lại cho Tiểu Lãnh cái ghen tị tệ này.

Nhưng cô biết giờ cô chỉ có thể tự vượt qua.Vì Tiểu Lãnh nhà cô là một cậu nhóc lớn trước tuổi,sự thông minh lại vô cùng cao.

"Mẹ nghĩ kĩ đi.Đừng để sau này chú Lục có người khác mới hối hận."

Cô đi về phía phòng ngủ hơi dừng lại.Tiểu tử thôi này cuối cùng vẫn tâm lý,chẳng qua lúc nào cũng không dám thể hiện mà thôi.

"Mẹ biết rồi.Ăn xong để gọn vào rồi mẹ ra rửa bát cho."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chú xứng sao?

Ngày hôm sau trường Tiểu Lãnh được nghỉ, nên cô liền dắt cậu tới công ty cùng mình.Vừa tới công ty hầu như mọi người đều hướng mắt về phía cô và Tiểu Lãnh.Trong đó có sự ngạc nhiên, khó hiểu,tò mò,...Nhưng vì muốn bảo vệ mình nên không ai dám nói gì.

"Mẹ, công ty này nhỏ hơn bên Mỹ."Tiểu Lãnh ngồi trên Sofa từ từ quan sát đánh giá văn phòng của mẹ cậu,sau đó kết hợp với những chỗ cậu vừa đi qua rồi rút ra kết luận.

"Chặc, bên đó là tổng công ty.Ồ đây là công ty con, tất nhiên không bằng rồi."Cô vừa lật tài liệu,vừa ôn tồn giải thích.

"Vô vị."

Ặc,nó là con cô sao.Tôn công để mà giờ nó chẳng coi cô ra gì là sao?

Cạch! Cửa phòng mở ra,một người đàn ông cao lớn đi vào mặc cho thư ký Tiêu đang ngăn cản.

"Chủ tịch, Thiên Tổng anh ấy..."Thư ký Tiêu bắt lực nhìn phía cô mong được tha lỗi vì việc Thiên Vũ tự tiện xông vào văn phòng.Đúng vậy,người đàn ông vừa bước vào là Thiên Vũ.Ngoài anh ta còn ai xông vào nhanh như vậy,không gõ ra mà tiếng động to nào.

"Không sao, anh ra ngoài trước đi."Cô gạt đầu nhẹ với thư ký Tiêu.Đứng dậy rồi khỏi ghế đi tới chỗ Thiên Vũ đứng.

"Xin hỏi Thiên Tổng tới tận đây tìm là có việc gì."

"Tìm cô."

Àch,tên này lại muốn thả thính với cô nữa sao.Vừa kéo vừa buông như anh ta thì làm sao cô có thể buông tay hẳn được đây.

"Chuyện gì?"Cô nhìn vào mắt anh lạnh nhạt nói.

"Ăn cơm cùng tôi.Cô nợ tôi một bữa."Anh ta bá đạo tuyên bố.

"Anh xem có đi nhầm chỗ không.Theo tôi nhớ chỗ của Kiều Ngân Anh là ở tầng dưới."

Cô chẳng cần biết anh ta có tìm cô hay không.Nhưng cô biết anh ta không hề yêu cô,mỗi lần anh ta quan tâm là nhất định có chuyện.Hóa ra với anh ta cô vẫn như 5 năm trước vì 1 câu nói của anh ta mà làm mọi việc.

"Không nhầm Tôi tìm chủ tịch của Kỳ Liên, cô Kỳ Tuyết."

"Mẹ."Một tiếng gọi mẹ khiến mọi thứ khác đi.

Thiên Vũ cũng vì tiếng gọi đó mà phản xạ nhanh quay sang nơi phát ra tiếng nói đó.Lúc này anh mới phát hiện ra trong phòng này còn có sự xuất hiện của một người khác nữa.

"Tiểu Lãnh, sao con lại ở đây?"Anh không làm gì nhiều chỉ vội vàng lướt qua cô sai bước tới trước mặt Tiểu Lãnh.

Cô nhìn cảnh tượng trước mặt.Thiên Vũ đứng trước mặt Tiểu Lãnh, còn Tiểu Lãnh thì cao ngạo ngồi trên ghế.Kinh hoàng thật mà.

"Thích thì ở thôi."Tiểu Lãnh nói xong chạy nhanh về phía cô,ôm trầm lấy.

Thiên Vũ nhìn Tiểu Lãnh chạy lướt qua mình,giương mặt bắt đầu hơi tức giận.Nhưng anh cũng rất nhanh kiềm chế lại,vì anh biết Tiểu Lãnh hình như không thích anh.

"Ta là cha con, con không nên nói như vậy."Thiên Vũ dịu giọng nói.

Đây là người thứ 2 cô thấy anh nói bằng giọng điệu cưng chiều như vậy.Còn người đầu tiên chính là Kiều Ngân Anh rồi.

"Chú xứng sao?"

Tiểu Lãnh không sợ hãi,ánh mắt trẻ thơ tự nhiên mạnh bạo nên nhìn thẳng anh hỏi.

Cậu còn muốn hỏi cha cậu nhiều nữa,nhưng không,cậu chỉ muốn biết người cha này nghĩ mình xứng làm cha cậu hay không thôi.Còn những thứ ông ấy nợ mẹ cậu,cậu sẽ giúp bà ấy trả lại ông.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Có lẽ anh sai rồi

Thiên Vũ nhìn Tiểu Lãnh không biết nói thế nào đã bị cậu cướp lời.

"Lúc mẹ tôi sắp xảy thái tôi thì ông từng nghĩ tới mẹ tôi chưa? Lúc mẹ tôi khó sinh mà gần mất mạng thì ông có biết không không? Lúc mẹ tôi vừa đi làm vừa chăm sóc tôi ông có xuất hiện không? Lúc mẹ tôi cùng tôi ốm nặng phải nhập viện thì ông ở đâu? Ở cùng ai?... "Hàng nghìn câu hỏi của Tiểu Lãnh cứ tiếp tục vang lên,mỗi một lần hỏi ánh mắt căm ghét của cậu với Thiên Vũ càng nặng hơn.

Thiên Vũ nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, nhưng cô biết lúc này chắc ăn đang dần vật lộn.Dù có chuyện gì thì anh cũng là người tình cảm,và cô nhớ những lời lúc ấy anh từng nói với cô.

Nhưng lòng cô lúc này lại chẳng dễ chịu hơn,anh càng như vậy cô càng chỉ muốn bản thân mình ghét anh hơn.Cô ghét sự nhu nhược,cô ghét sự thiếu phán đoán, sự mù quáng trong tình yêu của anh.

Cô nở một nụ cười hạnh phúc,hạnh phúc đến tê lương.Cuộc đời dài, rộng lớn như vậy.Cả thế giới có hàng tỷ người.Nhưng tại sao cô chỉ yêu anh.

Cô phát hiện có một bàn tay nhỏ đang bầu chặt vào người mình.Cô nhìn xuống đúng là Tiểu Lãnh.Tiểu tử này tuy nói ra những lời thâm độc đó nhưng

cuối cùng nó cũng đau,nó đau như cô vậy.Vì cô,vì Thiên Vũ mà một đứa trẻ 5 tuổi đã không còn hình bóng trẻ con mà thay vào đó là sự lạnh nhạt, cao ngạo.

Nhìn bảo bối đang nắm chặt lấy mình,cô khẽ xoa đầu nhẹ.Bình thần nói với Thiên Vũ

"Từ trước tới giờ với anh ngoài Kiều Ngân Anh ra thì ai cũng xấu,anh cũng có cuộc sống hạnh phúc.Anh từng nói vì tôi con anh phải lưu lạc bên ngoài hơn 1 năm,khiến mẹ con họ chịu khổ.Vậy theo anh 5 năm qua của mẹ con tôi so với mẹ con cô ta thì gấp bao nhiêu lần?"

Thiên Vũ nghe từng lời cô và Tiểu Lân nói lòng như bị dao hứa,mỗi câu nói là một nhát dao vậy.Anh không ngờ được người vợ cũ cùng đứa con trai khỏe mạnh đang đứng trước mặt anh đây phải trải qua những chuyện kinh khủng như vậy.Có khi nào là anh sai không?

Đáng ra anh không nên ly hôn.Nhưng còn Ngân Anh thì sao?Cuối cùng anh chỉ biết dừng suy nghĩ đó lại.Sự phân vân đó sau bao nhiêu năm vẫn không có thay đổi.Nếu giờ cô quay lại anh chắc mình vẫn chọn Ngân Anh mà ly hôn với cô.

"Xin lỗi."Anh hướng hai mẹ con cô miệng mở ra lời xin lỗi của một người đang mang trọng tội.

Tiểu Lân nhìn cha mình,nhìn sự hối hận của cô nhưng vẫn có chút phân vân.Đời này có trách thì trách ông ấy không yêu mẹ cậu,có trách thì trách mẹ cậu yêu ông ta qua sâu mà thôi.

"Không cần xin lỗi."

Câu nói của cô khiến mọi người đều ngỡ ngàng,ngay cả cô cũng vậy.Lần đầu cô lạnh nhạt với anh được như vậy.

"Tiểu Lân nói anh không xứng làm ba nó nhưng với tôi anh còn không xứng để được mở mồm xin lỗi."

"Kỳ Tuyệt, đừng nói nữa được không.Có lẽ,...có lẽ tôi sai rồi."

Cô cười nhẹ,sao nghe anh ta nói dễ vậy.Nhưng anh ta nào biết khi vào đời thực sẽ khó khăn bao nhiêu.

"Sai thì sao mà đúng thì sao? Cuộc sống tiếp theo sẽ ra sao là do chính anh lựa chọn.Đừng để cô ta dắt mũi anh."

Cô nói xong dắt Tiểu Lân đi ra ngoài.Thiên Vũ,lần này em thắng rồi.Thắng trái tim mình rằng không yếu lòng trước anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đại chiến mẹ con

"Tiểu Lân,thằng nhóc thối tha, đôi dép của mẹ đâu?"

Cô vừa ngủ dậy vừa bước xuống giường đã không thấy đôi dép quen thuộc của mình đâu.Nghĩ đi nghĩ lại thủ pháp duy nhất của vụ mất dép này chỉ có thể là tên nhóc thối tha kia nên cô liền chạy vào bếp tìm cậu.

Trong phóng phép lúc này Tiểu Lân đang bụng thức ăn cậu vừa hâm nóng ra bàn ăn.Một tuần qua kể từ lần cuối gặp cha cậu mẹ cậu như biến thành người khác,ngày càng lười nhát và bất cần.

Nhìn bóng dáng của mẹ mình chạy vào,bộ áo ngủ màu xanh nhạt,đầu tóc rối bời.Mất hình tượng quá đi mà.Nhưng với cậu có bao giờ mẹ cậu có hình tượng đâu mà mất.Cái này đúng là nỗi khổ của một đứa con trai mà.Những người khác thì coi mẹ mình như hình tượng của cô gái trong lòng mình,với cậu mẹ mình lại là hình mẫu của người con gái mình cần tránh xa.

"Con vứt rồi."

Cô nhìn cậu bằng ánh mắt ai oán,đôi dép yêu thích của cô mà.

"Tại sao? Con biết rõ mình thích đôi dép đó mà."

"Mẹ nhìn lại đi.Đôi dép con gấu mà xanh mẹ đi cả ngày trong nhà thế không thấy phiền,nhưng con thấy phiền.Mẹ giữ cho con chút hình tượng của một người mẹ đi."Tiểu Lân nhìn mẹ mình bằng ánh mắt khinh thường."Cạch"Cậu đặt đĩa thức ăn cuối cùng của mình lên bàn ăn."Ai nói đẹp con đều có thể tin,nhưng riêng mẹ thì không bao giờ."

Cô giận sôi máu hận không thể lột da của tên nhóc kia ra,hùng hực khí thế đi tới trước mặt cậu."Tiểu thử,con đang gọi đòn hả?"

"Chặc,..."Chẳng thèm quan tâm tới người nào đó,cậu ngồi luôn xuống bàn ăn mà thưởng thức những món ăn mình vừa đun nóng lại.Cậu còn không hiểu

mẹ mình sao,cứ làm âm nên xong lúc gì thấy trên mạng cái nào hay là lại hốt về ngay.Không biết chi tiêu một chút nào.

"Hự,... Mẹ không cãi nhau với con nữa. Mau lấy com cho mẹ."Cô hiền ngang ngời xuống bàn ăn mà ra lệnh cho cậu bé vừa cầm cái bát kia nên.

Ai ngờ cậu không những không lấy mà còn không thèm liếc cô một cái.

"Tiểu Lãnh, con làm phả hả.Uổng công mẹ nuôi con bao nhiêu năm."Cô trừng mắt về Tiểu Lãnh gương mặt giờ như ông già.

Con mẹ nó,chẳng biết lúc mang thai tên nhóc này cô ăn gì mà giờ sinh ra con quỷ nhỏ này nữa.

Như hiểu ra ánh mắt của mẹ mình cậu liền đổ ngay một gáo nước lạnh vào người cô.

"Với khả năng của mẹ có thể nuôi được con sao? Không phải bá bá, với ông bà ngoại chăm sóc con à."

Cô cầm nín luôn.Bây giờ chẳng cãi lại được gì.Biết thế lúc trước cô tự mình nuôi tên nhóc này không nhờ người khác trông hộ những lúc đi làm.Có phải giờ nó tôn sung cô như mấy cậu nhóc trong truyện ngôn tình không ta?

Chết tiệt, ước mơ của cô xa xôi quá mà!

"Mẹ anh nhanh đi, không nhớ hôm nay là buổi đầu thầu quan trọng nhất của công ty trong năm nay sao?"

Cậu nhìn cô ánh mắt có vẻ kì lạ, nhưng ngay lúc này cô làm sao nhận ra được sự kì lạ đó, chỉ biết mau mải ăn rồi chạy nhanh đi thay đồ.

Tiểu Lãnh bê bát ra bồn để rửa, nhìn bóng lưng đang chạy chỉ biết cười nhẹ miệng mấp máy gì đó mà chỉ mình cậu hiểu được.

...

"Bảo bối, mau đi thôi.Mẹ muộn mất rồi."Cô chạy từ phòng ngủ ra.Thức tỉnh sự ngỡ ngác của Tiểu Lãnh.

"Ừm, mẹ tới khách sạn XXX ở phòng tổng thống để lấy cho chú Lục Hàn tập tài liệu được không? Chú ấy vừa gọi điện bảo con đang ở hội trường rồi không thể tới lấy được."Ánh mắt Tiểu Lãnh sâu thẳm như nước biển.

"Vậy sao,để mẹ qua đó lấy.Nhanh, mau đi thôi."Cô ra cửa thay giày hướng cậu vẫy vẫy.

"Mẹ cứ đi đi, lát con gọi chú Thiên Dực tới đón cũng được.Mẹ đi mau không sắp tới giờ được."

Cô im lặng một hồi không nói gì.Sau đó mới gật đầu với Tiểu Lãnh:"Vậy mẹ đi trước đây."

...

Mẹ,con xin lỗi.Lần này con lại lừa mẹ rồi.Nhưng... con muốn trả thù.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trúng được

Sau khi tạm biệt Tiểu Lãnh cô lái thẳng xe tới khách sạn mà Lục Hàn ở để lấy tài liệu.Trước mặt cô là khách sạn nổi tiếng nhất thành phố A.Một ngày ở đây bằng nửa năm tiền lương của một nhân viên bình thường. Với sự xa hoa bậc nhất, hiện đại thì với con người bất cần như cô thì chẳng bao giờ thích ở.

Cô sải bước nhanh tới quầy tiếp tân,giọng điệu lạnh nhạt."Xin hỏi phòng tổng thống của giám đốc Lục ở đâu vậy?"

Cô tiếp tân nhưng cô có vẻ sợ hãi nhưng do được huấn luyện với cả từng gặp qua người đáng sợ như vậy nên rất nhanh bình tĩnh."Xin hỏi cô là?"

"Kỳ Tuyết, giám đốc Lục bảo tôi đến lấy đồ cho anh ấy."

Nữ tiếp tân như nhớ ra gì đẩy đưa thẻ phòng cho cô."Ồ tầng cao nhất, phòng thống số 1."

Cô nhận lấy thẻ phòng nhanh rồi đi.Lục Hàn thật tốn tiền,ở khách sạn này ở phòng bình thường cũng bằng phòng tổng thống ở các khách sạn khác rồi.Vậy mà còn ở một trong hai phòng tổng thống duy nhất ở khách sạn xa hoa này nữa.

Đi thang máy nên nới, cô nhanh nhẹn đi tới phòng tổng thống số 1 đó.Qua như lời đồn,cánh cửa còn mạ vàng thảo nào trả đất.

Vào bên trong còn ngỡ ngàng hơn, mọi nội thất đều được mạ vàng, ánh đèn huyền ảo mê người, trên tường là những bức tranh nổi tiếng, kệ tủ là rượu vang nổi tiếng bậc nhất,... Bao nhiêu năm qua sống phung phí cứ ngỡ mình đã tiêu tiền quá mức nhưng giờ cô còn phát hiện ra thứ còn tồn hơn những đồ cô đã mua.

Má nó, đây không phải cung điện được thu nhỏ sao!

Vừa ngồi xuống sofa nghỉ chân một tý cho đỡ mệt cô đã nhìn thấy ngay tập tài liệu ở trên mặt bàn. Thấy mọi việc đã xong cô định đi luôn nhưng thấy bên đầu giường có chai rượu vang quý mà lâu nay cô luôn muốn uống một lần.

Chắc, đã tốn công làm tai sai cũng nên uống thử chút chứ.

Không biết sao lúc này cô đã tới bên mép giường, tay cầm một chiếc ly rỗng. Tay nặng chai rượu nên đổ vào ly rỗng đó. Màu rượu vang đỏ tươi, mùi thơm bốc lên khiến cô sao xuyên, quả nhiên là rượu ngon.

"Lục Hàn này, có rượu vậy mà không thấy bao giờ mang tới chỗ mình uống." Cô cầm ly rượu ánh mắt đưa đầy theo sự đóng đưa của ly rượu.

Một hớp rượu nhỏ đi vào thanh quản của cô rồi dần dần đi vào trong cơ thể.

"Rượu ngon."

..."Choang"

Ly rượu trên tay cô rơi xuống, cả người bắt đầu yếu dần đi, thân thể long dần nên. Cô nhúm mày khó chịu.

Chết tiệt, tại sao trong rượu lại có thuốc kích dục. Khoan đã, Lục Hàn cả Tiểu Lãnh nữa. Không lẽ hai người họ hạ dược mình? Không đúng, trước khi tới đây mình gọi điện cho Linda thì Lục Hàn đang ở hội trường rồi mà, còn Tiểu Lãnh...

Đúng rồi, hôm nay nó có điều khác lạ. Nhưng tại sao?

Chưa kịp nghĩ tiếp thì xuân dược đã kích thích toàn bộ cơ thể cũng như thần kinh của cô khiến cô không có cách nào đứng dậy để dội nước lạnh. Xuân dược này quả thật quá mạnh so với thân thể cô.

Đại sảnh khách sạn.

Nam nhân lạnh lùng, gương mặt sắc sảo, áo sơ mi đen huyền ảo càng khiến hắn càng thêm mê người hơn.

Hắn tiêu sái đi tới quầy tiếp tân, gương mặt không biến đổi mà lạnh nhạt hỏi: "Phòng tổng thống số 1 ở đâu?"

Nữ tiếp tân nhìn nam nhân đang ở trước mặt mình toàn thân run sợ, soa người này còn đáng sợ hơn người vừa nãy vậy chứ. "A..nh..là?"

"Lục Hàn hẹn gặp tôi."

Nữ tiếp tân chưa hoàn hồn chỉ biết run run mà đưa thẻ phòng dự bị cho người nam nhân trước mặt rồi tận tình chỉ chỗ của căn phòng đó.

Đến tận lúc nam nhân kia rời đi một lúc cô mới chợt nhận ra, giám đốc Lục làm gì còn ở đây chỉ có cô gái tên Kỳ Tuyết thôi mà. Mà thôi, chắc họ cũng quen nhau.

Nhưng nữ tiếp tân nào biết nam nhân kia sải bước tới trước cửa phòng tổng thống số 1, vừa quẹt thẻ để mở cửa ra thì đập vào mắt...

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Thuốc giải (H)

Nam nhân nhìn cảnh tượng trước mắt. Nữ nhân quần áo xộc xệch, toàn thân ửng hồng cộng thêm ánh đèn vàng huyền ảo càng làm dục vọng của hắn bị hơi dậy. Nam nhân tiêu sái đi vào bên trong, ánh mắt dừng lại ở nữ nhân kia nhưng tay vẫn không quên đóng cửa lại.

Cô đầu óc hỗn loạn. Căn bản chẳng còn chút tỉnh táo nào, nóng nực của xuân dược cũng như sự khao khát tình dục bị kìm nén bao năm khiến cô trở nên mừng thầm trước sự xuất hiện của người đàn ông này. Nhưng tới khi nhìn rõ người trước mắt liền hoảng sợ kêu lên.

"Thiên Vũ, sao anh lại ở đây? Anh, là anh hạ dược tôi đúng không?"

Chưa vội trả lời cô, anh bình thản không lộ ra một chút thèm muốn nào với cô mà tiêu sái đi tới gần. Ánh mắt lướt xuống nhìn ly rượu vang bị vỡ dưới

sản như hiểu ra những lời nói của cô là thật.

Ngồi xuống ghế cạnh giường, mắt nhìn nữ nhân gương mặt ửng đỏ bị nhiễm sắc dục kia khẽ nhếch môi cười cười huyền bí.

"Cô nghĩ việc lên giường với cô, tôi cần bày trò như thế này sao? Huống hồ người hiện tại cần tôi là cô đấy."

Cô tuy bị đánh xuân dược nhưng hiện tại được chưa phát tác hoàn toàn nên năng vẫn còn một phần lý trí còn sót lại. Đã vậy người đàn ông trước mặt còn là Thiên Vũ nên cô càng mạnh miệng hơn.

"Tôi mới không cần anh giúp. Tốt nhất anh rút đi trước khi tôi gọi người tới."

Mạnh miệng vậy, nhưng xuân dược đã khiến cơ thể cô đỏ ửng hơn, tay càng quấy không yên phận mà cố kéo chiếc váy đen ren của cô xuống một chút để cơ thể mát mẻ hơn. Cô lại không biết cảnh xuân của mình vì động tác này mà phơi bày hết ra.

Anh đứng dậy, đi tới ngồi cạnh mép giường, đưa tay xoa nhẹ má cô dọc xuống tay trần của cô, cảm nhận từng tác đa thịt mềm mại của cô trong tay, nở nụ cười gian tà.

"Hmm...mời gọi tôi như thế còn dám nói không muốn? Thân thể của cô đang nói dối cô kia."

Tay lại càng không yên phận vuốt nhẹ xuống vùng da dưới lớp váy mỏng manh, xoa quanh vùng đùi cô. Anh cảm nhận được từng lớp da thịt ngày càng nóng lên vì xuân dược.

Cô mặt đã ửng đỏ càng vì hành động này của anh mà đỏ hơn. Tay muốn hất cánh tay không yên phận đó ra nhưng sức lực chẳng còn nên chỉ như mèo con vuốt nhẹ vào bàn tay đang càn quấy phần thân dưới đó. Miệng muốn phản bác nhưng lúc này cô họng cô đang khô lại, càng lúc càng khát, thân thể không biết tại sao càng lúc càng nóng. Đến nỗi chính mình nói gì cũng không biết.

"Um...Tôi không có mời gọi..Um..Bỏ.. tay ra khỏi đó.."

Cô nói tới mức ngậy ngốc càng cố từ chối thì thân thể càng khao khát hơn, càng thêm muốn. Nhưng vì lý trí lại luôn ngăn cản sự thêm muốn đó.

Con mẹ nó, Thiên Vũ sau 5 năm không gặp mà hấn vẫn nhớ rõ những chỗ nhạy cảm của cô, tên này đúng là đại biến thái.

Tay vẫn không rút ra mà dần dần sờ sâu vào giữa hai chân cô, tay còn lại kéo cổ váy cô xuống nửa để cảnh xuân bên trong phơi bày ra, sau đó dịu dàng vén nhẹ mái tóc cô sang một bên, cúi đầu hít lấy hương thơm từ tóc cô. Gương mặt lạnh nhạt đó ghé sát vào mặt cô, nói khẽ bên tai.

"Cô chắc là muốn tôi bỏ tay ra? Hiện tại ngoài tôi ra không ai cứu được cô đâu. Cầu xin tôi một câu tôi liền đáp ứng cô, giúp cô thoát khỏi cảnh khó chịu này, không còn cảm thấy nóng nữa."

Cơ thể cảm nhận được sự mát mẻ và hưng phấn nhưng không hiểu sao lý trí của chết tiệt cô vẫn còn tồn tại một chút, một chút khiến cô phát ghét. (Tuyệt: Tại con kiêu ngạo quá, chết tới nơi rồi còn lăm chuyện +_+)

"Um...Cút.. tôi không cần."

Cơ thể cô không ngừng thưởng thức sự khoái lạc đang được mang tới này, cơ thể không ngừng vận vẹo. Hai mắt gần như bị dục vọng xâm chiếm, quần áo hỗn loạn, tóc tai rối bời. Lúc này cô thật sự muốn cầu xin Thiên Vũ nhưng trong lòng vẫn còn sự chán ghét đối với chuyện anh từng làm với mình.

Nhìn cơ thể vận vẹo, đang thêm muốn đến khó chịu anh khẽ cười, liếm nhẹ lấy vành tai cô sau đó cắn một cái. "Á,...đau..." Tiếng rên rỉ của cô càng làm phần thân dưới của anh thêm muốn hơn, đã 5 năm nhưng cơ thể này vẫn khiến anh chết mê chết mệt.

Tay buông thả cho đùi ngọc ngà của mà đặt lên xoa nhẹ vùng eo thanh mảnh, đặt chân vào cổ định giữa hai đùi cô để phòng cô khép lại.

"Xin tôi một tiếng cô liền thoải mái, hà tất quật cường như vậy, mà cũng đâu phải lần đầu tiên tôi chạm vào cô."

Chân đang khép giữa đùi cô bỗng thúc về phía trước một cái.

"Ừm...m.um.."

Phản ứng của cô khiến anh cười lạnh một cái.

"Cơ thể cô có vẻ thành thật hơn miệng nhỉ? Vừa thúc một cái đã rên rỉ mê người như vậy, dịch trắng còn làm ẩm đầu gối của tôi." (Tuyệt: Con có hơi ác đó Tiểu Vũ Vũ)

Tiếng "tôi" cuối cùng cố ý kéo dài, rít nhẹ vào tai cô. Đầu lưỡi đảo quanh tai cô sau đó lại luồn vào bên trong mà quấy phá quấy phá.

Kỳ Tuyệt, lần này xem ra tôi lại là kẻ xấu nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Động tình (H)

Cô vì hành động bất ngờ của anh mà ngẩn người, cả người khẽ run nên. Cả cơ thể càng khao khát thêm muốn thứ kia hơn.

Ánh mắt như có sương mù bao quanh nhìn anh, tay không nhìn được vòng nên cổ anh kéo anh sát hơn về phía cô, thậm chí nói.

"Xin...hmm...um...cho... tôi."

Tiếng của cô càng nhỏ lại, đến tiếng "tôi" thì dường như chỉ còn lại trong đầu lưỡi cô. Cả cơ thể vận vẹo, mồ hôi ướt hết chiếc váy của cô. Tay vòng ở cổ anh càng bấu chặt hơn.

Trái ngược với hành động của cô. Anh vô cùng bình thản, tay linh hoạt sờ loạn lên thân thể cô, khiến cô vận vẹo không yên, kê đầu sát môi cô, phả hơi thở nam tính lên gương mặt đang ửng hồng.

"Cho em cái gì? Nói lớn lên một chút, tôi không nghe rõ."

Nhưng cô nào viết anh đang kiểm chế như thế nào. Hạ thân vì vẻ mặt nghiêm dục mê người của cô mà dần cứng lên. Tuy nhiên vẫn kiềm chế lại để trêu cô một chút. Tay kia vuốt nhẹ mái tóc tối bời của cô, tay còn lại kéo nhẹ cổ áo của cô ra, ánh mắt nhìn vào nơi nhấp nhô mềm mại của cô, hơi thở dần khàn đục. (Tác giả: Ăn thì ăn luôn đi còn giả thanh cao làm gì.)

"Tiểu yêu tinh..."

"Um.hm."

Cô mím môi, không dám mở lời vì xấu hổ nhưng cơ thể cô lại càng thêm khát hơn cả người rùng lên, cả cơ thể nóng ran. Bây giờ trong ánh mắt nàng chỉ còn lại dục vọng là dục vọng. Và thứ cô cần chính là người đàn ông trước mặt.

"Cầu xin..um..anh..cho tôi."

Tay cô không biết tại sao lại sờ từ đằng sau cổ tới phía trước cổ của anh. Không biết tại sao cô càng sờ thì tay lại càng theo cổ từ từ đi xuống theo đường cong cơ thể anh. Xuống tới tận phần hông vững chắc của anh bỗng chốc dừng lại.

Cô nhìn anh bằng ánh mắt mờ ảo, tâm tư do dự mà hướng nam nhân kia. Lấy hết can đảm cô nhón người lên cắn nhẹ vào cổ anh một cái.

"Á,... Tiểu yêu tinh..."

Vì hành động bất ngờ của cô nên anh chưa kịp phản ứng mà kêu lên một tiếng theo phản xạ. Lông mày nheo lại đánh giá cô.

"Mấy năm không gặp, em thật...dâm dăng."

Anh dường như chỉ đợi có thế, một tay kéo hai tay cô đưa lên đỉnh đầu, tay kia dùng cả vạt trối hai tay của cô cố định trên đỉnh đầu. Miệng cười giảo hoạt một cái, cúi đầu gặm lấy đôi môi căng mọng của cô mà mút mạnh lấy, lưỡi lượn vào khoang miệng ấm nóng của cô không ngừng khuấy động.

"Được, xem tôi chơi em thế nào."

"Um...ah."

Ngữ điệu càng lúc càng gấp gáp. Những tiếng rên rỉ dâm dăng mang theo phần thoải mái vì thỏa mãn được dục vọng vang lên như cổ vũ cho anh.

"Á....hm...ah...Anh..."

Cô mơ hồ nhìn nam nhân đang chiếm lấy đôi môi của mình mà ngấu ngiến như một món ăn vậy. Nụ hôn của anh vừa bá đạo vừa quen thuộc lại ngọt ngào khiến cơ thể cô không từ chủ được mà cô nhón người lên, nồng nhiệt đáp trả.

Anh vừa thưởng thức đôi môi kia vừa đưa tay lượn xuống..."Xoạt." chiếc váy đen của cô bị rách đôi rồi bị phủ phàng đáp xuống đất. (Tác giả: Sao không cho ta? Tại sao?).

Nụ hôn cuồng nhiệt của anh và cô cũng bỗng chốc dừng lại.

Cô ngước lên có chút tiếc nuối, lưu luyến với nụ hôn cuồng nhiệt đó. Như hiểu được suy nghĩ của cô anh hôn theo đôi môi của cô mà dần dần đi xuống dưới cổ và xương quai xanh.

"Ahmm..."

Một luồng điện mạnh chạy qua cơ thể cô làm cô run rẩy, cả người cong về phía trước.

Anh nhìn biểu hiện của cô nheo mắt gian tà nói.

"Thèm muốn tôi vậy sao tiểu yêu tinh?"

"Muốn...Um,..ừm,...ừ.."

Những âm thanh câu dẫn đầy mị hoặc vang lên khắp căn phòng ngập tràn tình ái này.

Tại hội trường.

Tiểu Lãnh một thân vận vest trắng tinh khôi sánh bước cùng Thiên Dực một thân vest đen lãnh đạm bước vào tạo nên một bức tranh khác lạ.

Lục Hàn từ xa thấy được thân hình nhỏ nhắn quen thuộc ấy liền tạm biệt với tổng giám đốc của công ty nào nó đi về phía họ.

"Tiểu Lãnh."

"Chú Lục ngày tốt."

Tiểu Lãnh nhìn Lục Hàn cất giọng. Thiên Dực bên cạnh gật đầu coi như chào hỏi với Lục Hàn.

Lục Hàn nhìn một hồi không thấy cô đâu nhưng ngại Thiên Dực ở đây nên đành nói với Thiên Dực là có chuyện muốn nói cùng Tiểu Lãnh nên kéo cậu đi trước.

"Tiểu Lãnh, mẹ con đâu? Sắp tới giờ đấu giá rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Hối hận (H)

"Khách sạn XXX.Phòng chú,ở cùng Thiên Vũ."

Tiểu Lãnh một mạch nói ra như thể chuyện này vô cùng khiến nhiên và hoàn toàn không có quan hệ với cậu vậy.

"Kỳ Lãnh, cháu làm cái gì vậy. Cháu bị sao mà để mẹ cháu ở cạnh hẳn."

Lục Hàn tuy giận dữ nhưng cố tỏ ra bình tĩnh một chút.Nhưng Tiểu Lãnh có thể nhìn ra trong đáy mắt của anh sự giận dữ đã dâng lên cực hạn.Cậu biết mình có lỗi với mẹ mình,biết mình có lỗi với sự quan tâm của Lục Hàn nhưng cậu phải khiến ông ta hối hận vì bỏ rơi mẹ con cậu.

"Chẳng gì cả.Cháu hạ được mẹ cháu để ông ta không tới đây tham gia đấu giá dự án này được."

"Kỳ Lãnh."Lục Hàn rít lên, anh tức giận nhưng trước mặt anh là Tiểu Lãnh,tuy nó làm vậy nhưng anh biết nó đau khổ như thế nào.

Lục Hàn xoay người định rời đi thì bị một bàn tay trẻ con nhỏ nhắn kéo lại.Cái giọng nói có phần chua xót,ngập ngừng vang lên.

"Đừng...Bây giờ chú tới chỉ làm mẹ cháu không dám gặp lại chú thôi."

Anh dừng lại,quay người nhìn thẳng vào mắt cậu.

"Tiểu Lãnh,cần gì phải làm vậy."

"Cháu...Coi như vì mẹ cháu đi.Cháu muốn ông ta hối hận."

"Chú có thể giúp cháu."Anh nhìn Tiểu Lãnh gương mặt có phần mệt mỏi.

"Ông ta ở đây chúng ta sẽ không bao giờ thắng."Tiểu Lãnh nói xong liền cất bước rời đi.Cậu quá hiểu Lục Hàn,chú ấy nhất định sẽ không đi.

Tại căn phòng đó những tiếng rên rỉ không ngừng vang lên đầy gợi dục nhưng có vẻ người đàn ông nào đó chưa thỏa mãn nên tay anh liền buông lỏng cơ thể cô ra mà di chuyển tới miệng.Những ngón tay luôn vào kéo mở miệng cô.Tiếng nói đầy mị hoặc vang lên.

"Kêu lớn một chút để người khác biết em thoải mái thế nào."

Trước sự câu dẫn đó cô không thể nào không càng lúc càng rên rỉ to hơn.

"Ah... hm...ah"

Anh thỏa mãn trước sự đáp trả này, tay trượt nhẹ trên làn da mịn màng của cô, phủ lên nơi mềm mại nhô cao kia, tùy ý nhào nắn thành nhiều hình dạng khác nhau. Môi áp xuống da nóng rực, cặn mạnh một cái để lại vài vết xanh tím trên thân thể trắng muốt. Mỗi một vết cắn của anh như là vật chứng xác minh cô là của anh. Càng kích thích hơn là thứ dịch trắng chảy ra từ tiểu huyết làm ẩm ướt đầu gối của anh.

Chân để giữa hai chân cô nhẹ nhàng di chuyển cọ xát với vùng da mẫn cảm bên dưới để dịch chảy ra nhiều hơn, hạ thân càng vì vậy mà có phản ứng mà dần cương lên chạm đến bụng cô. Anh kéo lấy tay cô để cô chạm vào lỗ nhĩ đang cương lên của mình.

"Sờ thử xem vật lát nữa sẽ làm cho em thỏa mãn tới tận cùng đi."

Theo tay của anh cô run sợ mà từ từ chạm vào vật ẩm nóng đang cương lên vì dục vọng kia. Đây không phải lần đầu cô chạm vào nó nhưng bây giờ thần trí đang điên loạn miệng không tự chủ được mà nói.

"Cứng, thật cứng mà...um..."

Tay theo lý trí mà không kiềm được bóp nhẹ vật đang cương lên một cái. Ánh mắt mơ hồ như sương mù càng hứng thú hơn sau khi bóp vật đang cương đó. Cô nở một nụ cười kiêu diễm làm say đắm lòng người.

"Um... Thật..thích... mà."

"Nếu thích vậy sờ thêm một tí"

Hắn cảm thấy sáng khoái trước sự đụng chạm đó. Bàn tay nhỏ nhắn ấy chạm vào làm cự vật càng thêm cương lên. Anh rít nhẹ một tiếng, cúi đầu ngậm lấy nơi mềm mại kia mút lấy, tay lại bắt lấy bên còn lại xoa nắn đến biến dạng, áp hạ thể dần xuống dưới cách một lớp vải chạm đến vùng mẫn cảm của cô.

"Tiểu yêu tinh, em dâm đang quá rồi."

Miệng đang ngậm lấy nơi mềm mại kia càng hung tợn mà chiếm lấy nó. Tay thì không ngừng nắn nơi mềm mại của cô thành nhiều hình thù khác nhau.

"Á,...nhẹ...nhẹ thôi."

Cô kêu lên một cách dâm dăng, cả cơ thể cong lên vì đau. Thật sự không chịu nổi được nữa. Cô cảm nhận được phần thân dưới đang ướt át và cần thứ đó lấp đầy. Tay ngọc ngà ôm lấy lưng của anh không chịu được mà bầu tới chảy máu.

Nam nhân bị hành động của cô mảy nhủ lại, một tay giữ hai tay cô lại, một tay đưa xuống kéo khóa quần, để lộ cự vật đã đứng thẳng ra trước mặt cô.

"Phải trừng phạt em mới được."

"Lớn..quá." Cô không kiềm được mà thán nhẹ trước sự xuất hiện bất ngờ của lỗ nhĩ của anh. Kích cỡ của nó có khi còn to hơn tưởng tượng lúc anh chưa mang ra.

Chẳng quan tâm tới lời cô anh cứ vậy kéo chân cô vòng ngang hông, lỗ nhĩ để ngay trước cửa hoa huyết của cô cọ xát nhẹ nhàng dần dần vào bên trong hoa huyết ỳ, cọ vào mép thịt ẩm nóng.

"Ừm..."

"Nhanh. ah. um... nhanh...um..."

Trước sự cổ vũ của anh thì anh đã mạnh mẽ mà tiến sâu vào trong hoa huyết của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đau lòng

"Chát..."

Một bàn tay nhỏ nhắn in hằn trên gương mặt tuần mỷ của anh.

"Khốn nạn, tôi không nghĩ anh là con người như vậy đó."

Anh nhìn không tỏ vẻ gì là tức giận, tay sờ lên vùng da đang bỏng rát do bị cô đánh kia, khoe miệng hơi nhếch lên biểu lộ một nụ cười khinh bỉ đến on lạnh.

"Kỳ Tuyết, cô cũng chưa xem kĩ bản thân mình ra sao ư. Cả cơ thể chỉ quần một chiếc chăn mỏng như khiêu khích đàn ông mà cũng dám nói tôi khốn nạn. Cô nên nhớ tới qua là ai cầu xin tôi."

Cô yên lặng cúi đầu nhìn cô thể mình, toàn những vết tím do anh để lại. Nở một nụ cười chua chát. Hóa ra từ trước đến nay đều là cô tự mình đa tình, anh là sao có thể là người hạ được cô được chứ.

Năm năm rồi thì ra cô luôn ảo tưởng thứ tình cảm dù chỉ là nhỏ nhoi của anh. Thiên Vũ nói đúng, là cô cầu xin anh ta, là cô quyến rũ anh ta chứ một người cao ngạo như anh ta chắc gì đã động vào cô.

"Xin lỗi tổng giám đốc Thiên. Dù sao chuyện tới qua anh cũng có lợi vậy bây giờ anh có thể...cút được rồi đó."

Anh yên lặng một hồi ánh mắt lạnh buốt nhìn về phía cô. Được lắm Kỳ Tuyết, anh không ngờ sao bao năm không gặp cô đã thay đổi nhiều như vậy.

"Nếu tôi không muốn thì sao. Dự án đầu thầu cũng bị cô cướp mà cô nghĩ tôi có lợi sao. Không bằng...làm thêm mấy lần nữa thì có thể xem như chúng ta không ai nợ ai."

Cô tức giận nhìn anh rằng nghiêng ken két. Tay cô dơ lên như định giáng xuống mặt anh một cái tát nữa thì bàn tay nhỏ nhắn bị giữ lại.

"Kỳ Tuyết, một lần là đủ không có lần hai đâu."

Cô bỗng nhiên nở một nụ cười khác lạ. Bàn chân đạp thẳng về phía lão nhị của anh một cái thật mạnh. Miệng khinh bỉ mà nói.

"Cú đạp này cũng đủ để anh không cần sống nữa rồi nhì."

Anh kinh ngạc nhìn cô. Bàn tay đang cầm tay cô buông lỏng ra.

"Kỳ Tuyết cô được lắm."

Cảm nhận được phần hạ thân mình đang đau đớn nhưng anh không hề tỏ ra chút nào. Nhưng anh không hiểu sao anh lại từng đau lòng vì người đàn bà độc ác này. Tại sao năm đó cô trước khi rời đi còn cho người bắt cóc con của anh và cô ấy. Tại sao biến mất 5 năm rồi quay lại làm như năm đó là anh hại cô, cô mới là người tổn thương nhất.

"Kỳ Tuyết, cô đừng mạnh miệng vậy. Nên nhớ kĩ lại năm đó là ai làm chuyện ác độc."

Cô không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng bỗng nhớ lại năm đó càng khiến cô căm tức hơn. Kiều Ngân Anh cho người bắt cô trước khi lên máy bay rồi đưa tới tận Ấn Độ, may năm đó anh hai cô cũng tới đó làm ăn chứ không cô không biết bây giờ mình còn sống ra sao nữa.

"Thiên Vũ, trước khi nói người khác anh cũng nên điều tra kĩ đi."

"Cô..."

Đúng như cô nói truyện bắt cóc đây anh chưa từng điều tra, lũ bắt cóc cũng trốn hết. Chẳng qua năm đó Ngân Anh khóc quá rồi kể nể nên anh mới nghĩ là cô.

"Phiền anh cút cho tôi. Tốt nhất sau này đừng để tôi nhìn thấy anh."

"..."

Anh im lặng đứng dậy, tay vơ lấy áo vest mà xoay người rời đi. Năm năm rồi, có những việc anh phải tự mình điều tra mới được.

Cạch! Anh vừa mở cửa ra thì trước cửa cũng xuất hiện hai thân ảnh một lớn một nhỏ. Họ đi lướt qua nhau, nhưng anh có vẻ muốn nói vì với thân ảnh bé nhỏ thì cánh cửa đã đóng lại.

"Kỳ Tuyết..."

"Mẹ..."

Hai người không nhận được mà nhìn cô đồng thanh nói. Họ nhìn thấy vết đỏ trên mặt Thiên Vũ, còn cô thì không mặc gì trên người lên cũng không hiểu cho lắm.

"Không phải chuyện tốt của hai người sao? Dự án đó thắng rồi, hạnh phúc không?"

Cô hướng mắt nhìn họ, đôi mắt đầy bi thương. Người cô tin tưởng hóa ra mới là người thật sự hại cô. Không cần nói cô cũng biết là Tiểu Lân bày ra nhưng lúc này đang tức giận nên cô cùng chẳng quan tâm mà đánh đồng cả Lục Hân và Tiểu Lân với nhau.

"Mẹ, chuyện này là do con nghĩ ra. Nhưng dù sao..."

Chưa kịp để cậu nói hết cô đã quán chần loạn choạng mà đi vào phòng tắm. Trước khi đóng cửa chỉ để lại một câu.

"Kỳ Lân, con đừng giống anh ta."

Rào, rào,... nước từ nhà tắm vọng ra. Lục Hân nhìn Tiểu Lân thờ dài sau đó gọi điện thoại cho người mang quần áo tới. Anh hiểu cô, cô sẽ không giận Tiểu Lân mà cô chỉ nản lòng, cô không nghĩ nó sẽ vì báo thù mà chuyện gì cũng làm ra như vậy.

Cả người ngâm trong bồn tắm mặc dòng nước ấm nóng liên tục chạy xuống mặt cô. Hối hận rồi, cô mệt rồi. Cô không lên trở về không nên để Tiểu Lân biết chuyện của cha nó, càng không lên có ý định trả thù. Nhưng đã muộn, một khi bắt đầu thì chẳng thể nào dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Sự trả thù của ác ma

Ba ngày tiếp theo cô đều không ra khỏi phòng, cô bị ám ảnh về đêm hôm đó, về anh. Nhưng cuối cùng cái gì đến cũng phải đến cô quyết định ra khỏi căn phòng mình đã ở liên tiếp ba ngày liền.

Thay quần áo đi làm, tóc được búi cao lên. Cô mở cửa phòng đi xuống dưới tầng, đã ba ngày mà với cô như mấy năm vậy, mọi thứ đều xa lạ.

Đi qua phòng khách vắng tanh, cô đi vào phòng bếp đang lực mùi thức ăn. Nhìn thân hình bé nhỏ quen thuộc ấy bỗng chốc phát hiện ra mình đã quá vô tâm, ba ngày cô ở trong phòng thì Tiểu Lân sống ra sao nhưng ngay lập tức suy nghĩ đó biến mất khi cậu bung hai đĩa thức ăn ra vừa nhìn thấy cô mà ngạc nhiên suýt rơi đồ ăn xuống.

"Mẹ!"

"Ừ, đồ ăn này là con nấu sao?"

Cô chỉ tay vào mấy đĩa thức ăn trên bàn ăn.

"Vâng ạ, con nấu."

Có phần ngạc nhiên, không ngờ những lúc không có cô bên cạnh Tiểu Lân có thể tự nấu ăn cho mình, ngạc nhiên thật mà nhưng cô vẫn tỏ vẻ hồ hững trước cậu, ánh mắt hướng vào đĩa thức ăn trên bàn, rồi là hai bộ bát đĩa. Bộ những ngày cô ở trong phòng có ai tới ăn cơm cùng Tiểu Lân sao.

"Có ai tới nhà mình sao mà có thêm bộ bát đĩa nữa vậy?"

"Không, con chuẩn bị cho mẹ. Con sợ mẹ đói nên luôn chuẩn bị sẵn."

Tiểu Lân đang nói tự nhiên nhìn cô ngập ngừng, cái thái độ này của cậu cô chưa từng bao giờ nhìn thấy nên có cảm giác xa lạ khác thường. Tiểu Lân của cô luôn kiêu ngạo, ngạo mạn không coi cô ra gì mà cũng có lúc quan tâm cô như vậy.

"Nhưng... mẹ không... có xuống ăn."

Nghe lời Tiểu Lân nói xong tự nhiên sự tức giận của cô lại mất đi nhiều phần. Đúng vậy, nó là một đứa trẻ sao có thể hiểu được những chuyện quan trọng khác của người lớn dù nó có thông minh ra sao. Là do cô chưa làm một người mẹ thật sự.

Cô đi tới ôm Tiểu Lân vào lòng, bàn tay quen thuộc ấy vuốt cái má nhão nhoét của cậu, miệng cười hiền dịu,

"Không phải bây giờ mẹ xuống rồi sao, ngoan không sị mặt nữa."

Ánh mắt cậu sáng rực khi nghe cô nói, mẹ cậu không giận cậu nữa rồi. Cuối cùng mẹ cũng tha thứ cho cậu. Hai tay vòng qua ôm lấy cổ cô, miệng thì thầm

"Mẹ hứa nhé."

"Hứa."

"Chủ tịch, đây là bản báo cáo dự án trong ba ngày qua. Các công đoạn chuẩn bị đã hoàn thành chỉ còn chờ khởi công thôi..."

Linda đứng trước cô, tay cầm một tệp tài liệu nhưng vẫn điều luyện mà từ từ trình bày tất cả những việc xảy ra trong ba ngày hôm qua cũng như dự án vừa thắng được.

Cô vừa cầm cúi vào đồng giấy tờ nhưng cũng không quên nghe những lời Linda đang báo cáo.

"Khoan, phòng thiết kế số 1 vừa gây tổn thất công ty về bộ sưu tập mới tung ra sao?"

Chiếc bút trên tay cô được đặt xuống, hay lắm Kiều Ngân Anh, cô để tôi bắt được thóp của cô rồi. Không phải muốn diễn thiên sứ còn tôi là ác ma sao, vậy để tôi diễn với cô tới cùng.

"Vâng thưa chủ tịch, nhưng bên tổng công ty chỉ đạo là đây chỉ là việc nhỏ thường xảy ra nên chỉ khiển trách nhẹ thôi."

"Tổng công ty?"

Cô hoài nghi mà lặp lại lần nữa, sao chỉ một một phòng thiết kế số 1 mà cũng đích thân tổng công ty ra mặt, vậy không phải đang thiên vị cho Kiều Ngân Anh sao, mà ở đó ai lại có lá gan đó.

"Đúng vậy chủ tịch, là đích thân cha cô ra mặt. Ông còn thông báo tối nay sẽ về thành phố A."

Cô như hiểu ra gì đó, miệng cười khinh bỉ. Hóa ra bao năm qua ông vẫn nhớ tới đứa con hoang này. Chắc ông về cũng là sợ cô làm gì đứa con gái này của ông đây.

"Một mình ông ấy?"

"Cả anh trai cô nữa thưa chủ tịch."

Anh hai cô? Vậy càng hay rồi, một người cha cô đã đủ loạn thêm một ông anh hai cô nữa thì chuyện càng hay. Cha cô là sợ cô không nghe theo ông mà làm loạn nên mang theo anh hai để kìm cô đây, nhưng cha cô càng biết anh cô bệnh cô nên phải đích thân đi cùng để cân bằng trận địa này.

Haiz,...Cuối cùng cũng bắt đầu rồi đây.

"Gọi cho tôi người phụ trách nhóm thiết kế số 1 Kiều Ngân Anh lên đây. Nhớ rõ không cần gọi điện, tôi trực tiếp tận nơi tìm. Còn cái thông báo nhắc nhở của tổng công ty xé ngay cho tôi, có gì tôi chịu trách nhiệm."

"Vâng thưa chủ tịch."

Nhìn Linda rời đi miệng cô cười nhẹ Kiều Ngân Anh bây giờ mới chỉ bắt đầu thôi. Sau cô sẽ là Thiên Vũ, tôi muốn các người phải trả giá.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đuổi việc

Cô ngồi trên ghế, gương mặt tỏ vẻ thản nhiên nhìn cô ta đang đứng trước mặt mình.

"Cô cũng nhanh tay ghê. Vì xảy ra chuyện liền tìm ba tôi ngay."

"Thì sao, cô tìm tôi cũng chỉ việc này thôi sao, nực cười."

Chẳng hề run sợ trước cô, cô ta vẫn như vậy gương mặt vô cùng bình thản nhìn cô.

Kỳ Tuyết, cô nghĩ mình là ai. Ba cô thì sao, ông ta cũng là ba cô thì sao phải sợ. Mà nói tới sự thương yêu thì có ai nghĩ cô dám đối đầu với Kỳ Tuyết, vở kịch này cô chắc chắn sẽ thắng rồi.

"Thua vốn nhiều như vậy mà với cô có vẻ không ra gì nhỉ."

Gương mặt cô thoáng chút mệt mỏi, tức giận. Kiều Ngân Anh càng ngày càng kiêu căng, cô ta luôn ý mình có người chống đỡ mà thích làm gì thì làm. Trước mặt mọi người thì im lặng, ít nói tỏ vẻ hiền dịu để ai cũng nghĩ cô là người động tới cô ta.

"Tổng công ty đã bảo bỏ qua cô còn muốn gì?"

"Muốn đổi việc cô."

Kiều Ngân Anh gương mặt tái lại, cô ta không ngờ Kỳ Tuyết dám làm vậy. Người con gái lúc trước luôn nhẹ nhàng, yếu mềm đâu mất rồi.

"Cô không có quyền. Tổng công ty đã bỏ qua rồi."

"Vậy cô là chủ sao? Cô là cha mẹ của cái công ty này sao mà thua lỗ không phải chịu phạt."

Cô cười khinh bỉ, đứng dậy gương mặt nhìn thẳng cô ta. Trò chơi là mới bắt đầu, cô đã muốn chơi thì chẳng còn gì để phải mất cả.

"Cô đi hỏi cha mà xem, đừng có cậy quyền nữa, Kỳ Tổng."

"Tự đi mà hỏi. Tiếng cha của cô ở trong Kỳ Gia không đáng một xu."

Cô cố tỏ vẻ khinh thường, giọng điệu chọc tức nhìn cô ta. Muốn kéo cả cha ra để bảo vệ sao, cô cũng muốn xem ông ta cuối cùng sẽ chọn đứa con gái nào đây.

"Cô,..."

"Không cần nói nhiều. Trước khi cha tôi về cô vẫn nên tạm thời nghỉ việc đi. Không còn việc gì nữa mời cô ra ngoài."

"Kỳ Tuyết, cô hãy nhớ nhớ những gì hôm nay mình làm."

"Hào, tôi sẽ cố gắng mà nhớ hết tất cả, từng việc từng việc một."

Cô cười tới lạnh người. Tay cầm chiếc bút không ngừng gõ xuống bàn. Thật ra cô vẫn sợ, sợ chính người cha của mình cũng chẳng cần cô mà chọn cô ta nhưng cô vẫn cố mạnh miệng vì cô không muốn thua.

Cô từng coi cô ta là chị em của mình, nói tất cả cho cô ta xong cuối cùng cô ta lại là người mà vị hôn phu của cô yêu nhất, là con gái riêng của ba cô với bà giúp việc, là người gần hại chết con cô. Thật trớ trêu mà.

"Cô đợi đó."

Cô ta dứt lời liền xoay người bình bịch đi ra ngoài. Kỳ Tuyết đứng trách cô độc ác, không phải cô không muốn sống bình thường mà chính cuộc sống này đưa đẩy. Cô quá hoàn hảo còn cô ta thì không, người cha kia cũng chỉ vì thấy cô ta khổ cực nên mới bồi thường chứ không hề yêu thương cô ta như cô. Cô ta biết nhưng đó là quân bài duy nhất của mình.

Hai người con gái, hai suy nghĩ cứ dần dần mà cách xa. Chỉ còn lại là bóng tối sự thù hận, sự mù quáng của lòng người.

Trong văn phòng nhìn bóng lưng cô ta rời đi, cô không nhìn được mà cười to. Kiều Ngân Anh, cuối cùng cũng tới hôm nay. Nhưng không hiểu sao lòng cô vẫn nhói đau, những ký ức tốt đẹp của cô với cô ta cứ trở về.

"Chúng ta cách xa quá rồi, Ngân Anh."

Cô nhắm mắt lại nhớ về ngày xưa những lúc hai người dắt tay nhau trên đường đi học cùng đi bộ miệng cười tươi, sự hồn nhiên không chút toan tính của tuổi học trò.

"Tuyết, bà có nhanh lên không. Đúng là tiểu thư lè mà lè mè."

Cô đi phía sau gương mặt mệt mỏi, đầu lấm tấm mồ hôi chảy ra, tay cầm một chiếc khăn mà chấm mồ hôi chảy ra. Từ nhỏ cô đã không có hứng với mấy môn thể thao lên thành tích rất kém đều thuộc loại gần trượt môn thể. Nhìn người con gái đi trước mình thở dài, rõ là bảo có người chở đi mà bà ấy cứ bắt cô đi bộ cùng.

"Biết rồi, ai khỏe như bà đâu, Ngân Anh. Tôi là do lười chứ không phải con nhà tiểu thư. Bà xem tôi biết nấu ăn bà có biết làm món gì ngoài luộc rau."

Kiều Ngân Anh quay lại nhìn cô, ánh mắt tỏ giận dữ.

"Bà thôi ngay đi. Là do tôi không có năng khiếu thôi đi."

Nhìn cô đang mệt mỏi mà lết trên đường cô ta đành đi lùi lại chỗ cô làm chỗ dựa để cho đi.

"Khổ quá, mau đi thôi muốn mất thôi."

"Hừ, là do ai muốn đi bộ."

"Ai bảo bà lười làm gì. Tôi là muốn giúp đó."

Hai đứa bạn cô cứ cãi nhau mãi vậy rồi cuối cùng cũng tới được trường. Bỗng lúc này trong suy nghĩ cô xuất hiện hình ảnh cô gương mặt sợ hãi, từ phía chân chảy ra máu nhìn mấy tên áo đen kia miệng lắp bắp.

"Các anh...tại sao lại...làm vậy?... Tôi có thù... gì với các anh."

Một tên trong đám áo đen nhìn cô cười đều.Miệng nói gì đó nhưng lúc đó cô sắp ngất nên không nhớ rõ lắm.Chỉ thấy khẩu hình miệng là chữ "Ngân Anh" thì cô liền hiểu ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cha cùng anh hai

"Á,..."

Cô tỉnh lại người đầm đìa mồ hôi.Cảm nhận được khóe mắt cô chút ươn ướt.Tại sao hình ảnh này tự nhiên lại xuất hiện trong tâm trí cô.Là máu, là ngày cô tưởng chừng sẽ mất đi Tiểu Lân nhưng cuối cùng vẫn không xảy ra.Cô không biết nếu ngày đó cô thật sự mất đi nó thì sẽ ra sao.

"Mẹ, con nghe thấy tiếng hét.Có chuyện gì sao?"

Tiểu Lân mở cửa ra, cái đầu nhỏ nhắn được chải chuốt kĩ lưỡng thò vào hỏi cô.

"Không sao.Con mau xuống đi rồi mẹ xuống."

"Đúng là lẽ mẹ.Mẹ mau nên đi còn ra sân bay đón ông ngoại cùng bá bá."

"Biết rồi.Con lăn xuống cho mẹ."

Ách,... mấy ngày nó ngoan ngoãn quan tâm cô xong thì mấy hôm nay lại bắt đầu chọc tức cô.Thằng nhóc này đúng là không dạy lại không được, quá mà quái rồi, không coi ai ra gì.

Tại sân bay.

Cô mặc váy đen huyền ảo, đường may đơn giản nhưng tinh tế tôn nên đường cong quyến rũ của cô.Mái tóc nâu đất thả xuống che đi phần vai trắng mịn lộ ra do thiết kế của váy.Tiểu tử bé nhỏ đi cạnh cô chính là Tiểu Lân, cậu mặc bộ đồ thể thao năng động, gương mặt trắng hồng đáng yêu nhưng ánh mắt lại lạnh khó hiểu.

Hai người một lớn một nhỏ sánh bước đi vào sân bay thì gặp Lục Hàn.

Cô nhìn người đàn ông đó, mới có mấy ngày không gặp anh đã thay đổi quá nhiều.Gương mặt tiêu tụy,mệt mỏi nhưng vẫn cố tỏ ra lạnh lùng.Tự nhiên cô thấy mình có lỗi, rõ là cô biết một mình Tiểu Lân bày ra trò đó nhưng vẫn một mực tức giận với cả anh.

Tiểu Lân cùng cô đi tới chỗ Lục Hàn.Anh nhìn thấy cô tự nhiên quay người định rời đi.

"Đứng lại, Lục Hàn."

Cô nhìn anh về mặt khó chịu, không ngờ anh thật sự giận cô.Nhưng không phải, anh quay đầu lại nhìn cô về mặt khó nói.

"Em không giận nữa?"

"Ách,..."

Hóa ra Lục Hàn anh sợ cô giận lên mới bỏ đi.Làm cô cứ tưởng anh giận cô, hóa ra là anh sợ cô vẫn giận anh về ngày hôm đó.

Một bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay cô kéo kéo, Tiểu Lân ngược mặt nên nhìn cô, gương mặt khá ái khác thường.

"Là con gọi chú ấy.Mẹ không giận chứ?"

Cô cười nhẹ.Thật ra cô muốn nói mình còn giận lắm nhưng bây giờ thấy Tiểu Lân dùng gương mặt cún con nói chuyện với cô còn Lục Hàn thì như đứa trẻ mắc lỗi mà nhìn cô.Làm cô thật sự không nhẫn tâm được vậy.

"Thôi không sao, cái gì đã qua cũng để nó qua đi."

Tiểu Lãnh gương mặt khác thường, nó như phát hiện được gì đó mà phi nhanh chạy khỏi tầm tay cô. Sau đó liền lao tới ôm lấy một người đàn ông trung niên, bên cạnh ông ta là một nam nhân cao tuấn mỹ.

"Ông ngoại."

Tiểu Lãnh kêu lên, hai tay ôm chặt cổ người đàn ông kia. Ông ta cũng thuận thế mà bế Tiểu Lãnh lên, cung chiều xoa đầu nó rồi đi về phía cô. Người ông bên cạnh cũng sải bước theo người trung niên kia.

"Cha! Anh hai!"

"Bác Kỳ! Anh Nghiên."

Cô và Lục Hàn không hẹn mà nhìn về người đàn ông trung niên kia cất giọng. Thật ra cha cô đã có tuổi nhưng do chăm chỉ tập luyện cũng như ăn uống đầu đủ nên nhìn cũng chẳng già hơn cô là bao.

Người đàn ông mặt lạnh bên cạnh là anh hai cô. Tuy bề ngoài lạnh lùng, còn có biệt danh là ác ma nhưng anh hai cô thật sự rất cưng chiều và thương yêu cô cũng như Tiểu Lãnh.

"Lâu rồi không gặp hai đứa có khỏe không?"

Cô ngơ ngác nhìn cha mình vừa cất lời. Hôm nay ông ấy trúng gió sao? Mọi ngày chẳng bao giờ quan tâm hỏi han cô mà hôm nay vừa xuống mấy bay liền hỏi rồi. Chắc lại có việc gì rồi.

Lại nhìn thấy anh hai nháy mắt, cô liền hiểu ra sự việc. Chắc cha cô lại làm việc gì chọc giận mẫu thân đại nhân của cô rồi. Nhưng không có cách làm bà ấy hết giận nên muốn nhà cô giúp đỡ.

"Hừ, cha lại chọc giận mẹ chứ gì?"

Cha cô xoa đầu Tiểu Lãnh, ánh mắt trừng về phía cô.

"Nha đầu, trước mặt Lục Hàn giữ cho cha chút thể diện đi."

Cô và anh hai không nhịn được mà đồng thanh lên tiếng.

"Cha có thể diện sao?"

"Hai đứa..."

Cha nhìn cô với anh hai nản lòng. Ngay lúc này ở phía sau lưng cô vang lên giọng quen thuộc đến lạnh người.

"Cha..."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tức giận

Theo tiếng vang đó cô quay người lại nhìn thì phát hiện ra đó là Kiều Ngân Anh cùng... Thiên Vũ. Gương mặt cô tự nhiên có chút bàng hoàng run rẩy, khó hiểu nhìn họ. Thiên Vũ, cuối cùng cô vẫn chạm mặt anh ta.

Từ đầu một bàn tay nắm lấy tay cô, những ngón tay đan vào nhau làm cô đỡ sợ hơn, không cần nhìn cô cũng đoán được là Lục Hàn.

Nhìn cặp trai gái đang đi về phía mình cô nở một nụ cười lạnh, tới cũng nhanh thật Kiều Ngân Anh, để xem lần này cô muốn giờ trò gì.

"Ba! Anh hai!"

Kiều Ngân Anh tự nhiên gọi cha cô cùng anh hai, gương mặt cô ta vui vẻ, tỏ ra rất thân thiết. Trái ngược với cô ta Thiên Vũ chỉ nhìn họ một cái rồi gạt đầu, có vẻ như anh ta không có ý định tới đây cho lắm.

"Không cần chào, tôi chỉ có một đứa em gái."

Kỳ Nghiên nhìn cô ta lạnh nhạt nói. Gương mặt anh vẫn như thường chẳng có chút hảo cảm gì với cô ta, còn với Thiên Vũ thì càng chán ghét hơn.

"Nghiên, dù sao nó cũng là em con."

"Ba à, không sao đâu con hiểu mà."

"Ừm."

Ba cô nói xong cũng không quên đánh mắt sang xem cảm nhận của cô. Cũng may là ông ấy còn nghĩ tới cô chứ không cô còn tưởng ông có con gái Kiều Ngân Anh kia thì coi như không còn đưa con là cô rồi.

Nhưng chưa được lúc lâu thì cô ta đã nên tiếng để bắt đầu chiến tranh.

"Ba, chị Tuyết muốn đuổi việc con do vụ thua lỗ. Nhưng mà ba cũng nói là bỏ qua rồi mà."

Buồn nôn, tiếng chị Kỳ Tuyết của cô ta càng làm cô buồn nôn nữa, tưởng như tim gan, lòng mề chuẩn bị rơi hết ra ngoài vậy. Không có ba thì chẳng thấy cô ta coi cô ra gì mà vừa thấy ông ấy liền chị ngọt sớt.

"Đúng vậy, ba đúng là nói bỏ qua. Tuyết, chuyện này ba cũng nói rồi. Nhưng còn Ngân Anh, từ sau này con cũng nên chú ý chút vào, đừng làm thua lỗ nữa."

Nghe xong gương mặt cô càng lạnh đi, nụ cười khinh bỉ hiện rõ. Cuối cùng vẫn là Kiều Ngân Anh, ông ấy vẫn thương tiếc cho cô ta mà thôi. Còn cô đưa con gái này do nhận quá nhiều lợi lộc nên phải nhún nhường.

"Vậy sao? Thế sao con là chủ tịch mà không có quyền làm thua lỗ mấy trăm vạn vậy. Còn cô ta chỉ là một trưởng phòng bé nhỏ liền được nước làm tới."

"Tuyết, chuyện này là do Ngân Anh còn chưa hiểu rõ lắm, tha một lần để nó sửa đổi cũng được."

Ba cô dường như không từ bỏ, vẫn kiên quyết bảo vệ cô ta. Đúng rồi, ai nhìn chẳng thấy người cậy quyền bắt nạt là cô, đã làm người ác thì cô làm tới cùng luôn cho cô ta xem. Mùi thuốc súng bốc lên.

"Chưa hiểu, một trưởng phòng mà nói chưa hiểu là xong sao. Cô ta là cha mẹ của chủ công ty, hay người nắm giữ toàn bộ công ty mà mấy trăm vạn có thể bỏ qua."

Ánh mắt đầy tức giận của cô nhìn ba mình, cô biết ông đang thất vọng về cô, ông biết cô có lỗi khổ nhưng bây giờ cô không còn cách nào kìm chế mình. Nước mắt bắt đầu âm ứat khóe mắt cô, bàn tay nắm chặt hơn tay Lục Hàn.

Cũng may là có anh nắm chặt tay cô, cho cô thêm sức mạnh chứ cô hoàn toàn không biết tiếp tục phải ra sao, phải nói gì.

"Chưa hết, với ba đó là số tiền nhỏ. Nhưng ba biết với nhân viên trong công ty đó là tiền thưởng, công sức của họ không. Chỉ vì một đứa con gái ngoài đã thú của ba mà ba muốn làm vậy sao?"

"Kỳ Tuyết, con nên biết chừng mực đi."

Ba cô quát to làm mọi người sân bay càng chú ý hơn về phía bọn họ. Nhưng rất nhanh liền rời mắt vì họ có thể nhận ra những người đứng xung quanh đó là ai, họ tốt nhất vẫn không nên gây họa cho chính mình.

"Chừng mực...Nực cười. Vậy con hỏi ba, mẹ con có biết ba về đây tìm cô ta."

Cô tức giận cười to, bàn tay chỉ về phía Kiều Ngân Anh. Ánh mắt đỏ rực vì muốn khóc nhưng kìm lại. Bàn tay cô nắm chặt tay Lục Hàn, tưởng như muốn bóp nát nó vậy.

"Ba, hay thôi chuyện này là con sai."

Cô ta nhìn ba cô, nước mắt bắt đầu rơi. Gương mặt đầy sự yếu đuối khác lạ. Cô cười nhạt, lại một màn kịch nữa sao.

"Khỏi diễn, nhìn cô tôi đã thấy buồn nôn rồi. Nếu ba không trả lời được vậy con từ chức để con gái ngoài đã thú của ba lên làm chủ tịch. Rồi cô ta muốn làm gì cũng được."

Cô dứt lời liền buông bàn tay đang nắm chặt Lục Hàn ra, định rời đi. Nhưng cô bắt gặp ánh mắt của anh ta, là Thiên Vũ. Một ánh mắt vô cảm không có chút nào thương tiếc cho cô. Con mẹ nó, cô nghĩ gì không biết, đang ảo tưởng sao mà nghĩ anh ta có thể quan tâm cô được.

"Mẹ..."

Tiểu Lãnh nhảy khỏi người ba cô chạy theo cô, tay cậu nắm chặt lấy bàn tay đang nắm vào nhau như chuẩn bị bóp nát của cô. Cậu không nói gì nữa chỉ cứ thế đi theo cô. Nhưng ai biết được trong đầu cậu nhóc đó đang nghĩ gì và muốn làm gì.

Rời khỏi sân bay cũng là lúc nước mắt của cô được rơi xuống, mỗi giọt lệ là sự ảm ức của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tâm sự

Tiểu Lãnh ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhìn mẹ mình, hai bàn tay nhỏ của cậu nắm chặt vào nhau. Khóe mắt đỏ ửng của sự tức giận. Kiều Ngân Anh, nhất định bà phải trả giá vì mọi chuyện bà đã gây ra.

"Mẹ, không được khóc. Mẹ có sai đâu mà phải khóc, khóc là thua cô ta rồi."

Cô nhìn nó, khóe mắt không hiểu sao vẫn chảy ra, càng cố nhìn càng chảy nhiều hơn muốn dừng cũng khó.

"Kỳ Tuyết, đứng lại đó."

Cô lấy tay lau dòng nước mắt trên má, lấy hết sức quay đầu lại nhìn người vừa phát ra giọng nói kia.

"Anh tìm tôi có chuyện gì Thiên Vũ?"

"Bao giờ cô có thời gian, ba mẹ tôi muốn gặp Tiểu Lãnh."

Cô cười khinh bỉ, nụ cười khiến người ta rợn mình. Tiểu Lãnh bên cạnh chưa kịp để mẹ mình nói gì giọng điệu châm biếm đã vang lên.

"Ba mẹ ông có quan hệ với tôi sao mà phải gặp."

Thiên Vũ nhú mày nhìn Tiểu Lãnh, thằng con này của anh gương mặt, tính cách gần như giống anh chỉ có sự lì lợm ương bướng là của mẹ nó. Còn Kỳ Tuyết thì rùng rùng trước hành động của Tiểu Lãnh, cô gần như dung túng cho cậu làm như vậy.

"Tiểu Lãnh ta là ba con."

"Tôi mới không cần loại ba như ông. Tôi tin đứa con gái ở nhà vẫn chờ ông về đó."

Nói xong Tiểu Lãnh kéo Kỳ Tuyết một mạch rời khỏi tầm mắt của Thiên Vũ, đẩy cô vào ghế lái của xe, cậu cũng an nhiên về ghế phụ mà thắt dây an toàn cho mình. Chiếc xe BWM trắng cứ như vậy vụt đi trong tầm mắt Thiên Vũ.

Anh nhìn theo chiếc xe rời đi, từ túi quần lấy ra chiếc điện thoại bấm đuôi số gì đó.

"Chuyện tôi bảo điều tra nhớ làm cho nhanh lên."

Tắt cuộc điện thoại anh vẫn vương vấn về hình ảnh của hai người vừa đi mất. Mọi bực mấp máy gì đó xong nhanh rời đi.

*

Do vừa từ sân bay về lại phải đi họp luôn nên tới gần đêm Kỳ Tuyết mới về đến nhà. Cô mở cửa đi vào bên trong, chắc giờ này mọi người cũng đi ngủ hết rồi nhưng cô không ngờ ba cô đang ngồi ở ghế sofa. Nhìn ông có vẻ mệt mỏi nhưng vẫn ngồi uống trà đọc báo, đến ngay cả cô đi vào cũng không biết.

"Ba, sao tối giờ này ba cũng chưa ngủ vậy?"

Ba cô ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt già nua, mệt mỏi khiến cô quên đi chuyện lúc sáng.

"Sao về muộn vậy, dạo này công ty có nhiều việc bận vậy sao?"

Cô thay dép đi trong nhà, nhanh nhẹn đi về phía sofa ngồi xuống bên cạnh ba mình. Miệng cười ôn hòa. Thật ra những lúc bình thường có khi ba còn thân với cô hơn cả mẹ của cô vì tính mẹ khó rất hay cáu nên nhiều chuyện cô không dám tâm sự.

"Không ạ, tại con muốn điều chỉnh một số việc thôi. Mà sao hôm nay ba lại thức vậy?"

"Làm gì thì làm cũng chú ý sức khỏe mình. Ba gặp con chẳng qua muốn nói với con về việc của Ngân Anh thôi."

Nụ cười trên miệng cô dập tắt. Hóa ra người ba thương yêu của cô đợi cô tới giờ này cũng chỉ vì mục đích này. Ánh mắt kiên cường nhìn thẳng ông, miệng lạnh nhạt nói.

"Ba muốn nói gì?"

"Tuyệt, ba biết con không thích nó cũng không chấp nhận được việc nó là em con nhưng ba nợ nó rất nhiều. Ba biết mẹ có thể nóng giận không thích nó nhưng còn con ba hiểu con và thằng Nghiền hiểu chuyện hơn sẽ không như vậy."

Cô cười nhạt, hiểu chuyện, mẹ con nóng giận. Thật nực cười, nếu như mẹ cô cũng có con riêng bên ngoài thử hỏi xem ba có ngần ngại chấp nhận cho bà quan tâm nó như vậy không. Mẹ cô ngoài mặt phản đối nhưng bà vẫn vì ông mà bỏ qua cho nhiều việc Kiều Ngân Anh làm vậy mà với ông ấy thì cô, mẹ hay anh hai đều là người ác.

"Ba hiểu sao? Ba từng lần nào hiểu con chưa? Nếu con và Kiều Ngân Anh xảy ra chuyện thì chắc ba cũng cứu cô ta chứ gì. Ba sao biết cảm giác khi bị mọi người nói này nói nọ khi một mình con mang thai Tiểu Lân, ba hiểu được cảm giác bạn thân bao năm là con gái ruột của ba mình, ba biết con đau khổ ra sao khi bị Thiên Vũ ly hôn, ba biết thấy con nhếch nhác sao khi gần mất đi Tiểu Lân còn lưu lạc bên ngoài. Ba nói đi, ba hiểu không?"

Nước mắt cô rơi xuống, uất ức bao lâu gần như tuôn trào hết ra, cô có một mối rồi, cô chẳng biết mình sẽ tiếp tục ra sao nữa. Người ba mình yêu thương gần như quay lưng lại với mình.

"Tuyệt, ba biết con cảm giác thế nào nhưng chuyện này có thể bỏ qua không? Vì ba một lần này thôi."

"Nực cười, vậy con nói luôn. Chỉ cần công ty còn có cô ta thì không có con. Nếu ba muốn cô ta con sẽ viết đơn xin từ chức."

"Tuyệt, con nói gì vậy."

"Con nói rồi, không còn gì nữa ba cũng ngủ sớm đi. Chuyện hôm nay ba cứ suy nghĩ quyết định của mình đi."

Dứt lời cô xoay lưng rồi đi để lại người đàn ông già nua kia.

Đi nhanh về phòng cô chạy nhanh vào phòng tắm. Xả nước lạnh mạnh xuống, dòng nước lạnh trong đêm tối làm người cô run cầm cập nhưng cô hạnh phúc với nó. Chỉ có nước lạnh mới giúp cô thức tỉnh, mạnh mẽ hơn mà đối mặt với những chuyện sẽ xảy ra tiếp đến đang đợi cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Đổi chủ tịch

Từ ngoài trời những tia nắng rơi vào phòng Kỳ Tuyệt, cô mở mắt ra đón chào ngày mới xong nhanh đi vào nhà tắm. Nhìn gương mặt chán nản mệt mỏi của cô thì cũng đủ hiểu, cũng may tối qua cô đã đắp mặt nạ chứ không mất còn sưng nữa.

Thay chiếc váy trắng tinh khiết, cổ áo tròn, chân váy xòe ra nhưng không quá bồng bênh, tay váy dài tới khuỷu tay để lộ ra nửa cánh tay trắng nõn của cô. Gương mặt sau khi được trang điểm trở nên rạng ngời, xinh đẹp. Bàn tay cầm chiếc túi xách Doir mẫu mới nhất đồng màu trắng cực kì ăn khớp với bộ váy của cô.

Cô vịn tay vào lan can cầu thang đi xuống dưới tầng. Cô nhìn qua phòng khách không thấy ai liền biết mọi người đang ở trong phòng ăn mà đi nhanh tới đó. Mới đi tới cửa cô đã ngửi được mùi thơm lừng của thức ăn, đây là món mà anh hai cô hay nấu lúc cô còn ở Mỹ.

"Quý ham ăn xuống rồi đây."

Kỳ Nghiền ngồi ở bàn ăn vọng tiếng ra, anh vừa nghe thấy tiếng bước chân không nghĩ cũng đoán được là cô em gái của mình/.

"Anh hai, nói linh tinh gì đó. Tiểu Lân thảo nào bị anh dạy hư là phải."

Kỳ Tuyệt tức giận hùng hục đi về phía bàn ăn ngồi xuống chỗ của mình, ném ánh mắt tức giận về phía anh mình.

"Anh nào có dạy hư nó, đúng không Tiểu Lân?"

Nhìn gương mặt đáng ghét của anh mình nhìn Tiểu Lân hỏi xong Tiểu Lân đang chăm chú với món gà chiên của mình cũng ngẩng lên thành thật nhìn Kỳ Nghiền gật đầu.

"Vâng ạ, bác là tấm gương tốt của con."

Nhìn hai người kia một lớn một nhỏ hợp tác bắt nạt cô gương mặt đen lại. Nhưng chợt nhìn trên bàn ăn thiếu bóng dáng ai đó.

"Ba đâu rồi anh hai?"

Gương mặt Kỳ Nghiền thoáng chốc trầm đi, anh lạnh nhạt gấp miếng thức ăn lên ăn rồi một lúc sau mới lên tiếng.

"Chưa đây."

Thấy biểu hiện khác lạ của anh trai mình Kỳ Tuyết cũng hiểu được gì đó, cô cũng ngoan ngoãn không hỏi gì nữa mà chăm chú ăn đồ ăn sáng. Đến lúc ăn được một nửa thì ba cô từ ngoài đi vào, ông nhìn cô với ánh mắt chán nản.

"Tiểu Lãnh, cháu ăn xong chưa ra ngoài chơi đi. Ông có chuyện muốn nói với bác và mẹ cháu."

Tiểu Lãnh đang gặm cái đùi gà thơm ngon của mình ngẩng lên nhìn ông mình sau đó gạt đầu rồi cầm theo chiếc đùi gà chạy ra ngoài chơi. Ba cô ngồi đối diện cô và anh hai nhìn một lúc mới lên tiếng.

"Ba thật thất vọng về hai đứa mà, mới có tý chuyện vậy đó từ bỏ."

Cô ngạc nhiên nhìn anh hai mình, tối qua anh hai lẽ nào cũng không ngủ mà nói gì với ba sao, hay anh hai nghe thấy cuộc đối thoại của ba với cô nên nói gì?

Cảm nhận được ánh mắt em gái mình, Kỳ Nghiên lạnh nhạt nhìn cô.

"Anh xin từ chức."

Sau đó liền quay mặt nhìn thẳng vào ba cô, ánh mắt anh hai cô còn lạnh lùng hơn cả ba cô, sự lạnh nhạt, ác độc của anh có khi còn hơn cả ba cô.

"Ba muốn nói gì cứ nói."

"Nghiên, đừng nhìn ba ánh mắt đó. Việc hai đứa xin nghỉ việc không muốn suy nghĩ lại sao?"

"Không."

Cô cùng anh mình không hèn mà đồng thanh nói. Ba cô thở dài, ánh mắt nhìn cô và anh hai nhiều phần thất vọng. Anh hai lại chẳng quan tâm vẫn tiếp tục thưởng thức bữa ăn sáng của mình làm cô ba tức giận đôi chút.

"Nghiên, việc nghỉ việc của con đợi về Mỹ rồi bàn giao lại. Còn Tuyết, ba đã cho con thời gian suy nghĩ kỹ vậy nếu con muốn từ chức cũng được ba đồng ý cho con từ chức. Về việc này có phần khó vì công ty muốn đổi phải họp ban quản trị rồi ông nội con nữa nên con cứ giữ hư danh này còn quyền hành do người khác nắm quyền."

"Ba muốn cho Kiều Ngân Anh nắm quyền còn, không phải vòng vo."

Kỳ Nghiên đang cúi đầu thưởng thức đồ ăn sáng ngẩng lên nhìn ba mình đầy chán ghét. Anh lạnh nhạt đã quen nhưng lúc này anh còn lạnh hơn nghìn lần.

Cô nắm chặt bàn tay mình nhìn không khóc ra tiếng nhìn ba mình, cô quá thất vọng vì ông. Hóa ra tình cảm bao năm cũng chỉ là trò đùa thôi sao, đứa con gái được ông sủng ái nhất giờ bị ruồng bỏ không thương tiếc.

Ba cô khựng lại trước lời của anh hai sau đó nhìn con gái bảo bối của mình, nhìn gương mặt gần như sắp khóc của mình lòng thất vọng nhưng nghĩ tới sự cứng rắn của cô liền quên hết, mở miệng ôn hòa.

"Vậy ba cho con hai lựa chọn. Một tiếp tục làm chủ tịch nhưng quyền hành do chủ tịch mới cầm. Hai là con từ chức nhưng phải đứng trước hội đồng quản trị trình bày lý do sau đó báo cáo lại ông nội con một cách rõ ràng. Con cứ nghĩ kỹ đi rồi nói với ba."

Không khí nhà ăn lạnh lại, Kỳ Nghiên không nói gì đẩy mạnh chiếc ghế tạo tiếng động lớn rồi sai bước rồi khỏi phòng ăn. Cô nhìn theo bóng lưng anh, rồi tự ngẫm bản thân mình thật muốn cười thật lớn nhưng cô vẫn lạnh nhạt nhìn ba mình.

"Con biết rồi, con sẽ suy nghĩ rồi nói ba."

"Tuyết, con biết ý ba..."

Cô không còn nghe tiếp ý sau nữa vì cô đã xoay người rồi nhanh khỏi căn phòng ăn đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hồi ức

Kỳ Tuyết rời khỏi nhà tới thẳng công ty, vừa bước vào công ty, cô đã thấy sự khác lạ rồi. Đến lúc Linda chạy tới báo cáo cô mới biết thì ra việc cô từ chức Kiều Ngân Anh nên làm đã lan truyền khắp công ty rồi. Cô cười nhạt đứng dậy đi ra khỏi cô ty để lại một đồng công việc cho Linda một mình lái xe

đi hóng gió.

Nhưng cô không biết cô càng đi thì lại càng phát hiện ra con đường này quen, cô đi một hồi đi thấy mình đang đứng trước đại học A của thành phố. Ngôi trường đào tạo ra những tài năng mới, đa phần học sinh của trường không giám đốc cũng chủ tịch, gia thế học sinh trong trường không ai là nhỏ cả.

Bất chợt cô nhớ tới Kiều Ngân Anh, cô nhớ chính bản thân mình khóc lóc, nhịn ăn để ép ba mẹ mình xin cho cô ta vào trường học vì từ nhỏ cô và cô ta đã lớn cạnh nhau vì mẹ cô ta chính là tình nhân bí mật của ba cô mà chỉ có mẹ cô biết. Cô coi cô ta như chị em mà đôi đôi, có gì cũng chia sẻ với cô ta vì nghĩ cô ta khổ cực khi không có cha nhưng nào ngờ tới bây giờ tình thế đó lại quay ngược lại cô, chính cô lại thành đứa không có cha.

Mở cửa xe cô đi vào bên trong trường học, toàn bộ hồi ức như hiện về. Trước ngày nhập học mẹ cô từng nói nếu để Kiều Ngân Anh học cùng trường cô sẽ hối hận nhưng cô không tin, cô cố chấp làm theo mình và bây giờ chính cô phải lãnh hậu quả này.

Đi sâu hơn vào trong trường, cô như hòa mình vào dòng học sinh trong trường. Cô theo cảm giác cứ đi đi tới nơi cô gặp anh, Thiên Vũ. Ở đây là trước cây cổ thụ của trường, theo câu chuyện truyền miệng của trường thì ở đây có một cặp học sinh đã hẹn gặp nhau ở đây, họ vô cùng yêu nhau nhưng vì lý do phải chia xa. Ai trong trường cũng nói nếu cặp tình nhân nào từng gặp nhau ở đây thì nhiều năm nữa lại gặp lại sẽ bên nhau trọn đời.

Nực cười, cô tin vào nó, cô từng mù quáng tin vào nhưng cuối cùng không xuất hiện kì tích đó. Tại cây cổ thụ này cũng là lúc cô gặp anh, năm cuối cùng cũng là lúc cô tỏ tình anh và bị từ chối. Cũng tại đây cô biết người anh thích là bạn thân của mình, cũng tại đây cô phát hiện cô ta là chị em cùng cha khác mẹ với mình. Cũng tại đây.....cô bị anh đánh vì nói cô ta là đồ con riêng.

Cô tiến thêm vài bước, bàn tay nhỏ nhắn chạm vào thân cây sần sùi, to lớn. Cô ngẩng đầu nhìn những tán lá trên cao, nở một nụ cười mãn nguyện. Nhưng cô chưa từng hối hận vì gặp anh ở đây, cô chưa từng hối hận vì yêu anh, cũng chưa từng hối hận vì quan tâm Kiều Ngân Anh.

Quay người lại cô định rời đi thì một chiếc lá nhỏ rơi xuống đầu cô, một cánh tay nhợt lầy chiếc lá ấy, cô ngẩng lên ngạc nhiên nhìn người nam nhân kia. Ánh mặt cả sự vui mừng lẫn hụt hẫng.

"Không ngờ cô vẫn tới đây, Kỳ Tuyết."

"Cũng không nghĩ tới Thiên Tổng lại có thời gian tới đây."

Thiên Vũ nhìn cô cười trừ, anh thả cho chiếc lá rơi xuống chạm đất. Gương mặt sáng lạnh quen thuộc làm cô nhớ về thời học sinh ấy.

"Nhiều năm như vậy không ngờ chúng ta lại cùng gặp nhau lại lần nữa ở đây."

"Tôi cũng không có hứng gặp anh như vậy."

Cô nói xong ngược nhìn anh hai tay nắm chặt vào nhau. Đúng vậy, cô sợ mình sẽ rung động trước anh, sẽ yêu mềm trước anh, sẽ vì vậy mà bỏ qua mọi thứ nên cố gắng thờ ơ với anh bằng mọi giá.

"Không cần mạnh miệng như vậy. Đừng quên tuần trước chúng ta còn vừa cùng nhau làm chuyện đó."

Thiên Vũ nhìn cô đầy vẻ khiêu khích, ánh mắt hiện rõ sự gian tà, biến thái của anh.

Cô hận hơn là hôm nay đi có đôi giày 5 phân nên với người nam nhân cao hơn mét tám này thì quả một trời một vực vì cô có mét sáu. Nghe anh nhắc về chuyện hôm đó mặt không nhìn được mà tái mét đi, sau đó chuyển sang đỏ ửng vì xấu hổ. Cùng vì xấu hổ mà chuyển sang giận dữ nhìn nam nhân.

"Vô sỉ, biến thái, đê tiện. Cái mồm của anh cái quai gí cũng phát ra được."

"Vậy sao, anh lại không nghĩ vậy đâu Tuyết Nhi."

Anh nói xong cả người cúi xuống phả vào tai cô những hơi thở nam tính ấm áp. Cả người cô run rẩy nhìn anh, nhưng mắt vẫn không quên ngắm gương mặt sắc sảo đó.

Con mẹ nó, chết tới nơi rồi mà không hiểu sao có vẫn có tâm trạng ngắm trai là sao. Hai tay vôi vàng đầy nam nhân ra mạnh miệng nói.

"Cút, anh biến ngay cho tôi. Anh không sợ Kiều Ngân Anh ghen sao."

Nhưng khác với suy nghĩ anh sẽ tức giận mà bỏ đi. Thiên Vũ cười gian, hai tay vòng qua cổ cô kéo cô ngã vào lòng mình, giọng điệu sùng nịnh.

"Tuyết Nhi của anh ghen sao? Sao lại dễ ghen vậy không biết."

Cả gương mặt cô đỏ ửng lên, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng ấm của mặt mình, hai tay cố đẩy anh ra, suy nghĩ hận không thể bầm anh ra làm trăm mảnh. Nhưng sức nam nhân và nữ nhân cách xa quá lớn, cô cố đẩy mạnh bao nhiêu với anh cũng chỉ như mèo cào. Cuối cùng không còn biện pháp nào nữa cô liền dùng mũi dày rầm xuống chân anh một cái thật mạnh.

Thiên Vũ bị bất ngờ trước hành động của cô, hai tay tự chủ buông thân hình nhỏ nhắn đó ra. Miệng nghiêng vào nhau định nói gì đó thì bị cô giáng cho một bạt tai vào mặt. Bốp! Âm thanh đủ lớn để anh hiểu cú đánh đó dùng sức ra sao. Thiên Vũ nhủ này, hắc huyền trên trán hiện ra nhìn cô lạnh giọng.

"Kỳ Tuyết cuối cùng cô muốn giờ trò gì?"

Kỳ Tuyết cười lạnh nhìn anh. Mắt cô gần như sắp khóc vậy nhưng cô cố nhịn này.

"Câu này không phải tôi hỏi anh sao? Thiên Tổng rảnh rồi tôi chơi đùa dạng người ác quỷ như tôi sao?"

Thiên Vũ nhìn cô như hiểu ra vấn đề. Thì ra cô vẫn còn nhớ chuyện hôm đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Lên mặt

Cô nhìn Thiên Vũ im bất, không nên tiếng nữa lòng cười lạnh. Thì ra cũng là vậy thôi sao, cô còn tưởng mặt anh ta sẽ dày hơn chứ. Thật thất vọng mà. Chân bước ngang qua Thiên Vũ, tới khi cô và anh giao qua nhau thì cô nhẹ giọng cất lời.

"Thế nào, cuối cùng anh cũng là người có lỗi với tôi thôi."

Dứt lời cô cứ thế rời đi để lại Thiên Vũ đứng hình ở đó. Nếu ai nhìn vào cũng thấy cô can đảm, người phụ nữ sống bằng lí trí. Biết cảm nên biết đặt xuống, biết yêu, biết buông nhưng nào ai hiểu được lúc nên xe cô đã khóc ra sao. Chiếc xe vút ra khỏi công trường đi tới bờ biển gần đó. Cô đi xuống, rảo bước trên bờ biển với những nắng ấm. Reng, reng....!

"Có chuyện gì?"

"Chủ tịch, hôm nay họp cổ đông do người bên tổng công ty cũng là cha cô dự. Nhưng do không tìm được cô nên cha cô gọi Kiều Ngân Anh đi thay. Bây giờ công ty đang đồn là cô ta sắp nên thay chức vị của cô."

"Tôi biết rồi, 10 phút nữa tôi có mặt ở công ty."

Cút máy cô nhìn về phía bờ biển nhếch môi, xem ra cũng là trò chơi hay rồi. Cha cô lần này là muốn ép cô tới đường cùng.

*

Văn phòng chủ tịch ở tầng cao nhất. Kỳ Tuyết ngồi trên ghế, tay chống cằm nghe Linda với thư kí Tiêu tường thuật lại mọi việc. Sau một lúc kể lể, kêu thán về sự khồng hách, ngông cuồng của Kiều Ngân Anh cô gần như đã hiểu hết mọi việc.

"Thư kí Tiêu. Anh về Mỹ mời mẹ tôi về thành phố A một chuyến. Nhớ rõ kể hết mọi việc với bà, nhưng không được để bà gọi điện nói với cha tôi trước."

"Rõ thưa chủ tịch."

Thư kí Tiêu liền rời đi, bây giờ chỉ còn lại cô và Linda. Cô nhận lấy đồng tài liệu từ tay Linda xem qua một lượt rồi nhắc bút kí tên. Sau đó để ý thấy sự lo lắng của Linda nên cười nhẹ, ôn hòa lên tiếng.

"Yên tâm. Cô theo tôi cũng lâu rồi còn nghĩ tôi dễ bắt nạt sao?"

"Chủ tịch, ý tôi..."

"Kỳ Tuyết, cô đưa cho tôi báo tài chính tháng này của công ty."

Kiều Ngân Anh ngênh ngang đi vào văn phòng cô. Cô ta không sợ trời sợ đất cứ thế đi tới trước mặt cô kiêu ngạo lên tiếng.

"Đừng giả ngu. Cô nên nhớ quyền hành công ty đổi lại cho tôi lắm giữ, cô chỉ trên danh nghĩa thôi. Là con bù nhìn."

"Trưởng phòng Kiều, cô đừng quá đáng."

Chưa kịp để cô lên tiếng Linda đã cất lời trước. Nhìn sự chán ghét của Linda với Kiều Ngân Anh rồi lại nhìn thẳng mặt Kiều Ngân Anh. Linda theo cô đã được một thời gian liền hiểu chủ tịch mình muốn tự giải quyết nên ngoan ngoãn tự động rời ra ngoài. Lúc này căn phòng tĩnh mịch hẳn chỉ có tiếng thờ cùng ánh mắt đối nhau giữa cô và Kiều Ngân Anh.

Không thể chịu được nữa cô ta đập tay mạnh xuống bàn. Đáy mắt tức giận nhìn cô nhưng không dám to giọng quá.

"Kỳ Tuyết, cô đừng quá đáng. Mau đưa ra đây."

Cô không nói gì, ngã người vào ghế khiêu khích nhìn cô ta. Bàn tay cầm chiếc bút xoay xoay mấy vòng như thể căn phòng chỉ có mình cô vậy. Trước biểu tình đó cô ta thật sự tức giận, hai bàn tay đập mạnh xuống bàn, cao giọng.

"Kỳ Tuyết. Cô đừng giả ngu nữa, mang báo cáo tài chính tháng này ra đây."

Lúc này cô cười nhếch môi như đoán được gì đó. Ngồi thẳng dậy đối diện cô ta. Tay lấy trong đồng giấy tờ ra một tệp tài liệu bìa xanh khác hẳn.

"Của cô đây, chủ tịch Kiều."

Kiều Ngân Anh nghe xong ngạc nhiên nhìn cô sao đó rất nhanh vênh vào thể hiện nhưng cô ta không biết cánh cửa mở ra. Từ bên ngoài ba cô bước vào, gương mặt ông nhìn cô vẻ rất khó chịu là khác. Cảm giác như ai đó đã lừa của ông một cái gì rất lớn vậy. Cô nhìn ông, sau đó đứng dậy nhìn Kiều Ngân Anh nói nhỏ. Với chỗ nhìn của ba cô thì không nhìn ra cô đang nói chuyện cũng như cô nói gì.

"Gần nửa ngày kiều ngạo của cô kết thúc rồi. Đây là món quà chia tay tôi dành tặng cô."

"Cô..."

Không thèm nghe đoạn sau của cô ta, cô đi nhanh tới chỗ ba mình đỡ ông ngồi xuống sofa mình cũng thuận thế ngồi xuống bên cạnh ông. Kiều Ngân Anh thấy vậy cũng đặt tài liệu xuống bàn đi tới chỗ đối diện ngồi.

"Ba!"

Cô và cô ta không hẹn mà cùng đáp.

Vừa thấy vậy cô ta liền quay sang nhìn cô ánh mắt đầy căm thù như thể cô cố tình bắt trước cô ta vậy nhưng cô nào có ý đó. Cô là gọi theo thói quen thôi mà, ai như cô ta con riêng mà ngang nhiên như thật.

"Con nói trước đi Kỳ Tuyết."

Ba cô khác hẳn lần trước, không quan tâm quá đến Kiều Ngân Anh mà chuyển hướng sang cô ân cần quan tâm. Cô thấy vậy cũng cảm giác khác lạ mà rùng mình, lại thêm ánh mắt như đâm thủng người của Kiều Ngân Anh nữa càng làm cô sợ hãi hơn.

"Không có gì, con chỉ muốn nói ba muốn uống gì thôi."

"Cái đó ba kêu Linda làm rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Trò đùa bắt đầu

Kiều Ngân Anh nhìn cảnh tượng tình cảm cha con trước mắt mà cô càng chán ghét, khinh bỉ họ hơn. Nếu bà ta không xuất hiện, không cười ba cô thì có phải người này chỉ là ba của mình cô, cũng chẳng có ai tranh giành.

"Ba! Con có chuyện muốn nói."

"Nói đi."

"Kỳ Tuyết, chị ấy không đưa tài liệu cho con."

Cô chống cằm xem biểu hiện tiếp theo của ba mình, không phải ông lại định nói cô nữa chứ. Nhưng với biểu hiện lúc này của ông thì thật khó đoán mà.

Kiều Ngân Anh chống đợi lời tiếp theo của ba ông. Theo cô ta nghĩ lúc này chắc chắn ông sẽ suy nghĩ Kỳ Tuyết tỏ vẻ khênh kiệu, rồi chèn ép như những gì cô ta kể. Gương mặt cô ta càng cố cúi xuống tỏ vẻ đáng thương làm người ta mềm lòng.

Nhưng khác với biểu hiện của cô và Kiều Ngân Anh, ba cô vẫn im lặng khó hiểu. Rất lâu sau khi Linda bê 3 tách cafe vào, ba cô đưa cốc nên uống một ngụm rồi giọng nói giả nua của ông mới vang lên.

"Không phải tỏ vẻ đáng thương Con nên biết ba ghét nhất ai giả tạo."

Ba cô có vẻ thờ ơ khác thường, không giống như sự cưng chiều cô ta lúc trước. Đây có thật là người ba vừa hôm trước nói cô nên nhường nhịn, hiểu cho cô ta không vậy. Đột nhiên cô nhận ra ông rất lạnh lẽo, trầm lặng tới rùng mình. Thật ra đây mới là con người thật mà ông đã tròn dẫu bao lâu khi về già.

"Ba, con..."

Ai ngờ ba cô không những không thêm quan tâm tới cô ta. Gương mặt già nua, hiền từ với cô ta năm nào bây giờ lại lạnh nhạt liếc qua sau đó lấy trong túi ra một tẹt ảnh. Nó với cô chính là lỗi ám ảnh vì...

"Là con cho người bắt cóc Tuyết rồi đưa đi phải không. Ngân Anh, ba biết con chịu thiệt nhưng Tuyết nó chính là đứa con mà ba cưng chiều nhất. Nếu nói tình cảm thì con hay cả Nghiên cũng không thể nào bằng được."

"..."

Kiều Ngân Anh im bật lại. Cả căn phòng chỉ còn tiếng hít thở. Cô nhìn cô ta mà cười nhạt, anh hai cô làm việc cũng nhanh thật. Máy hình ảnh này bao năm rồi mà cũng kiếm ra được. Mỗi đảo nhếch nên, cuối cùng cũng tới lúc bắt đầu màn trả giá này.

"Ba, đó không phải con. Chắc chắn là có người ghép rồi đổ cho con."

Lúc sau cô ta liền nước mắt ngấm khoe mắt nhìn về phía ba cô. Ánh mắt một mực chứng tỏ mình vô tội, còn làm như kiểu người mà cô ta ám chỉ là cô. Cô thờ dài, đi vòng ra bàn làm việc lấy tẹt tài liệu vừa đưa cô ta đập xuống mặt bàn uống nước. Những tờ giấy bên trong rơi ra.

"Vậy cô nói xem mấy tờ lời khai. Hợp đồng này là của ai. Hay là có người nhân lúc cô đi ngủ rồi lấy tay cô ấn ký nên hợp đồng."

"Cô nói láo."

Kiều Ngân Anh tuy ngỡ nàng không nghĩ tới sẽ có tài liệu đó, cả kinh cất lời. Sau đó liền cầm nên tay những bản tài liệu đó xem qua một lượt. Cô ta xem xong liền sững người ngẩng lên nhìn cô sau đó sế hết đồng đó ra. Cô ta đi qua cô chạy tới bên cạnh ba cô mà khóc nức nở, thảm thương.

"Ba phải tin con. Là Kỳ Tuyết muốn đổ tội cho con nên mới tạo ra những bằng chứng này. Thật sự không phải con."

Vẫn đứng nhìn màn kịch khóc lóc của cô ta, ba cô thì trầm lặng nhìn cô rồi liếc nhìn cô ta không có hành động gì hết. Tới một lúc sau ông mới mở miệng.

"Con nghĩ tài liệu ba điều tra có ai có thể qua mặt được. Ngân Anh, việc này có sự hiện diện của mẹ con hay không ba càng biết rõ. Tốt nhất con nên thành thật đi."

Giọng nói ba cô lạnh nhạt, không chút gọn sóng. Bàn tay xoa đi những giọt nước mắt trên má cô ta. Ông nở một nụ cười bí hiểm, lạnh sống lưng. Sắc mặt Kiều Ngân Anh xấu đi, có phần khó coi.

"Con thật sự..."

Ba cô nhìn vẻ ngập ngừng của Kiều Ngân Anh có phần không vui nhưng sau đó liền chạm rãi mà thân nhiên khai lời.

"Về suy nghĩ đi. Mai tới nhà tìm ba."

"Ba, con..."

Cô ta càng cố nói thì ông càng cảm giác chán ghét. Hình tượng đứa con gái ngoan ngoãn của cô ta với ông hoàn toàn sụp đổ từ lúc ông điều tra ra vụ việc bắt cóc đó. Gương mặt già nua lạnh nhạt nói với sự tuyệt tình.

"Về đi."

Thấy không còn cách nào khác Kiều Ngân Anh cuối cùng vẫn quyết định rời đi. Trước khi bước ra khỏi cửa cô ta có quay đầu lại nhìn cô đầy căm phẫn sau đó mạnh mẽ đóng cửa lại. Ba cô thấy cô ta rời đi thông thả nói.

"Sao không nói cho ba biết chuyện đó?"

"Không phải ba biết rồi sao?"

"Còn nói. Nếu anh hai con không đưa cho ba bằng chứng thì sao ba biết."

"Thì dù sao ba cũng biết rồi còn."

"Ngang ngược! Tối nay về nhà ăn cơm mẹ con về nước rồi."

Đoạn sau khi ba cô rời đi cô liền cười to. Hóa ra là bị mẹ cô chửi rồi đấy. Ba cô thật thê nô mà. (Tác giả: Sợ vợ là đức tính tốt càng noi theo.)

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Mẹ thiên hạ

Trong phòng khách, ba cô, anh hai và Tiểu Lân ngồi về một bên đối diện họ là mẹ cô. Bốn người như hai ranh giới khác nhau. Một bên quyền lực, một bên vô lực.

Vừa thấy cô về mọi người đều đồng loạt quay đầu lại khiến cô ngỡ ngàng, từ lúc chiều tới giờ ở nhà có việc gì vui hay sao?

"Tuyệt, con ngồi xuống cạnh ba đi."

Giọng điệu già nua nhưng còn nhỏ của ông làm cô hiểu ra ngay. Thay dép trong nhà cô vừa bước được vài bước nữ nhân được coi là quyền lực nhất kia cao giọng lên tiếng phá đi không khí im lặng đó.

"Ngồi xuống cạnh mẹ."

Cô, anh hai, ba và Tiểu Lân nhìn nhau sau đó cúi đầu. Cô đứng lại một lúc sau đó chậm chạp đi về phía mẹ cô ngồi xuống bên cạnh. Mẹ cô nhìn cô buồn chén trà trong tay, nhàn nhả khéo léo. Bà nở một nụ cười làm tất cả lạnh người sau đó mới chậm rãi lên tiếng.

"Có vẻ như cả nhà ai cũng không mong tôi tới đây."

Cô liếc nhìn thái độ ba người đối diện thăm chừng mình sao lại ngu ngốc gọi mẹ cô tới làm gì, lần này chết chắc rồi. Anh hai cô cười trừ, cảm ly trà lên uống, Tiểu Lân cũng im lặng mà dõi theo cuối cùng người đàn ông của gia đình cô cũng dám hé lời.

"Phu nhân, em nói gì vậy. Mọi người mong em tới còn không kịp."

Ba cô thái độ nhiệt tình, nhìn mẹ cô đầy cung chiêu tiến lên vài bước về phía cô với mẹ đang ngồi. Ai ngờ mẹ cô không những lạnh nhạt mà còn chối bỏ thẳng thừng về quen biết thân thiện đó.

"Kỳ Dục, quay về chỗ cũ."

Giọng điệu lạnh lùng, đầy uy quyền của bà làm cô, anh hai và Tiểu Lân nhin cười đến nội thương. Rồi lại gương mặt đen như đất nòi của ba cô thật làm người ta không thể nghĩ ông là doanh nhân uy danh một phương. Nhưng nói đi phải nói lại, ba cô cũng rất ngoan ngoãn mà đi về chỗ của mình ngồi xuống.

"Cả hai đứa nữa. Một đứa là anh trai mà để em mình chịu khổ sao. Con nữa Tiểu Lân, bà ngoại không phải dạy con phải biết bảo vệ mẹ mình sao. Có gì để đứa con gái đó tổn thương Tuyệt."

Cô nghe xong cúi đầu cười thầm. Ai nói nam nhân là có quyền lực, ở nhà cô nam nhân tất cả đều cấp bậc dưới cả. Nhìn hai tên đàn ông bị chửi toi bời lòng cô lại có chút thương cảm với họ nhưng sau đó nhanh biến mất. Đoạn quay sang nhìn mẹ tôi bên cạnh nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe thấy.

"Mẹ thật uy vũ nha. Mà sao mẹ về nước nhanh vậy, con mới kêu thư ký Tiểu sang tìm mẹ thôi mà."

Mẹ tôi trừng mắt nhìn tôi. Cũng nhỏ giọng nói lại với tôi.

"Ngu ngốc, mẹ con đã biết từ lúc ba con về nước nên ngồi phi cơ ngay sau ông ta một ngày rồi. Con gái bảo bối của Vũ An Nhược ta sao có thể bị bắt nạt được."

Cô cười cười, quay sang nhìn về mặt đen như đất nòi của ba mình đang nhìn mình mà ón lạnh người. Ba ơi, con không có ý mà! Ba cô cũng không quá ác quá, mắt trừng cô liền cắt đi thay vào đó là giọng ngọt ngào, sến súa.

"Phu nhân, em có thể chú ý tới anh không."

Mẹ cô cười nhàn nhạt. Tay cảm ly trà lên mân mê không thêm chú ý tới ba cô. Miệng ôn hòa hỏi thăm anh hai cùng Tiểu Lân. Cùng với lúc nó gương mặt ba cô càng đen lại, tối sầm đi hại bậc hậu bối như bọn cô nhin cười tới nội thương. Cuối cùng anh hai vĩ đại của cô không thể nhịn được nữa, ho vài tiếng sau nhỏ sau đó trầm giọng nói.

"Mẹ, hình như mẹ quên một người rồi đó."

Cô và Tiểu Lân giờ ngón tay cái về phía anh hai tỏ vẻ hâm phục. Ba cô cũng nhanh quay sang nhìn anh hai cô với ánh mắt cảm ơn vô bờ bến. Kỳ Nghiên nhìn về mặt của ba người họ cười nhạt xem mẹ cậu tiếp theo sẽ làm gì mới quan trọng.

Nhưng đúng là Kỳ Nghiên với mẹ cậu tâm đầu ý hợp có khác. Bà tao nhả đặt ly trà xuống, ánh mắt liền nhìn quanh căn phòng xong nhẹ nhàng buông lời.

"Có sao?"

Cô nội thương rồi! Mẹ cô không khổ là nữ nhân tài ba mà, năm đó nếu không phải Kiều Ngân Ý hạ được ba cô thì cô không tin trên đời này có thể xuất hiện Kiều Ngân Anh cũng như bà ta có thể có quan hệ gì với gia đình cô.

"An Nhựt, bà đừng quá đáng."

Nhìn biểu hiện không chịu uất phục của ba cô mà cô thầm than phục. Ba cố lên! Cuối cùng con cũng chờ được ngày người khởi nghĩa nhưng cuộc khởi nghĩa nhanh chóng bị dập tắt bởi một câu nói của mẹ cô.

"Có ý kiến?"

"..."

Ba cô lập tức im bặt. Cô khinh bỉ nhìn ông Vũ An Nhựt nhìn gương mặt chồng mình cười trong lòng nhưng mặt vẫn lạnh nhạt.

"Không phải muốn đưa con gái Kiều Ngân Anh nên thay cái Tuyết làm chủ tịch sao?"

"Anh chỉ nói đùa thôi mà. Chức chủ tịch vẫn là của cái Tuyết."

"Hừ, vậy còn thằng Nghiên thì sao?"

"Theo em, theo em hết phụ nhân."

Kỳ Dục tiến vào bước ôm Vũ An Nhựt đẩy lưng chiều đi về phía phòng ăn. Tới khi ông gần bước vào mới ra đám con cháu của mình, nói vọng tiếng lại.

"Vào ăn cơm đi mấy đứa."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Không phải dạng vừa

Vũ An Nhựt là ai, bà chính là nhà phân tích tài chính người trung quốc đầu tiên được nước ngoài công nhận và coi trọng. Nếu không phải vì kết hôn cùng Kỳ Dục thì bây giờ sự nghiệp của bà còn lớn mạnh hơn. Nhưng nhiều năm quy ẩn như vậy danh tiếng của bà không có tụt xuống mà còn đi lên, hàng năm bà chỉ nhận cổ vấn cho một công ty và trong thời gian nhất định theo ý bà. Lần này Vũ An Nhựt về nước chính là vì đứa con gái Kỳ Tuyết bảo bối của mình mà chính lại thằng con rể hồ Thiên Vũ.

"Phụ nhân, sao lần này bà lại chọn một công ty ở thành phố A này để cổ vấn vậy?" Trong quán trà kiểu Châu Âu sang trọng mang lại cho ta cảm giác nhẹ nhàng, êm ái. A Kiều đặt ly trà mới xuống chỗ bà. Cô chính là thư ký bên cạnh bà được tuyển chọn sát sao, tuy bà cũng làm chủ một công ty cổ vấn tài chính riêng nhưng bề ngoài là do chồng bà- Kỳ Dục làm chủ hết nên mọi người trong công ty đều gọi bà là phụ nhân.

Vũ An Nhựt nhàn nhạt lướt qua rồi buông lời. "Không phải vì Tuyết sao."

Bà cười tao nhã, bà nhấp một ngụm trà sau đó ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ. Mặt trời của buổi bình minh dịu nhẹ, những ánh nắng ấm rọi trên gương mặt tao nhã, đầy quý phái của người phụ nữ có tuổi càng làm bà nổi bật hơn.

Ngay sau đó từ ngoài cửa, một nam nhân cùng thư ký của cậu đi đến. Bộ vest Tây màu đen kết hợp với sơ mi trắng, dáng cười cao lớn, sắc sảo. Mặc dù đã từng gặp người con rể hồ này nhưng bà xem ra chẳng có một chút ấn tượng tốt nào với anh.

Hôm nay là một ngày bận rộn của Thiên Vũ, anh có 3 cuộc họp quan trọng, rồi tham gia các cuộc hội đàm, kí hợp đồng nên buổi sáng đi làm từ sớm để bắt đầu cuộc họp đầu tiên vừa hoàn thành xong liền tới đây chưa kịp ăn gì nhưng gương mặt anh vẫn toát ra phong thái lạnh lùng của một vị chủ tịch.

Thiên Vũ nhìn người phụ nữ trước mặt mình có vài phần kính trọng. "Xin lỗi để bác phải đợi lâu."

Vũ An Nhựt tuy không thích anh nhưng cũng không coi là chán ghét bực tức anh, bà trả lời một cách lịch sự. "Không có gì, chẳng qua là tôi tới sớm hơn cậu thôi."

Thiên Vũ nhìn hành động của Vũ An Nhựt cũng có phần ngại ngùng, nhưng không hề biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Anh và bà cứ im lặng rồi ngồi xuống. Hai thư ký của họ sang bàn bên trao đổi với nhau về điều kiện của bản hợp đồng nên bây giờ trong bàn chỉ còn lại hai người là anh và bà.

"Tại sao bác lại chọn Thiên Long là công ty để cổ vấn tài chính?" Anh nhìn người phụ nữ tao nhã trước mặt, thật không nhận ra bà đã có hai đứa con và một đứa cháu.

Vũ An Nhựt vẫn phong thái ấy và an nhàn thưởng thức hương trà thoảng qua mũi sau đó mới lên tiếng. "Tôi nói vì Kỳ Tuyết cậu liền hủy lần họp tác này sao?"

"Sẽ không." Thiên Vũ không ngần ngại mà trả lời chắc nịch.

"Vậy được rồi, việc lần này hợp tác chính là vì tôi muốn xem người mà con gái tôi thích là loại người ra sao." Bà nâng ly trả vói về tao nhã đầy lịch sự.

Lát sau hai thư ký mang theo hai bản hợp đồng đã được bàn bạc kĩ càng quay lại. A Kiều nhìn bà như báo mọi chuyện đã ổn thỏa liền nhẹ nhàng lên tiếng trước tranh đề việc có nhiều thay đổi." Vậy cậu có thể đọc qua bản hợp đồng rồi chúng ta ký. Còn tôi hoàn toàn tin sự lựa chọn của thư ký mình."

Thiên Vũ ngẩng đầu nhìn bà một cái sau đó lướt qua bản hợp đồng đọc kĩ lưỡng rồi mới trả lời bằng giọng chắc nịch: "Hợp tác vui vẻ."

Lúc ra về Thiên Vũ định nói gì với bà nhưng vì thư ký báo sắp có cuộc họp nên đi luôn. Bà nhìn theo bóng lưng rồi đi cười nhạt. Vậy đã xử lý xong một người, còn một người nữa quan trọng hơn phải để bà ra tay rồi.

"Phu nhân, bây giờ chúng ta đi đâu?" A Kiều cắt hợp đồng quay sang nhìn Vũ An Nhược.

Bà đặt ly trà xuống, lạnh nhạt mà tao nhã: "Kỳ Liên!"

Nửa tiếng sau chiếc xe BMW mẫu mới nhất xuất hiện trước cổng công ty Kỳ Liên, một nữ nhân sang trọng bước xuống, bên cạnh bà là một cô gái nhỏ nhắn. Vũ An Nhược chỉ là một nhà phân tích tài chính nhưng sức hút của bà thì không khác một nữ diễn viên có tuổi. Bà đi vào trong, toàn bộ nhân viên thấy bà đều ngạc nhiên không thôi. Đi qua quầy lễ tân bà đi thẳng lên tầng cao nhất bằng thang máy chuyên dụng.

Linda đang cảm cú xử lý công việc thấy tiếng bước chân liền ngạc nhiên ngẩng lên. "Phu nhân, bà đến rồi."

Bà gật nhẹ với Linda rồi vào bên trong. A Kiều với Linda học chung đại học cũng như cùng lớp nên có quen biết liền cùng nhau ngồi xuống hàn huyên. Vũ An Nhược đi vào bên trong, bà nhìn đứa con gái đang chăm chú làm việc ho nhẹ mấy cái gây sự chú ý.

"Mẹ!" Kỳ Tuyết đặt đồng hồ tài liệu trên tay xuống bước nhanh tới cầm tay Vũ An Nhược ngồi xuống sofa.

Vũ An Nhược với hành động đó không có bài xích mặc kệ cô làm theo ý mình, tới lúc ngồi xuống mới thân mật xoa tóc cô. "Lâu rồi mới thấy đáng về chăm chú làm việc của con đó."

"Mẹ cứ nói như con lười lắm đó. Mà mẹ uống gì không để con kêu Linda chuẩn bị?" Kỳ Tuyết cười hồn nhiên. Với cô chỉ trước mặt mẹ mình mới có cảm giác buông lỏng vậy, hồn nhiên vậy. Có lẽ là do bà quá che chở, quan tâm cô đến nỗi dù trưởng thành cô chỉ cần ở cạnh bà vẫn như biến thành một đứa trẻ.

"Vậy pha cho mẹ một tách trà đi. Tiện thể kêu Kiều Ngân Anh tới đây cho mẹ."

Nghe bà nói xong cô cũng nhanh đi ra ngoài phân phó cho Linda sau đó mới quay lại sắp xếp lại đồng hồ tài liệu của mình.

"Sao mẹ lại tìm cô ta?" Kỳ Tuyết vừa sắp xếp gọn gàng mọi thứ rồi ngồi xuống cạnh bà.

Vũ An Nhược nhìn cô con gái ngọc của mình, tại sao nó lại mù quáng tới vậy không biết. Bà tin tới giờ nó vẫn chưa quên được Thiên Vũ, bà cũng muốn hỏi nó tại sao không chọn Lục Hàn hay Thiên Dực mà lại cố chấp.

"Không có gì. Mẹ muốn hỏi thăm cô ta về Kiều Ngân Ý thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Kiều Ngân Ý

Cái tên đó vừa phát ra bỗng làm cô run cả người lên. Đây thật hiện ra tia sợ hãi pha trộn kinh bi với người đàn bà tên Kiều Ngân Ý đó. Bà ta là thanh mai trúc mã với ba cô, năm đó nhà họ Kiều và nhà họ Kỳ có giao tình tốt và cả hai đều là gia đình danh giá. Nhưng người tính không bằng trời tính nhà họ Kiều vì một đám cháy mà tiêu hủy tất cả chỉ còn lại một người là bà ta. Ông nội cô vì tình nghĩa năm đó của giữa hai nhà mà cho bà ta làm thư ký cho ba cô, cùng lúc đó mẹ cô cùng ba cô công khai yêu nhau và chuẩn bị kết hôn.

Bốn năm sau khi sinh anh hai cô, Kiều Ngân Ý cũng thành thư kí thân cận của ba cô. Trong một lần đi tiệc làm ăn, mẹ cô thì phải qua Ý cố vấn cho một công ty nên nhân cơ hội đó bà ta đã hạ được với ba cô và mang thai Kiều Ngân Anh. Ghê tởm, thật sự ghê tởm!

Người đàn bà đó không những không biết ngại mà còn mặt dày trở thành tình nhân của ba cô, ông lại càng vì sợ mẹ cô đang mang thai cô đau lòng mà im lặng làm theo. Mọi chuyện chắc vẫn diễn ra như thế, Kiều Ngân Ý vẫn là bạn tốt của ba mẹ cô, Kiều Ngân Anh cũng được cô với anh hai coi như người thân.

Đêm sinh nhật năm cô 13 tuổi, mẹ cô nghe được cuộc hội thoại của Kiều Ngân Ý và ba cô. Bà không vào ngay chỉ lắng lắng để đến tối tự mình nói chuyện với ba cô. Từ đó bà ta ít đến nhà cô hơn, mẹ cô cũng chỉ khuyên cô giữ khoảng cách với Kiều Ngân Anh. Nhưng còn nhỏ cô không biết gì cho đến bây giờ cô mới cảm thấy hối hận vô cùng.

"Lâu rồi không gặp cô Kiều." Vũ An Nhục nhẹ nhàng, tao nhã cất lời nhưng trong đó có rõ sự châm chọc.

Kỳ Tuyết bưng tỉnh, cô nhìn về phía đối diện không biết do chán ghét không để Kiều Ngân Anh vào trong mắt hay mãi miết với dòng hồi ức mà hoàn toàn không phát hiện ra cô ta đã vào lúc nào.

Kiều Ngân Anh hôm nay khác hẳn với lúc hôm qua hùng hổ tới tìm cô, mắt cô ta tuy được lớp phấn dày che đi nhưng vẫn thấy những vết cuồng thâm, gương mặt toát ra vẻ mệt mỏi, chán nản cũng đủ hiểu cuộc hội thoại của ba cô với cô ta có sức công kích ra sao.

"Dạ đúng vậy, lâu rồi không gặp bác càng ngày càng xinh đẹp hơn." Cô ta nở một nụ cười dối trá. Nhưng thật ra đúng là Kiều Ngân Anh rất sợ Vũ An Nhục. Kiều Ngân Anh nhớ năm đó bà phát hiện ra việc cô ta cho người bắt cóc Kỳ Tuyết đã trong bí mật về tìm cô ta, bà không những không đe dọa hay chửi mắng chỉ nhìn nhàn nhạt một hồi, rồi xé đôi tấm hình của mẹ cô ta cùng con gái ra. Từ lúc đó cô ta hiểu rằng chỉ cần Kỳ Tuyết có chuyện gì thì người chịu chính là con gái cùng mẹ cô ta.

"Cô Kiều nói quá, cô cũng càng ngày càng trưởng thành hơn." Vẫn nụ cười tao nhã hài hòa đó nhưng chắc chắn cô ta nghe ra Vũ An Nhục đang ám chỉ cô ta đủ lông đủ cánh rồi muốn hại Kỳ Tuyết.

Kiều Ngân Anh tái mặt, hai tay đặt dưới đùi bầu vào nhau cô ta cố nặn ra một nụ cười nhìn Vũ An Nhục: "Không biết bác tìm cháu có việc gì không?"

Vũ An Nhục nhẹ nhàng cầm tách trà được Linda mang vào nhấp nhẹ, ánh mắt quét sang Kỳ Tuyết một cái. "Ta chỉ muốn hỏi thăm xem mẹ cháu dạo này thế nào thôi."

Nghe nhắc tới mẹ mình mặt cô ta trắng bệch đi như không còn một giọt máu nào. Hai cánh môi của cô ta cắn vào nhau ngập ngừng không lên tiếng.

Vũ An Nhục trước mặt mọi người là phu nhân cao quý, tao nhã nhưng nếu trước kẻ địch bà chính là ác quỷ máu lạnh và hai đứa con của bà chỉ có Kỳ Nghiên là giống bà điểm đó còn Kỳ Tuyết thì quá giống ba nó, rất dễ yếu lòng.

Thấy cô ta vẫn im lặng bà lại tiếp lời. "Nghe nói mẹ cô Kiều vừa chuyển sang làm cho Flus, vậy phải chúc mừng rồi."

Kiều Ngân Anh ngạc nhiên tại sao Vũ An Nhục lại biết việc này, đây không phải chỉ là việc nội bộ công ty Flus mới biết thôi sao. Đã vậy công ty Flus cùng tổng công ty – Trust của Kỳ Gia là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nhau, xác suất biết càng ít.

Còn cô không hiểu sao Flus lại cho mẹ cô ta vào làm, không lẽ là muốn từ đó moi móc thông tin để gây chiến với Trust. Nhưng dù việc này có ra sao thì mẹ cô chắc chắn đã có phòng bị trước rồi.

Căn phòng cũng vì vậy mà không khí nặng nề hơn, Kiều Ngân Anh không trả lời mà cứ mấy phút lại ngẩng đầu nhìn mẹ cô một cái rồi cúi xuống. Mẹ cô thì vẫn thản nhiên uống trà của mình. Gần nửa giờ trôi qua tiếng mở cửa phòng vang lên, Kiều Ngân Anh thấy vậy liền đứng dậy. "Cháu có việc nên về trước hôm khác tìm bác trò chuyện sau."

Chưa kịp để cô cùng mẹ mình nói gì cô ta đã lướt qua người vừa mở cửa đi nhanh ra ngoài, có vẻ rất nóng vội lên tiếng bước chân khá là to.

Người nam nhân kia đi về phía cô và mẹ cô ngồi xuống đối diện. Ánh mắt trầm ngâm nhìn qua cô cùng mẹ cô. "Lâu rồi không gặp bác."

Mẹ cô nhìn người nam nhân phía trước ánh mắt có phần cười nhẹ, bà nhàn nhạt đặt ly trà của mình xuống. "Lâu rồi không gặp. Cậu tới đây là tìm tôi hay nó."

Từ "nó" phát ra từ mẹ cô chính là ám chỉ cô. Nam nhân kia liếc nhìn cô một cái rồi trầm ngâm một lúc mới trả lời. "Nếu cháu nói tìm cả hai?"

"Vậy phải xem cậu tìm vì mục đích gì. Nếu tới để nói chuyện phiếm thì cậu nên tới mấy quán Bar ngồi với các cô gái thì tốt hơn, đã làm mất thời gian." Tuy Kiều nói mỉa mai nhưng cô hoàn toàn không nghe ra sự ám chỉ mỉa mai nào mà chỉ cảm thấy là sự đầu khẩu, đùa vui thôi.

"Nếu mấy cô gái đó nói chuyện vui hơn bác thì cháu đã tới tìm. Phải không Tuyết?" Nam nhân cười giao hoạt đưa ngay mũi tên chĩa về phía cô.

Một con người nằm không cũng trúng đạn như cô chỉ biết ngờ ngạc nhìn hai người đang nhìn chăm chăm mình. Con mẹ nó! Từ nãy tới giờ nói được mấy câu tự nhiên bị hỏi cũng chưa kịp để bộ phận tiếng nói ở não hoạt động.

"Ừ, ừ..." Cuối cùng không chịu được đạn nữa cô đành ậm ừ rồi chột nhớ ngu ngơ ra gì đó nhủ mảy suy nghĩ làm mẹ cô cùng nam nhân kia nhìn mà muốn khóc không xong, muốn cười cũng chẳng xong. "Mấy hôm không gặp bà không nhận ra tôi luôn sao Tuyết?"

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Bí ẩn của bí ẩn

"Hừ, phó chủ tịch Flus Vũ Trác Nghiên." Cô nhìn người đàn ông trước mặt đầy khinh bỉ.

Vũ Trác Nghiên trầm tĩnh nhìn cô. Anh ta thành thoi ngả người về sau để chịu nhìn cô, miệng nhếch lên. "Không phải muốn biết tại sao Kiều Ngân Ý được vào Flus làm sao, giờ còn muốn thái độ."

Vũ An Nhược im lặng nhìn Vũ Trác Nghiên, bàn tay bà nắm chặt vào nhau xem xét từng cử chỉ nhỏ nhoi của anh. Nhưng mọi cử chỉ của bà đều lọt vào tầm mắt của cô, Kỳ Tuyết không biết là do mình ảo giác hay sao mà chỉ cần Vũ Trác Nghiên xuất hiện thì mẹ cô luôn có vẻ lo sợ khác thường.

"Không cần vòng vo. Có việc gì thì nói luôn đi Vũ Trác Nghiên." Cô cười nhàn nhạt, với anh ta cô luôn có sự đề phòng dù giữa cô và anh từng là người yêu cũ, có một mối liên kết ngầm hiểu nào đó.

"Ông ấy muốn bác Vũ ra mặt." Vũ Trác Nghiên liếc qua mẹ cô một cái rồi an nhàn nhìn cô buông lời như thể là việc thường tình vậy.

Cô bắt giác quay sang mẹ cô thấy bà đang nắm chặt tách trà, gương mặt không còn bình thản như mọi lần mà có chút biến sắc, gợn sóng khác thường.

Kỳ Tuyết cũng hiểu ông ấy mà Vũ Trác Nghiên nhắc tới chính là Vũ Trác Thần – bố của anh ta, chủ tịch Flus. Người đàn ông có danh tính vang danh hơn cả ba cô nhưng không hiểu sao ông ấy luôn muốn đối đầu cùng Trust chỉ vì muốn mẹ cô tới tìm ông ta.

"Về nói với ba cậu đừng mơ tưởng. Dù mười Kiều Ngân Ý cũng chẳng ảnh hưởng tới tôi." Mẹ cô gương mặt biến sắc, bà đặt tách trà xuống nhanh dõng bước ra ngoài bỏ mặc lại cô và anh ta. Có vẻ như Vũ Trác Nghiên biết sẽ như vậy nên anh ta chẳng có gì là khác thường chỉ lẳng lặng nhìn bà rời đi.

Vũ Trác Nghiên im lặng một lúc sau đó nhìn thẳng vào cô nhẹ nhàng hỏi: "Sống tốt không? Có chuyện gì không?"

Cô bỗng ngạc nhiên nhìn anh ta sau đó cười ôn hòa như gió nhẹ của mùa thu tới. "Cũng tốt, vậy chuyện của anh và Vũ Anh sao rồi?"

Anh ta nhìn cô trầm tĩnh quan sát, thân hình to lớn ngồi thẳng dậy, giọng nói nhẹ nhàng êm tai đến bất ngờ: "Vẫn tốt, chẳng qua cô ấy có phần nóng tính quá thôi."

Cô nhìn ra trong ánh mắt Vũ Trác Nghiên là sự hạnh phúc biết bao khi nhắc về người con gái đó. Một ánh mắt mà lúc cô và anh ta còn bên nhau rất hiếm gặp. Cũng có thể lúc đó cô và anh ta chưa gọi là yêu mà chỉ là sự bông bột của tuổi trẻ, sự thèm khát của cái gọi là tình yêu mà thôi.

"Từng hỏi hận không? Về việc năm đó." Vũ Trác Nghiên nhìn cô đầy vẻ nghiêm túc. Cũng như giữa cô và anh ta như có một sợi dây giao cảm nào đó mà một câu hỏi vu vơ không rõ ràng đó cũng đủ để cô biết anh đang nói tới việc gì.

"Không! Em cảm thấy hạnh phúc vì điều đó." Cô mỉm cười, gương mặt tựa như trở lại tuổi ngây ngô, không suy nghĩ nhiều nữa.

Vũ Trác Nghiên như biết được câu hỏi của cô nên chỉ gật nhẹ sau đó cầm ly cà phê mà Linda mang vào lúc nào cô không hay biết nên uống một ngụm. "Anh biết em sẽ nói vậy. Nhưng em biết năm đó tại sao chúng ta phải chia tay không?"

Kỳ Tuyết hơi ngỡ ngàng, việc này năm đó cô cùng anh yêu nhau là của thời trung học, cũng là trước lúc cô gặp và yêu Thiên Vũ điên cuồng. Năm đó mẹ cô cấm cản cô và Vũ Trác Nghiên cô từng nghĩ là do đối thủ cạnh tranh nhưng lại nghĩ tới việc kết thông gia có lợi với cả hai công ty nên càng thắc mắc nhưng dần dần quên đi câu hỏi đó. Hiện tại khi nghe anh ta hỏi mình, cô thật sự chưa biết lý do của năm đó là gì.

"Là về chuyện gì?" Cô nghi ngờ nhìn anh.

Vũ Trác Nghiên xoa xoa thái dương, cảm thấy khó chịu, áp lực. Ánh mắt anh ta đầy suy tư: "Bao nhiêu năm rồi em vẫn chưa biết?"

"Nói luôn ra đi, đừng ấp úng." Cô dường như mất hết kiên nhẫn mà nói to.

Anh ta im lặng nhìn cô, cổ nặn ra một nụ cười kì quái. "Đợi tới lúc đó rồi sẽ biết. Nếu việc này em chưa biết thì giấu được bao lâu thì giấu."

"Vũ Trác Nghiên, anh đừng có lần nào cũng hơi gọi ra rồi dừng lại vậy không." Cô hét lên, bàn tay đập xuống bàn tạo tiếng động to, ánh mắt hung dữ nhìn anh ta.

Lúc đó Vũ Trác Nghiên chỉ cười nhẹ nhìn cô sau đó rời đi. Cô nhìn theo bóng lưng anh rồi mà cả người ngã xuống sofa. Cuối cùng là có việc gì mà anh ta phải áp úng như vậy, tại sao mẹ cô mỗi lần gặp Vũ Trác Nghiên đều trở nên khác lạ. Vũ Trác Thần cuối cùng có mục đích gì mà luôn gây khó dễ với Trust để ép mẹ cô tới tìm ông ta.

Kỳ Tuyết nhìn trần nhà cô cười nhàn nhạt, cuối cùng còn bao nhiêu việc cô không biết nữa, mọi việc có liên quan gì tới nhau. Vũ Trác Thần, Vũ Trác Nghiên cùng mẹ cô cuối cùng có mối liên hệ bí mật nào...

Reng, reng, reng,...! Tiếng điện thoại kêu vang, cô thò tay móc điện thoại trên mặt bàn ra xem Cái tên Thiên Dực hiện lên rõ ràng trước mặt cô, cô hơi ngạc nhiên vì lâu rồi không có liên lạc với anh ta mà tự nhiên giờ anh ta lại gọi tới. Đán đó xem có nên tiếp không xong cô vẫn quyết định mở máy. "Alo, Thiên Dực à."

"Bà rảnh không Tuyết?" Nghe trong tiếng điện thoại cô có thể cảm giác anh ta đang đè nén việc gì đó.

"Có việc gì sao?" Cô mệt mỏi ngồi người dậy.

"Nếu bà không bận...có thể...mang Tiểu Lãnh tới gặp ba mẹ...tôi được không?" Thiên Dực vừa nói vừa ngắt quãng như thể đây là việc khó nói lắm. Đầu dây bên anh ta bỗng im lặng lại để chờ đợi câu trả lời của cô.

Không biết Thiên Dực nghĩ sao mà thấy cô không trả lời ngay liền gấp rút lên tiếng: "Bà không muốn cũng không sao, tôi không ép bà."

Kỳ Tuyết bật cười, cô là có ý định mang Tiểu Lãnh tới gặp ông bà nội nó vì lúc trước tuy mẹ anh đối xử với cô không tốt nhưng ba anh thì coi cô như con ruột vậy. "Tối mai đi."

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Quý con Tiểu Lãnh

Chớp mắt đã tới tối hôm sau. Kỳ Tuyết cùng Tiểu Lãnh chào tạm biệt mọi người trong nhà rồi đi ra ngoài nơi Thiên Dực đang đợi bọn họ. Tiểu Lãnh mặc đồ thể thao màu xanh lá năng động đi

bên cạnh cô một thân váy trắng thướt tha.

"Mau lên xe đi." Thiên Dực hạ cửa xe xuống, thò đầu ra nhìn cô với Tiểu Lãnh. Cô gật đầu đẩy đẩy Tiểu Lãnh lên phía trước ngồi vào ghế phụ của xe Thiên Dực còn mình lên xe

của mình phóng đi.

Nửa tiếng sau hai trước xe đã đi vào khuôn viên của biệt thự ở ngoại thành của Thiên Gia, tới trước cửa lớn đã thấy người làm cùng Lâm quản gia đứng đó chờ họ rồi. Cô bước xuống xe cùng lúc Thiên Dực cùng Tiểu Lãnh cũng xuống xe. Lâm quản gia nhận lấy chìa khóa xe để cho người

mang xe đi cất, còn ba người bọn cô thì sánh bước cùng nhau vào trong.

Thiên Hàn cùng Hà Tử Hy nhìn thấy ba người bọn cô đi vào mà gương mặt có tuổi như nở hoa. Cô nhìn Hà Tử Hy mà bật cười trong lòng, năm đó bà ta ghét cô ra sao, muốn đưa con của Kiều Ngân Anh ra sao mà bây giờ vừa nhìn thấy con cô liền vui vẻ như vậy. Như nhìn ra ý tứ của cô mà Thiên Hàn ái ngại nhìn cô, có lẽ người ba chồng cũ này của cô còn chút tình người hơn vợ ông.

Kỳ Tuyết dắt tay Tiểu Lãnh cùng Thiên Dực đi về phía Thiên Hàn cùng Hà Tử Hy. Không biết là do có tuổi nên bớt mặt dày mà lúc cô gật đầu chào hỏi bà ta cùng chồng bà thì gương mặt bà có chút ái ngại, không kiêu ngạo như ngày trước. Thấy không khí hơi khó chịu nên Thiên Dực liền lên tiếng: "Được rồi, có gì nói sau. Mọi người mau ngồi xuống đi."

Cô gật đầu cầm tay Tiểu Lãnh ngồi xuống ghế bên phải Thiên Hàn. Cô nhìn họ có chút ái ngại xấu

khó mà bỏ đi, an nhiên xoa đầu thân thiết với Tiểu Lãnh.

"Khụ, khụ... Tiểu Lãnh con chào ông bà nội đi." Thiên Dực ho nhẹ mấy cái gây sự chú ý với cô sau đó ánh mắt cầu cứu nhìn Tiểu Lãnh.

Cô xoa đầu Tiểu Lãnh chờ câu trả lời của cậu nhưng từ đầu tới cuối cậu đều không lên tiếng. Lòng cô không hiểu sao rất hài lòng về hành động này nhưng dù sao cũng là trước mặt người lớn không thể để mình bị coi là dạy con không nghiêm được.

"Tiểu Lãnh, chào ông bà nội đi con." Cô vuốt ve mái tóc cậu, giọng nói nhẹ nhàng.

Tiểu Lãnh ngược nhìn cô suy tư xong cũng ngoan ngoãn lên tiếng chào hỏi hai vị kia: "Ông nội, bà nội khỏe!"

Chỉ là một câu chào hỏi nhưng gương mặt hai người già đang ngại ngùng, buồn bã kia liền khôi sắc ngay. Gương mặt họ thoáng chốc như mùa xuân tràn về, Hà Tử Hy vui mừng phân bố người làm mang đồ bà đã chuẩn bị ra cho Tiểu Lãnh, Thiên Hàn thì cười hiền từ cất lời: "Ngao ngao,

Tiểu Lãnh rất ngoan."

Thiên Dực nhìn cô gật đầu, có vẻ lần này việc cô làm với anh ta như một ơn huệ lớn vậy. Kỳ Tuyết thờ dãi nhìn họ xong vẫn quyết định đẩy đẩy Tiểu Lãnh tới gần hai người già kia, dù sao cũng

được mấy năm cũng không thể trách họ mãi được.

"Cảm ơn con." Hà Tử Hy vui vẻ chơi cùng Tiểu Lân cũng không quên nhìn cô cười nhẹ. Lúc này từ ngoài cửa đã có tiếng bước chân cười đùa vọng vào. Cửa mở ra, Thiên Vũ cùng Kiều Ngân Anh đi vào. Tay anh còn bế một đứa bé gái chính là Thiên Ngân Châu, con gái của họ. Cô chỉ cười nhạt không có biểu hiện gì khác thường còn Thiên Hàn cùng Hà Tử Hy thì ngỡ ngàng vô cùng sau đó liền nhìn cô xem phản ứng. Rồi sau đó Hà Tử Hy nhìn về phía con trai mình. "Mẹ

tưởng hôm nay con không về?"

Thiên Vũ đặt Thiên Ngân Châu xuống nói gì với Kiều Ngân Anh sau đó thấy cô ta dắt theo con

mình lên lầu. Anh đi về phía cô, đứng hơn là tới chỗ Tiểu Lân. "Con tới rồi sao Tiểu Lân?"

Trái ngược với vẻ quan tâm thân thiết đó Tiểu Lân chỉ hừ nhẹ một cái sau đó quay mặt chơi với Thiên Hàn. Hai ông bà nhìn vậy liền cảm thấy ái ngại, cháu trai mình lại không nhận ba nó thì sau này cơ hội có thể gặp cháu trai càng ít rồi đây. Hà Tử Hy cười dịu dàng, tay bà xoa má Tiểu Lân

nhẹ giọng: "Cháu chào ba một tiếng đi Tiểu Lân."

Tiểu Lân nhìn cô như hỏi ý kiến nhưng cô không muốn nói là ác phụ nên liền quay đầu nhìn hướng khác. Không biết thằng con cô ăn phải cái gì liền chuyển mục tiêu sang Thiên Dục, người

đang an nhàn ngồi xem kịch. "Ba Dục tới mát!"

Phụt! Cô và Thiên Dục không hẹn mà gần phun trào ra ho sặc sụa. Nhìn ánh mắt Thiên Vũ nhìn mình đầy sát khí cô liền nhin cười lại tỏ vẻ mặt tinh bơ. Có trách thì trách anh không có sức hút

của người cha làm con trai mình cũng không thêm nhận mình chứ trách ai được nữa.

Thiên Dục đặt ly trà xuống, hai mắt căng tròn nhìn Tiểu Lân. Thằng nhóc thối này lúc trước dù anh có nịnh nọt, dụ dỗ ra sao cũng nhất quyết không gọi tiếng ba mà bây giờ muốn chọc tức ông hai trai anh mà liền gọi. Tuy lòng có chút thành tựu nhưng mà anh cũng chưa ngu ngốc mà đối đầu với

anh mình. "Tiểu Lân, ông bà nội là bảo con chào ba ruột con nha. Đừng đổi mũi tên vậy."

Thiên Vũ mặt càng đen hơn khi nghe Thiên Dục nói, ánh mắt đờ đờ sát khí quét anh ta làm Thiên Dục muốn đào hố trốn cũng không xong. Mẹ nó, cậu thích Kỳ Tuyết, cũng dám công khai

nhưng cướp con với anh hai thì cái này khó nói lắm.

"Không muốn, ông ta không phải ba con." Tiểu Lân xì mặt, nhảy khỏi lòng Thiên Hàn mà chạy ra chỗ cô kéo kéo ống tay cô, gương mặt trẻ con thiên sứ đáng yêu cùng giọng nói trong trẻo ngân

vang. "Mẹ, ông ta có là ba con không a?"

Kỳ Tuyết nhìn con trai mình như muốn kêu lên rằng "con muốn làm gì thì làm, đừng kéo mẹ vào chứ." Hai tay run run nhìn Tiểu Lân, cảm giác toàn bộ người trong Thiên Gia từ người làm tới chủ đều hướng về cô chờ câu trả lời. Bây giờ nếu nói cô thì Tiểu Lân liền phải gọi Thiên Vũ làm cha rồi nhưng cô không thích. Nhưng nếu nói không thì đồng nghĩa năm đó cô ngoại tình với người

khác khi đang còn là vợ chồng với anh để sinh ra Tiểu Lân sao. Khó quá mà!

"Bảo bối, hay con tự kiểm tra đi." Kỳ Tuyết suy tư một hồi liền quay mũi tên về phía Tiểu Lân mà

đẩy đẩy cậu về phía Thiên Vũ.

Nhưng cô nào biết quỷ con này đã có trường hợp dự phòng trước. Gương mặt thiên sứ non nớt đó nhìn về phía Thiên Vũ. "Chú còi quần cho con xem đi, nếu bạn nhỏ của chú dừng mảnh như mẹ con nói thì chắc chắn chú là ba của con nha."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Con trai phúc hắc

"Chú còi quần cho con xem đi, nếu bạn nhỏ của chú rừng mảnh như mẹ con nói thì chắc chắn chú là ba của con nha." Tiểu Lân nghiêm túc nhìn Thiên Vũ, gương mặt không chút biến sắc nhắc lại lần nữa.

Cả phòng khách im lặng lại, cô cảm nhận được đâu đó những ánh mắt sát thủ đang trừng về phía mình. Cô muốn kêu, muốn hét mình oan cho mình mà

cũng vô dụng.

Anh hai hàm răng rít vào nhau, hắc huyền nổi ba vạch nhìn cô. Đoạn sau mới cười lạnh, đưa tay xoa đầu Tiểu Lãnh. "Sao con lại nói vậy?"

Cô toát mồ hôi, hồi hộp chờ đợi câu trả lời của con trai mình. Biết trước câu trả lời của Tiểu Lãnh có phần nguy hiểm nên từng giây trôi qua cô đều lo lắng. Tuy không sợ Thiên Vũ nhưng nếu Tiểu Lãnh nói linh tinh không khác là cô dạy nó như vậy trong khi người làm mẹ như cô đây có nói được gì nó đâu.

"Không lẽ chú không có bạn nhỏ? Tiểu Lãnh còn có nha." Gương mặt thiên sứ cười hồn nhiên nhìn ba cậu. Nhưng ai biết được nói xong cậu còn nhếch môi một cái.

"Kỳ Lãnh!" Kỳ Tuyết tức giận nheo tai nhỏ của Tiểu Lãnh.

Cũng không phải dạng vừa Tiểu Lãnh vùng khỏi tay cô chạy tới ôm Thiên Vũ ở trước mặt, mắt ướt ướt ngẩng lên nhìn anh. "Cháu chỉ muốn xác nhận thôi mà. Nhưng mẹ cháu lại bắt nạt cháu a."

Y như rằng gương mặt thiên sứ đỏ của cậu đã lấy được tình cảm của mọi người trừ cô và Thiên Dực. Nhưng họ có muốn câu với cô cũng không được vì sợ cô mang Tiểu Lãnh nên Hà Tử Hy liền nhẹ giọng khuyên can. "Đứng đó Tuyết, Tiểu Lãnh nó chỉ hỏi thôi mà. Trẻ con còn ngây thơ không hiểu rõ."

Cô và Thiên Dực đờ mắt nhìn nhau. Tiểu quý đỏ mà ngây thơ sao, ở cùng nó bao năm còn không hiểu cái gương mặt giả nai những tâm hồn ác quỷ này thì chắc cô với Thiên Dực bị làm tức chết cũng không biết nguyên do mất.

"Vậy được, chú đưa cháu đi kiểm tra." Thiên Vũ bế Tiểu Lãnh lên sải bước về phòng ngủ cho khách ở gần đó. Bỏ lại những ánh mắt ái muội phía sau lưng đang nhìn chăm chăm vào cô.

Lát sau cửa phòng ngủ Thiên Vũ cùng Tiểu Lãnh vừa đi vào mở ra, không hiểu Thiên Vũ nói gì với cậu mà Tiểu Lãnh liền ngoan ngoãn gọi bà, còn không bày ra cái gương mặt thiên sứ tâm hồn ác ma kia nữa. Tối lúc nhà bếp chuẩn bị xong bữa tối mọi người đi vào ăn còn cô với Tiểu Lãnh cùng Thiên Dực đi sau mới kéo cậu lại hỏi. "Nói mẹ nghe coi, sao tự nhiên con gọi anh ta là ba vậy?"

"Anh hai mua chuộc gì con sao Tiểu Lãnh?" Thiên Dực mặt sáng ngời muốn học hỏi chút để sau này còn xử lý Tiểu Lãnh.

"Ba, mẹ với ba Dực không cho con gọi ba là ba này." Tiểu Lãnh chạy nhanh tới ôm chân Thiên Vũ đang đi phía trước giọng không to không nhỏ đủ mọi người nghe thấy hết.

Con mẹ nó, cô nhìn Thiên Dực, anh ta cũng nhìn lại cô về mặt bất lực.

Vừa ngồi vào bàn ăn đang định bắt đầu thì cùng lúc này Kiều Ngân Anh dắt tay Thiên Ngân Châu vào trong phòng ăn. Cũng may cô ngồi đối diện với Thiên Vũ nên không bị cô ta nói gì chứ không chết mất. Nhưng lúc này mới để ý phía đối diện là Thiên Vũ, bên cạnh anh lại là tiểu quý nhà cô – Tiểu Lãnh. Nhìn Kiều Ngân Anh đi về phía Thiên Vũ là biết cô ta định ngồi đó lên cô ra hiệu cho Tiểu Lãnh sang ngồi bên cạnh mình nhưng không biết vô ý không cô tình mà cậu không hề chú ý tới cô mãi miết chơi đùa với Thiên Vũ.

Kiều Ngân Anh dắt tay con gái mình tới chỗ bên cạnh Tiểu Lãnh, ánh mắt cô ta có phần khó chịu nhìn cậu xong vì có hai người trưởng bối kia nên gương mặt thoáng chốc thay đổi nhìn cậu. "Tiểu Lãnh, cháu có thể ngồi ra cho khác cho Châu Nhi ngồi đây được không? Nó thích ngồi với ba nó."

Tuy yêu cầu hơi vô lý nhưng cô nghe cũng thấy đúng vì dù sao Tiểu Lãnh tới cướp chỗ một đứa bé cũng chẳng hay ho gì, quá mất thể diện. "Tiểu Lãnh, sang đây ngồi với mẹ đi."

Tiểu Lãnh ngẩng nhìn Kiều Ngân Anh sau đó nháy mắt nhìn cô một cái. Lúc đầu cô còn không hiểu cậu làm vậy là ý gì nhưng lúc sau mới hiểu. Tiểu Lãnh cầm ống tay áo Thiên Vũ kéo kéo mấy cái, ánh mắt thiên sứ ban này lại xuất hiện. "Ba, đứa bé gái này là con ba còn không không phải sao?"

Lừa đảo, ánh mắt quá lừa đảo mà!

Thiên Vũ cười nhẹ nhàng với Tiểu Lãnh sau đó trừng mắt với Kiều Ngân Anh một cái. Nhưng Tiểu Lãnh không từ bỏ khi chưa có câu trả lời nên vẫn tiếp tục kéo tay anh làm cuối cùng Thiên Vũ phải mở lời. "Cả hai đứa đều là con ba, con hỏi gì ngốc vậy."

Kiều Ngân Anh nhận ra sự cứng chiều của Thiên Vũ với Tiểu Lãnh nên nhìn cô hừ một tiếng rồi kéo Thiên Ngân Châu ra chỗ khác ngồi. Nhưng cô nhóc đó lại không hiểu chuyện như mẹ mình mà chạy tới đẩy Tiểu Lãnh để cướp lấy chỗ ngồi. Có lẽ do được lòng chiều nên hành động này của Thiên Ngân Châu diễn ra rất thành thực phút chốc không biết do lực quá mạnh hay Tiểu Lãnh cố tình mà... Bịch! Một tiếng vang to cả cơ thể nhỏ nhắn của Tiểu Lãnh nằm dưới sàn

phòng bếp.

Cô phản ứng rất nhanh do tâm lý một người mẹ mà kéo ghế ra chạy nhanh tới chỗ Tiểu Lãnh đỡ đầu cậu khỏi sàn xem xét trong khi mọi người vẫn ngỡ ngàng. Bàn tay cô sờ được một cục ở sau đầu Tiểu Lãnh sưng nên liền nhíu mày nhìn Thiên Ngân Châu nhẹ nhàng đẩy một cái nhưng với đứa bé như nó cũng khiến nó lùi về sau mấy bước mà ngã về phía Kiều Ngân Anh.

"Đừng cử động nhiều." Kỳ Tuyết nhìn Tiểu Lãnh nhẹ nhàng nói.

Lúc này mọi người mới hoàn hồn, người phản ứng nhanh tiếp là Thiên Vũ và Thiên Dực. Thiên Vũ do ở gần hơn lên ngồi xuống định bế Tiểu Lãnh thì bị cô hất tay ra. Ánh mắt đầy chán ghét. "Bỏ

bàn tay của anh ra."

Thiên Dực lúc này cũng nhanh nhẹn mang tới một khăn có mấy viên đá bên trong. Cũng phải, do hồi nhỏ Tiểu Lãnh rất tinh nghịch nên đa phần nếu cô hoặc Lục Hân hay người nhà cô không có

nhà để Thiên Dực chăm sóc thì anh ta cũng xử lý rất nhanh, dần dần thành thói quen.

"Thiên Dực, con làm gì vậy?" Hà Tử Hy hoảng hồn nghĩ hoặc nhìn con trai bà.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ác giả ác báo

"Cứu người." Thiên Dực lo lắng hiện rõ trên mặt, chỉ lạnh nhạt buông lời rồi ra quan sát cho Tiểu Lãnh, sau đó cẩn thận đặt cậu trên ghế sofa. Quanh cậu là Thiên Hân cùng Hà Tử Hy đang xót xa cho cháu trai của họ.

Kỳ Tuyết nhìn về phía Thiên Ngân Châu cùng Kiều Ngân Anh đặt khăn lạnh xuống. Cô lướt qua Thiên Vũ đang đứng trước mặt cô đi về phía Thiên Ngân Châu cùng Kiều Ngân Anh. Ánh mắt buốt giá nhìn họ, bàn tay cô nhanh nhẹn đưa ra đẩy Thiên Ngân Châu ngã xuống, miệng cười chế diễu, lạnh nhạt.

"Cô, cô,..." Kiều Ngân Anh không ngờ cô sẽ làm như vậy, gương mặt vô cùng hoảng hốt đỡ Thiên Ngân Châu dậy.

Bộp! Một tiếng vang rõ to khắp căn phòng khách. Năm ngón tay của cô in rõ trên mặt Kiều Ngân Anh cùng vẻ hoảng sợ của cô ta càng làm cô thấy hả hê.

"Tôi thì sao. Cái tát này chính là để đánh thức người mẹ "vô học" như cô." Tiếng nói cô đánh thếp tới lạnh của sống lưng những người ở trong đó. Ngay cả giúp việc lâu năm cũng không nghĩ cô thay đổi nhiều như vậy.

"Cô dám." Hàm răng Kiều Ngân Anh rít vào nhau nhìn cô, sau đó liền đưa tay ra định tát cô thì bị cô tóm lại được. Bộp! Một cái tát nữa rơi vào mặt cô ta làm gương mặt càng được tô điểm đẹp hơn. "Trên đời này nếu để đối xử với loại người như cô thì chẳng có gì tôi không dám."

"Vũ..." Kiều Ngân Anh rất nhanh biến đổi sắc mặt như thể bông hoa mỏng manh chuẩn con bão lay động. Thiên Ngân Châu thì vẫn sợ hãi mà úp mặt vào người mẹ mình không phát ra bất kì tiếng động gì. Nếu bình thường cô nhìn cảnh này chắc cũng phần nào có lòng thương xót với hai mẹ con cô ta nhưng còn hiện thì không thể nào.

"Đủ rồi. Kỳ Tuyết, nơi này không phải Kỳ Gia mà cô muốn lộng hành thì được." Thiên Vũ đi tới bế Thiên Ngân Châu lên xem xét rồi đỡ hai mẹ con họ về ghế sofa ngồi xuống.

"Vậy con gái anh đẩy Tiểu Lãnh thì tôi không có quyền xử lý sao? Anh đừng quên Tiểu Lãnh cũng là con anh. Nếu anh muốn phân biệt rõ vậy thì từ giờ Kỳ Lãnh với nhà họ Thiên hoàn toàn không có bất kì quan hệ gì. Thế nào?" Cô nhìn anh nở một nụ cười khinh bỉ. Ánh mắt hiện nên rõ vẻ khiêu khích. Cô chính là muốn anh ta tự động từ bỏ Tiểu Lãnh để không có quyền tới gần nó thêm bất kì lần nào nữa.

"Được rồi, đừng to tiếng nữa. Chuyện này là Châu Nhi có lỗi trước. Mau, con ra xin lỗi Tiểu Lãnh đi." Hà Tử Hy nghe cô nói xong sắc mặt trắng bệch. Đứa cháu trai của bà sao có thể không liên quan được. Tuy bà cũng rất quý Thiên Ngân Châu nhưng đứa cháu gái này quá kiêu ngạo nên dạy dỗ lại nó cũng tốt.

Kiều Ngân Anh khá ngạc nhiên vì bà thường thương yêu Châu Nhi của cô ta sao bây giờ lại khác vậy. Gương mặt tức giận mà bức bối nên tiếng, tiện ném về cô ánh mắt tức giận như muốn giết cô luôn vậy. "Mẹ! Châu Nhi không có lỗi. Ai biết được có phải thẳng nhóc đó giờ trở hay không."

"Cô thôi ngay đi. Con gái mình còn không dạy được, bây giờ để bà già này dạy cô lại có ý kiến. Nếu muốn cô liền cuốn gói đi luôn đi." Chẳng hiểu vô tình hay cố tình là Kiều Ngân Anh vừa nói xong Tiểu Lãnh liền nhăn mặt kêu đau rồi cả người co lại khiến cho Hà Tử Hy xót từng khúc ruột nên bà mới dùng giọng đánh thếp, chán ghét với cô ta đến vậy.

Kiều Ngân Anh liền biết mình đã đi sai nước cờ nhưng giờ muốn dừng cũng không được, đành nhìn sang Thiên Vũ bên cạnh để tìm sự cứu cứu nhưng cũng vô dụng. Anh chỉ liếc qua Tiểu Lãnh đang co người rồi lạnh giọng hắt đi. "Châu Nhi, con qua xin lỗi Tiểu Lãnh đi."

Thiên Ngân Châu ngẩng đầu nhìn Thiên Vũ rồi nhìn ánh mắt mọi người đang nhìn mình, từ trước tới giờ cô bé có đầy ai cũng không bị ép phải xin lỗi mà chỉ vì một cậu nhóc được coi là con ba mà phải đi xin lỗi như vậy. Cô bé rụt rè một hồi cuối cùng vẫn phải đi tới xin lỗi Tiểu Lãnh. Mỗi bước chân của cô bé đều rất cẩn thận vì tuy là cháu gái duy nhất từ trước đến nay của nhà họ Thiên nhưng ông nội không yêu thích bé như cậu nhóc Tiểu Lãnh này nên cô

bé rất sợ ông nội mình. Ba cũng chưa từng cưng chiều cô bé tới tận trời như vậy mà làm lòng cô bé cảm thấy ghen tỵ.

"Thôi đi, tốn thời gian. Nếu không muốn mở lời không ai ép. Nhưng mong cô Kiều sẽ tự dạy lại bản thân cũng như con gái của cô nhiều hơn." Kỳ Tuyết sai bước nhanh qua Thiên Ngân Châu đang lò dò đi tới, ánh mắt dừng lại trước thân hình nhỏ bé đầy đặn chán ghét rồi bước qua nhanh. Cô ra hiệu cho Thiên Dực bế Tiểu Lãnh lên để rời đi. Hoàn toàn không có quan tâm tới sự cho phép của ai.

"Hay để Tiểu Lãnh ở đây. Thằng bé đang bị thương." Hà Tử Hy có chút luyến tiếc nhìn về phía Kỳ Tuyết với Thiên Dực đang bế Tiểu Lãnh chuẩn bị rời đi mà lên tiếng.

Kỳ Tuyết hơi khựng lại vì bất ngờ trước Hà Tử Hy, cô không nghĩ bà sẽ quý đứa cháu trai mới gặp lần đầu tới như vậy.

"Nếu để thằng bé ở đây chỉ sợ không ngã như vậy mà con từ chỗ cao hơn mất." Kỳ Tuyết xoa đầu Tiểu Lãnh nhẹ nhàng nhưng giọng cô hoàn toàn là kiểu mỉa mai tốt cùng.

"Vậy được rồi." Bà biết không có cách nào kéo lại cùng chỉ biết im lặng mà từ bỏ.

Nhưng vừa đi được hai bước ra khỏi cửa chính thì người nam nhân từ trước tới giờ chưa lên tiếng lời nào đột nhiên mở lời, trong giọng ông ta đầy vẻ mong muốn. "Lần sau con có thể mang Tiểu Lãnh tới thăm chúng ta tiếp được không?"

Kỳ Tuyết càng ngạc nhiên hơn trước Thiên Hàn, lúc trước khi cưới Thiên Vũ ông luôn nghiêm khắc nhưng vẫn luôn giúp cô nhiều không như Hà Tử Hy luôn có chèn ép cô. Bây giờ thấy ông thêm muốn ở cùng cháu trai mà yếu lòng nhìn con trai mình rồi lên tiếng. "Vậy để con sắp xếp cuối tuần nào rảnh thì cho thằng bé tới chơi với mọi người. Bây giờ xin phép bọn con về trước."

Đội bóng lưng kia khuất hẳn, cũng như tiếng xe ô tô biến mất. Thiên Vũ đứng dậy, lạnh lùng mà bỏ đi. Lúc đầu Kiều Ngân Anh còn muốn níu kéo anh ở lại nhưng bị ánh mắt giá lạnh đó làm sợ hãi mà buông tay để mặc Thiên Vũ lấy xe đi đâu đó.

Trên đường đi về. Thiên Dực chở còn cô bé Tiểu Lãnh ngồi đằng sau bằng xe cô. Tới khi đi được nửa đường cô mới nhìn Tiểu Lãnh ngoan ngoãn nằm trong lòng mà cười khó hiểu, sau đó nhéo tai cậu một cái. "Tiểu quý, con còn muốn đi nữa."

Tiểu Lãnh mở mắt ra, ánh mắt khó chịu cùng khinh bỉ nhìn mẹ cậu rồi hất tay đang nhéo tai nhỏ của cậu ra ngồi thẳng dậy. "Nếu con không nói thì mẹ biết được chắc, còn muốn tỏ vẻ."

Thiên Dực nhìn qua gương thấy mẹ con cô đang chơi đùa mà hạnh phúc, cuối cùng sau này họ có là gia đình của anh hay không còn chưa biết được.

Còn nói về việc phát hiện thì rõ lúc Thiên Dực bế Tiểu Lãnh ra đến cửa thì lúc cô cúi xuống xem vết thương cho Tiểu Lãnh thì nghe được lời thú tội chân thật đó mà cười cũng không được mà khóc cũng không xong. Nếu lúc đó không biết được sự thật thì sau đó dù Thiên Hàn có lên tiếng cô cũng chẳng đồng ý cho Tiểu Lãnh tới nhà họ Thiên lần nào nữa. Cùng lúc đó có cũng có chút ái nấy với đứa bé Thiên Ngân Châu kia tự biến thành trò đùa của con cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Vũ Trác Nghiên gặp tai nạn

Mấy ngày liên tiếp cuộc sống của cô diễn ra vô cùng an nhàn, Kiều Ngân Anh cũng rất ngoan ngoãn không dám làm việc gì nữa. Anh hai cô cũng rất nhanh mở thêm một chi nhánh mới ở thành phố A. Cha mẹ cô thì ngày ngày hưởng thụ cuộc sống tuổi già, lâu lâu thì mẹ cô tới Thiên Long có vấn tài chính, cha cô thì tìm mấy người bạn già tán gẫu. Duy nhất chỉ có tiểu quý của cô là khác thường, từ sau hôm trở về từ Thiên Gia thì Tiểu Lãnh liên trầm tĩnh khó hiểu, học về liền đóng cửa phòng lên mạng hoặc gọi điện cho ai đó rất bí ẩn, đến cô cũng không hiểu nó nghĩ gì.

"Tiểu Lãnh, mấy hôm nay con làm sao vậy?" Kỳ Tuyết dắt tay Tiểu Lãnh đến trước cổng trường. Sáng sớm hôm nay cô phải tranh đấu với anh hai cùng cha mẹ cô mãi mới được đưa Tiểu Lãnh đi học.

"Có gì đâu. Con vào học đây. Bye, bye mẹ." Tiểu Lãnh cười ngọt ngào nhìn cô rồi vẫy tay đi vào bên trong trường.

Nhìn bóng lưng nhỏ bé dần biến mất lòng cô càng nghi hoặc nhiều hơn. Tiểu Lãnh là đứa trẻ có thiên phú khác thường, những việc nó làm đều có tính toán kỹ lưỡng đôi lúc cũng làm cho cô cảm thấy khó hiểu. Reng.reng....!

"Trác Nghiên, anh gọi cho em có việc gì không?" Kỳ Tuyết nhìn thoáng qua điện thoại rồi mở ra nghe, tiện đi về phía ô tô mà đi vào bên trong khởi động xe.

Đầu dây bên kia im lặng một hồi không nên tiếng. Cô bắt đầu cảm thấy khó chịu, cũng như bức tức vì cuộc điện thoại mới sáng sớm này đang định cúp máy thì thấy tiếng nói do dự bên đầu dây kia vang lên. "Là tớ, Vũ Anh đây."

Cô thoáng ngạc nhiên xong liền tiếp lời."Thì ra là cậu, sao lại lấy điện thoại Trác Nghiên gọi cho tớ vậy?"

Cô nghe thoáng đầu dây bên kia ậm ừ một hồi cũng không lên tiếng lòng càng khó hiểu hơn, cuối cùng xảy ra việc gì."Vũ Anh, cậu sao vậy?"

"Trác Nghiên, anh ấy... bị tai nạn."Lạc Vũ Anh nói xong như sắp khóc.

Kít! Tiếng xe phanh lại.Cô bàng hoàng sau đó rất nhanh lấy lại bình tĩnh cho xe chạy tiếp, lo lắng hỏi người ở đầu dây bên kia."Cậu đang ở bệnh viện nào, tớ tới ngay."

"Bệnh viện Z." Nói xong đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng khóc thút thít của Lạc Vũ Anh.Cô tắt điện thoại liền phóng xe nhanh tới đó.

Trước hành lang phòng phẫu thuật cô nhìn Lạc Vũ Anh đang ngồi ở ghế chờ mà khóc lớn, bên cạnh cô ấy không phải là...Lục Hàn sao.Kỳ Tuyết không ngờ mấy hôm không gặp Lạc Hàn lại gặp được anh ở đây.Không phải thư kí nói anh đi Ý bàn công việc rồi sao, tại sao hiện tại lại có mặt ở đây.Hàng loạt câu hỏi quanh quẩn quanh cô những cô cũng rất bình tĩnh đi tới chỗ hai bọn họ.

"Trác Nghiên sao rồi?" Nghe tiếng cô Lạc Vũ Anh ngẩng đầu lên nhìn rồi cúi xuống khóc tiếp nên Lục Hàn phải trả lời thay."Vẫn đang phẫu thuật nhưng tình hình cũng khả quan rồi."

"Ừ.Mà sao anh lại ở đây, không phải anh đang ở Ý sao?"Cô ngồi xuống bên cạnh Lạc Vũ Anh nhưng vẫn không quên nói ra câu hỏi của mình.

"Anh vừa về, nghe tin Trác Nghiên bị tai nạn nên từ sân bay tới đây luôn."Lục Hàn cười nhẹ nhìn cô, thoáng gương mặt của anh có vẻ rất mệt mỏi do ngủ quá ít.Quần áo trên người anh nhăn nhoe lại, chứng tỏ anh chưa kịp thay đồ mà đã tới đây rồi.

"Vậy việc tai nạn này là sao?"Tự nhiên không khí im lặng khác thường.Tiếng khóc của Lạc Vũ Anh nhỏ dần đi rồi cô ấy úp mặt vào người cô không lên tiếng.Lục Hàn nhìn thoáng qua cô ấy rồi mới mở lời."Là Kiều Ngân Ý làm.Bà ta với Trác Nghiên đang bắt đồng ý kiến về vấn đề đối đầu với Trust nên cho người khử Trác Nghiên."

Gương mặt cô tối sầm lại, hai bàn tay nắm chặt vào nhau.Lại là bà ta, không ngờ ngay cả con trai của chủ công ty bà ta làm, bà ta cũng dám xử lý.Không phải bà ta đã quá tham vọng rồi sao."Cha của anh ấy biết việc này chưa?"

Chưa đợi Lục Hàn trả lời thì đã có tiếng giày cao gót đi về phía họ, tầm mắt cô nhìn người đàn bà đi tới về mặt không chút tốt hơn mà còn có vẻ khinh bỉ khác thường."Sao bà Kiều lại tới đây vậy?" Giọng cô đầy chán ghét đối với người phụ nữ vừa tới nhưng thoáng qua lại ngọt ngào, thân thiết khó tưởng.

Kiều Ngân Ý nở một nụ cười giả tạo với bọn cô rồi lên tiếng."Cháu nói gì vậy Tuyết, cha Trác Nghiên đang ở Ấn Độ bàn việc làm ăn nên ta thay Trác Thần tới thăm nó là việc đương nhiên thôi.Mà nó sao rồi?"

Nhìn nụ cười giả tạo của bà ta mà cô ớn lạnh người.Nghe bà ta gọi tên cha của Trác Nghiên thuận miệng như vậy thì đoán được bà ta đã quyến rũ được ông ấy rồi, còn nhân lúc ông ấy không có ở thành phố A mà ra chiêu độc với con trai ông ấy rồi tỏ vẻ lương thiện tới thăm hỏi nữa.Lạc Vũ Anh đang định đứng dậy, cô hiểu được cô ấy đang định làm gì mà liền giữ chặt lại rồi bản thân mình đứng dậy đi về phía bà ta nở nụ cười ngọt ngào."Bác Kiều thật là một nhân viên có tâm.Ngay cả chuyện gia đình cũng phải thay cha của anh ấy tới thăm mới được.Xứng đáng là nhân viên ưu tú của năm mà."Mỗi từ nhân viên cô nói ra đều được nhấn mạnh thật đặc sắc.

Sắc mặt giả tạo tươi tắn của bà ta liền bị dập tắt, dần dần tối đi nhưng vẫn với cô nở một nụ cười thân thiện giả tạo."Có gì đâu, đây là việc đáng làm mà."

"Đáng làm cái sh*t, bà chính là người hại anh ấy xảy ra tai nạn."Lạc Vũ Anh bật dậy đi tới kéo tóc bà ta nhưng rất nhanh bị Lục Hàn kéo ra.

Kỳ Tuyết nhủ mảy ra hiệu cho Lục Hàn kéo cô ấy ra xa rồi với Kiều Ngân Ý nở nụ cười ngọt ngào lần nữa."Phải xin lỗi bác Kiều rồi.Vũ Anh, cô ấy bị kích động quá mà."

Kiều Ngân Ý tối mặt, sai lầm của bà là hôm nay một mình đi tới đây.Biết rõ vợ của Vũ Trác Nghiên tính tình đàn ông mà không ngờ cô ta dám kéo tóc bà giữa nơi như vậy.Dù sao cũng phải diễn nên bà ta cố lặn ra nụ cười hiền dịu, từ bi."Không sao, không sao.Đừng để nó bị đại cán người là được."

"Bà nói ai bị đại." Lạc Vũ Anh vừa được kéo đi lại nổi giận định đi tới tóm bà ta lần nữa thì bị Lục Hàn cản lại.Cô cười cười nhìn bà ta sau đó không hiểu sao trượt chân ngã về phía sau nên thuận tay, chỉ thuận tay mà nắm vào áo bà ta...xoẹt...một tiếng vải bị xé rõ lớn đủ hiểu chiếc áo của bà ta đã bị rách ra sao.Không chỉ rách mà lực của cô còn đủ lớn để bà ta ngã nhào theo nữa, nhưng ông trời có mắt để cô số may được Lục Hàn đỡ lại nên không bị sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Biến cố

"Cảm ơn anh." Cô cười dịu dàng, giữ lại thăng bằng mà đứng thẳng dậy. Lục Hàn lúc vì vậy mà buông tay khỏi người cô. Cùng lúc này Kiều Ngân Ý vừa ngã nhào xuống sàn nhà cũng đứng thẳng dậy, gương mặt tối lại như đưa đám định nói gì đó thì bị cô chặn trước. "Ấy chết, xin lỗi bác Kiều. Tại cháu bị trượt chân nên kéo theo bác ngã luôn."

Kiều Ngân Ý nhìn cô hừ nhẹ một cái. Ở ngay bệnh viện thế này bà ta không thể nào quay ra chửi cô được nên đành nhẫn nhịn.

Kỳ Tuyết nhếch miệng cười một cái rồi rất nhanh biến mất làm không ai phát hiện ra được. Cô nhìn bà ta đi về ân cần rồi hỏi thăm bằng một giọng điệu ngọt ngào. "Bác có đau chỗ nào không vậy. Lục Hàn, anh ấy vô ý lại chỉ đỡ cháu mà quên mất bác."

Mỗi lời nói của cô đều như mật ngọt khiến người nghe không có cách nào tức giận được. Lục Hàn với Lạc Vũ Anh nhìn cười nhìn Kỳ Tuyết diễn cho mà đau cả bụng. Họ không ngờ tài năng của cô ngày càng điêu luyện, có khi còn hơn cả Kiều Ngân Anh mất.

"Không sao, có gì đâu mà trách." Kiều Ngân Ý cười trừ nhưng trong lòng thầm mắng Kỳ Tuyết. Con bé này đúng là y hệt người mẹ Vũ An Nhược của nó, sau này chắc chắn nó chính là mối họa lớn nhất đây mà.

"Khụ... không ngờ bà già như vậy rồi còn mặc áo lót gọi cảm như vậy đó. Định quyến rũ ai nữa sao?" Lạc Vũ Anh đầy mỉa mai nói với bà ta. Ánh mắt nhìn về phía ông tay áo bị Kỳ Tuyết kéo rách để lộ ra kiểu dáng áo lót gọi cảm bên trong của bà ta.

Kỳ Tuyết quay lại trừng mắt Lạc Vũ Anh một cái nhưng cô ấy lại để về mặt vô tội nhìn cô. Còn Lục Hàn vẫn gương mặt vô cảm không biến sắc nhìn cô làm sống lưng cô tự nhiên có cảm giác nặng nề.

Kiều Ngân Ý lúc này giận tím mặt không biết phải làm sao vì tới lúc này bà ta mới chú ý tới ông tay áo bị kéo rách đó. Tay kéo hai bên vải vị rách liền vào nhau quay mặt rồi đi không nói một tiếng nào. Lúc này Lạc Vũ Anh được một trận cười to, sáng khoái. "Tuyệt, cậu có trình độ đó nha. Tớ phải học hỏi thêm mới được."

"Có gì đâu, học cái trò này làm gì không biết." Cô cười trừ quay sang thì thấy Lục Hàn đang chăm chú quan sát cô làm cô bỗng nhiên ngại ngùng mà quay mặt đi chỗ khác. Đúng lúc này cửa phòng phẫu thuật mở ra, bác sĩ phẫu thuật chính cời khẩu trang y tế bước ra. "Ai là người nhà của bệnh nhân?"

"Tôi!" Lạc Vũ Anh đi nhanh tới trước mặt bác sĩ theo sau là cô cùng Lục Hàn đi tới. Vị bác sĩ kia cười ôn hòa. "Vũ Tổng không sao rồi, phẫu thuật thành công."

Lạc Vũ Anh như vỡ òa cảm ơn bác sĩ liên tục đến mức cô phải giữ cô ấy lại để vị bác sĩ kia đi làm việc của mình. Lục Hàn cũng theo vị y tá vừa đi ra đi làm thủ tục nhập viện cho Vũ Trác Nghiên còn cô cùng Lạc Vũ Anh đi tới phòng hồi sức ở khu VIP để thăm Vũ Trác Nghiên.

Trong phòng hồi sức toàn là mùi thuốc sát trùng gây khó chịu. Lạc Vũ Anh đi tới ôm lấy Vũ Trác Nghiên khóc nức nở nhưng không dám cử động mạnh sợ anh ta bị đau. Cô chỉ cười nhẹ rồi đi tới mở cửa sổ ra.

Cô nhìn khung cảnh trước mặt bỗng nhớ tới mình của nhiều năm trước cũng ôm Thiên Vũ khóc như vậy. Rõ năm đó anh vì đuổi theo Kiều Ngân Anh mà bị tai nạn, rồi người ngày ngày chăm sóc anh cũng là cô nhưng cuối cùng tình cảm anh dành cho lại chẳng phải là cô. Kỳ Tuyết đi tới bên cạnh Lạc Vũ Anh an ủi cô ấy để cô ấy đỡ khóc.

Lạc Vũ Anh nín khóc dần thì Vũ Trác Nghiên cũng cử động tay mấy cái khiến cô ấy lại khóc to hơn, tới lúc Vũ Trác Nghiên thật sự mở mắt ra thì Lạc Vũ Anh như vỡ òa ôm lấy anh gào khóc. Trái ngược với cô ấy, anh ta nheo mày, giọng nói hờ hững. "Cô là ai vậy?"

Lạc Vũ Anh im bất trọn tròn mắt nhìn Vũ Trác Nghiên nghĩ anh đang đùa, ngay cả cô cũng nghĩ vậy nhưng khi thấy gương mặt nghiêm túc của anh ta liền hiểu đó là thật.

"Bác sĩ, anh ấy thật sự mất trí nhớ thật sao?" Lạc Vũ Anh cùng cô sau khi xác nhận anh không nhớ ra cô ấy liền gọi bác sĩ tới kiểm tra rồi mới ra ngoài cửa nghe kết quả.

"Đúng vậy. Vũ Tổng do va chạm mạnh mất trí nhớ tạm thời nên phu nhân không còn lo lắng. Trong khoảng thời gian nữa anh ấy sẽ lấy lại trí nhớ thôi." Bác sĩ dặn dò một số việc phải lưu ý rồi rời đi. Lúc Hàn cũng làm thủ tục nhập viện xong đi tới nên cũng hiểu được phần nào của câu chuyện.

"Không sao đâu, anh ấy sẽ nhớ lại cậu thôi mà." Cô ôm lấy Lạc Vũ Anh dịu dàng vào bên trong. Ba người bọn cô vừa vào thì thấy Vũ Trác Nghiên đã chỉnh giường mà ngồi dậy rồi. Gương mặt anh ta vẫn lạnh nhạt như thường thấy bọn cô vào liền đặt quyền tạp chí vừa cầm lên đọc xuống. "Em đi đâu vậy?"

Nghe xong ai cũng nghĩ là anh ta đã nhớ lại nhưng câu tiếp theo của Vũ Trác Nghiên như mũi tên đâm qua tim Lạc Vũ Anh vậy. "Anh khỏi em đi đâu vậy Tuyết?"

Con mẹ nó! Cái gì thế này, cuộc sống của cô mới bình yên được mấy hôm sao lại câu thuyết nữa rồi. Kỳ Tuyết tròn mắt nhìn anh ta. "Vũ Trác Nghiên, anh gọi em á?"

"Em bị điếc sau. Anh không gọi em thì gọi ai. Nào em bị úng sao?" Vũ Trác Nghiên hừ nhẹ nhìn cô, nhưng giọng điệu có chút trêu đùa.

Lạc Vũ Anh, Lục Hàn nhìn cô bằng ánh mắt kì quái. Còn cô cũng nhìn họ bằng ánh mắt kì quái hơn. Cuối cùng là anh ta mất trí nhớ quái gì vậy. Cô dịu Lạc Vũ Anh ngồi xuống sofa rồi hờ hững nói. "Em là gì của anh vậy?"

"Kỳ Tuyết, em úng não thật sao? Anh là bạn trai của em đó." Vũ Trác Nghiên khó chịu nên tiếng, anh ta gần như muốn phẫn nộ vậy.

"Cái quái gì vậy?" Cô hét lên nhìn Lục Hàn như tìm một câu trả lời thì thấy anh ấy nhìn cô đầy khó hiểu. Lạc Vũ Anh thì im lặng lại, gương mặt như thể không còn giọt máu nào nữa.

"Lục Hàn, cậu đưa cô ấy đi khám cho tót. Lớn tới từng này rồi vì tớ gặp chuyện mà hỏng não luôn." Vũ Trác Nghiên thờ dài nhìn Lục Hàn nhò và như việc thường tình vậy.

"Cậu nhớ tót." Lục Hàn nhíu mày nhìn Vũ Trác Nghiên đang nằm trên giường kia, cuối cùng việc này là sao.

"Đừng nói tới cậu cũng như cô ấy luôn đó? Chúng ta học cùng đại học rồi cùng làm ăn bao năm sao lại không nhớ được. Mà cô gái kia là người yêu cậu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tranh giành vợ - Bạn gái?

Một tuần sau tình trạng của Vũ Trác Nghiên đã ổn định nhưng mắng kí ức của anh ta về Lạc Vũ Anh thì mãi vẫn chưa lấy lại được. Hàng ngày Lạc Vũ Anh tới chăm sóc cho anh ta nhưng với anh ta mãi cũng chỉ là một người bạn bình thường, còn mỗi khi cô tới thì lại tỏ ra vẻ cung chiêu, thân thiết. Lục Hàn đã mời nhiều bác sĩ nước ngoài tới nhưng đều vô tác dụng, họ nói chỉ còn cách đợi anh ta tự hồi phục trí nhớ thôi.

"Vũ Trác Nghiên, anh có nhanh lên không?" Cô ngồi trên sofa trong phòng bệnh cùng Lục Hàn và Lạc Vũ Anh. Hôm nay là ngày xuất viện của anh ta nên mọi người phải rời công việc lại để tới đón mặc dù biết anh ta không bị mất trí nhớ gì hết ngoài về Lạc Vũ Anh mà thôi.

Vũ Trác Nghiên từ phòng tắm đi ra, trên người anh là một bộ vest đen huyền bí tôn lên vẻ cao ngạo cùng khí chất đế vương của anh ta.

"Được rồi, mau đi thôi. Hôm nay anh cũng phải đến công ty xử lý công việc." Vũ Trác Nghiên chỉnh lại áo vest đi tới kéo cô đi về phía cửa. Cô ngoảnh đầu nhìn Lạc Vũ Anh cùng Lục Hàn đi sau, mỗi người một vẻ mặt, một suy nghĩ.

Cô cố tách mình ra khỏi anh ta nhưng hoàn toàn không có cách. So với sức lực của cô thì Vũ Trác Nghiên, một người vừa hết bệnh khỏe hơn rất nhiều nên đành để anh ta kéo cô ôm vào trong lòng sai bước đi.

Tách! Những ánh sáng đèn flash chiếu vào cô cùng Vũ Trác Nghiên đang cùng nhau đi ra khỏi bệnh viện. Cô bất giác nhíu mày lại nhìn đám phóng viên. Sau đó liền thấy Lục Hàn cùng Lạc Vũ Anh đi sau mình cũng bị chiếu vào. Một đám người phóng viên đi nhanh tới trước mặt bọn cô hỏi chuyện. "Kỳ Tổng, không phải cô vẫn đang cùng Thiên Tổng là vợ chồng sao bây giờ lại cùng Vũ Tổng có quan hệ?"

"Lục Tổng, cô gái bên cạnh anh cùng anh có quan hệ gì vậy? Là bạn gái của anh sao?"

"Vũ Tổng, nghe nói vụ tai nạn của anh có liên quan tới vấn đề nội bộ công ty, anh nói sao về việc này?"

"Kỳ Tổng, vậy đứa con của cô và Thiên Tổng có phải là của Vũ Tổng không vậy?"

...

Hai bàn tay của cô nắm chặt vào nhau. Nhất định cô phải điều tra xem rốt cuộc là hai bán thông tin này ra ngoài. Làm sao phóng viên có thể biết được hành tung của bọn cô. Cô thoáng nhìn Lạc Vũ Anh, việc kết hôn mới đây của cô ấy cùng Vũ Trác Nghiên chỉ có người trong nhà cùng bạn bè biết, chưa thông báo ra ngoài lên cô ấy cùng anh ta trước mặt người ngoài cũng coi như là người xa lạ.

"Xin lỗi các vị. A Tuyệt đã cùng Thiên Tổng ly dị nên việc cô ấy có quan hệ với tôi là chuyện bình thường. Con về đứa con của cô ấy và Thiên Tổng là của bọn họ, nhưng nếu cô ấy cần tôi sẵn sàng làm cha của đứa bé đó." Vũ Trác Nghiên tuyên bố thẳng thừng, ôm lấy cô dựa sát vào người anh ta. Nhưng anh ta đâu biết Lạc Vũ Anh đang hứng chịu đau khổ biết bao nhiêu khi thấy cảnh này vì trong khi cô ấy mới là vợ của anh ta.

"Vậy còn mối quan hệ giữa Flus và Trust thì sao? Vũ Tổng anh có thể cho chúng tôi biết rõ hơn không?" Các phóng viên càng được đà càng hỏi lần tới.

"Ai nói đã ly hôn. Một giọng nói đầy nam tính vang lên mạnh mẽ.

Thân hình cao lớn của Thiên Vũ, bên cạnh anh là Tiểu Lãnh đang đi về đi bọn cô. Thiên Vũ vest đen lạnh lùng bao nhiêu thì Tiểu Lãnh một bộ đồ thể thao màu xanh đáng yêu mang lại sức sống bấy nhiêu. Hai người sánh bước nhau đi tới. Khóe miệng Thiên Vũ thoáng chốc nhếch lên. "Vũ Tổng có lên trả lại bà xã của tôi cũng như mẹ của con tôi không?"

Thiên Vũ thoáng cái bắt ngờ kéo cô về phía anh ta trước mặt bao người. Hai hàm răng cô rít vào nhau ken kết thì thâm vào tai anh. "Anh lại giờ trò gì vậy? Hãy nhớ chúng ta đã ly hôn rồi đó."

"Ai nói chúng ta đã ly hôn?" Thiên Vũ tỉnh bơ nhìn cô, khóe miệng nhếch lên.

"Không lẽ giấy ly hôn anh không mang tới tòa?" Cô ngờ ngác nhìn anh, cảm giác Tiểu Lãnh dường như cũng biết được gì đó rồi thì phải.

"Không." Anh trả lời một cách chắc nịch. Cô gần như muốn học máu tại chỗ, sao cuộc đời cô ngày càng cầu huyết vậy. Đây là thế giới của cô hay truyện ngôn tình vậy, cô không muốn sống nữa. (A Diệp: Ngôn tình đó Tuyệt ^-^)

"Chưa ly hôn có thể ly hôn." Vũ Trác Nghiên nhếch miệng cười tà. Kéo cô ra khỏi người Thiên Vũ đứng vững vàng bên cạnh anh ta.

"Nếu tôi không đồng ý." Thiên Vũ đưa tay kéo cô lại.

Cô trở mắt nhìn hai người họ kéo qua kéo lại cô mà nổi cáu. Con mẹ nó, cô có phải dây thun đầu mà kéo mãi thế không biết. Ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lục Hàn đang đứng kia, cũng may anh ấy nhìn ra ánh mắt đó đi tới kéo lấy cô ra khỏi chỗ tối tăm đó. Nhưng câu nói tiếp theo của anh như đánh tỉnh cô luôn. "Vậy tranh công bằng. Tôi cũng tham gia."

Mắt cô tròn tròn cùng ngác nhiên nhìn anh ấy. Mẹ nó, chưa đủ một sao lại còn thêm người nữa vậy. Đám phóng viên như được đà càng vui mừng mà cổ vự tiếp tục đề họ lấy tin.

"Cả tôi tham gia nữa." Chàng trai một thân vest trắng đi xuống khỏi xe BMW màu xám đời mới nhất. Không ai khác chính là Thiên Dục. Hắn ta đi về phía bọn cô đang đứng, về mặt tràn đầy tự tin.

Chúa ơi! Hôm nay là cái ngày quái quỷ gì vậy? Cô không muốn sống nữa mất, hết người này tới người kia góp vui. Nhưng cô cũng không quên nhìn Lạc Vũ Anh đang đứng phía sau hai tay bấu vào nhau gần như bật máu ra. Cô bất giác nhìn ra ánh mắt Vũ Trác Nghiên nhìn cô ấy nhưng không biết có phải ảo ảnh không vì lát sau đã nhìn anh ra cười với cô rồi. (A Diệp: ... =- = Gato với Tuyệt quá!)

"Kỳ Tổng, có 4 chàng trai muốn theo đuổi cô vậy cô đã chọn được ai xác định chưa?"

"Kỳ Tổng, cô là thích ai trong 4 người đàn ông hoàng kim này vậy?"

"Kỳ Tổng, cô hãy nói gì đi."

"Kỳ Tổng,..."

...

Cô cười trừ, cô có ngu mới trả lời câu hỏi vớ vẩn của đám phóng viên này. Trả lời xong không đảm bảo tính mạng lại chờ thành tiêu đề bị công kích mất. Ai không biết Lục Hàn, Thiên Vũ, Vũ Trác Nghiên, Thiên Dục đều là những người đàn ông hoàng kim, người chồng quốc dân được cả nước chứ không gì nữ nhân của thành phố A mong ước. Những người muốn làm người tình một đêm của họ chắc phải trải dài khắp Vạn Lý Trường Thành.

"Cái này phải đợi cuộc tranh tài của họ rồi. Tôi không thể tiết lộ gì được."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thần tượng

"Ha, ha, ha,..." Tiếng cười vang khắp căn phòng khách thiết kế theo phong cách châu Âu nhưng có phần hiện đại này. Đây là biệt thự mới chuyển tới của gia đình cô được mẹ cô mua từ lâu và được đích thân bà trang trí lại. Còn tiếng cười mất hết hình tượng, rung trời nổ đất đó chính là của anh trai cô, Kỳ Nghiên.

"A Tuyệt, anh không ngờ em có sức quyến rũ vậy đó. Mai chắc chắc các mặt báo 100% là hình em cùng mấy tên kia rồi." Kỳ Nghiên cười không ngậm mồm được, một người lạnh lùng như anh trai cô hôm nay như biến thành người khác.

"Còn phải nói, nhìn đồng ảnh mà cha mới kêu thư ký Tiêu mang tới còn đặc sắc hơn. Gương mặt A Tuyệt nhìn thật thảm." Kỳ Dục cười hà hà nhìn con gái mình. Tay ông còn cầm mấy tấm ảnh vừa được rửa ra. Với thể lực của Trust hay chỉ đọc Kỳ Liên ở thành phố A, thì việc lấy được mấy tấm ảnh này quả thật rất đơn giản.

Cô trừng mắt nhìn hai người một già một trẻ đang cười sung sướng kia. Mẹ nó, không biết hôm nay cô ra đường gặp phải ai mà lại đụng phải bốn tên nam nhân bị úng não này. Nếu nói chuyện riêng còn đỡ, đây lại trước mặt phóng viên lại tuyên bố như vậy. Đám phóng viên đó muốn đẹp cũng chẳng được vì bốn tên nam nhân kia đã có ý định thông báo cho cả thành phố A cũng như cả nước biết.

"Mẹ thật ngốc mà. Cũng may con không giống mẹ." Tiểu Lãnh cầm cốc sữa nóng của cậu mà thưởng thức nhưng cũng vừa bỏ cho cô một nhát đao vào tim.

"Tiểu tử thôi, con tin mẹ lập tức đá con một cước ra khỏi nhà không."

"Con mới không tin." Tiểu Lãnh ngẩng đầu nhìn cô một cái liền bình thần thường thức cốc sữa nóng của mình.

"..." Kỳ Tuyết nhìn tiểu tử kia thật hối hận vì năm đó lại sinh ra nó. Đã sinh ra không được nó báo đáp thì thôi ngày ngày còn bị nó chọc tức phát điên nữa. Biết vậy lúc sinh ra cô mang nó đi chuyển giới cho rồi.

"Hất xì." Tiểu Lãnh hất hơi một cái, nghi hoặc nhìn người mẹ của cậu. Tự nhiên cậu có cảm giác lạnh sống lưng mà.

"Mẹ thấy con lên tuyên bố chọn Lục Hàn rồi dẹp mấy cái bài báo đi đừng gây phiền phức thêm nữa." Vũ Trác Nghiên đặt mấy tấm ảnh vừa được Kỳ Dục đưa cho xuống, lạnh nhạt cất lời.

Cô nhìn mẹ cô xong cũng không ngạc nhiên lắm vì biết rõ mẹ cô rất thích Lục Hàn. Nhưng đâu phải cứ nói chọn là được. Cô im lặng phân vân suy nghĩ một hồi thì lại thấy Kỳ Nghiên lên tiếng. "Con lại thấy Vũ Trác Nghiên tốt hơn. Con học cùng cậu ta nên hiểu rõ cậu ta là người đàn ông tốt ra sao. Với cả năm đó không phải A Tuyết cùng Vũ Trác Nghiên cũng từng yêu đương nhau còn."

Gương mặt Kỳ Dục thoáng nghiêm nghị, đến mức cô không biết ông đang đùa hay nói thật. "Ba thấy nên chọn Thiên Dục. Mấy năm qua cậu ta cũng chăm sóc cho Tiểu Lãnh rất nhiều. Ba nghĩ đây là sự lựa chọn tốt nhất."

"Không! Con muốn mẹ chọn ba Thiên Vũ." Tiểu lãnh đang uống sữa nóng của mình không hiểu sao tự nhiên bật dậy hét toáng lên.

Cô nhíu mày nhìn Tiểu Lãnh, cuối cùng tiểu quý này đã có âm mưu gì mà thay đổi 180 độ vậy. Lúc trước nó có thích Thiên Vũ đâu mà bây giờ động cái là gọi tiếng ba rồi. Cuối cùng hôm đó Thiên Vũ đã cho nó xem cái gì. Thiên Vũ tuy là cha Tiểu Lãnh nhưng cũng là người khó đối phó nên vẫn phải dè chừng.

"Con quyết định rồi, mọi người không phải lo. Kỳ Liên chuẩn bị tổ chức tiệc giới thiệu sản phẩm mới. Nhân cơ hội này cho bốn người kia tranh tài vừa giúp công ty được quảng cáo miễn phí cùng tự tìm ra người thích hợp với con." Cô cười nhàn nhạt, rồi rời ghế sofa đi về phòng. Mỗi quyết định, mỗi một nước cờ tiếp theo của cô càng phải cẩn trọng hơn lúc trước. Dù có chọn ai thì cô cũng sẽ mãi bên người đó nhưng còn Kiều Ngân Anh, cô ta nhất định phải chịu hậu quả do cô ta đã gây ra cho cô.

Sáng hôm sau.

Những tia nắng của bình minh rọi qua cửa sổ vào trong phòng rọi lên cơ thể của cô. Mái tóc xõa ra được cô buộc gọn vào phía sau. Kỳ Tuyết vươn tay lấy chiếc điện thoại mở weibo(1) ra xem. Đập vào mắt cô là lượt theo dõi weibo của cô tăng chóng mặt. Con có thêm các bình luận tốt cũng yác y nhảm vào cô. Những bài viết về ngày hôm qua trước bệnh viện đều được chia sẻ rầm rộ. Tên cô, Lục Hàn, Thiên Vũ, Vũ Trác Nghiên, Thiên Dục đều lọt top tìm kiếm.

"Cái gì thế này."

Cô đưa tay đỡ trán nhìn bản thân sau một đêm bỗng thành người nổi tiếng. Bây giờ netizen(2) chia thành hai phe đối lập để bàn luận về cô. Nhưng đa phần là ngưỡng mộ và coi cô là thần tượng mới của phụ nữ vì có thể làm bốn người đàn ông hoàng kim tranh giành. Nhưng con người ai có thể làm vừa lòng hết mọi người nên vẫn có một phần nhỏ là ghen tỵ vào chữ rủa cô cướp chồng, lăng nhăng.... Hiện tại chính là cuộc khẩu chiến của netizen(2)

Cô khó chịu xuống giường đi thay đồ. Một lát sau cô mặc một bộ váy xanh nhẹ nhàng với những hoa văn tinh tế, phần váy được thiết kế làm tôn nên nhan sắc của cô. Đây chính là mẫu mới nhất của Dior, kết hợp cùng túi xách hãng Channle hoàn toàn hài hòa, còn làm tôn lên khí chất của cô. Mở điện thoại ra xem có gì không thì thấy mới có một lúc weibo của cô lại tiếp tục tăng lượt theo dõi, các cuộc khẩu chiến cũng diễn ra càng sôi nổi hơn.

Xuống dưới phòng bếp đã thấy mọi người trong nhà ngồi vào bàn ăn. Cô ngồi xuống bên cạnh Kỳ Nghiên, đối diện là cha mẹ cô cùng Tiểu Lãnh. Bữa cơm diễn ra vẫn bình thường tới khi anh hai cô nhận được điện thoại của thứ ký mình. Nhìn gương mặt của anh hai thoáng cái biến dạng, liền khó hiểu tại sao tự nhiên Kỳ Nghiên lại bị như vậy. "Anh hai, có việc gì sao?"

Kỳ Nghiên thờ dãi nhìn em gái mình muốn nói rồi lại thôi. Cuối cùng đành đo mãi rồi cùng cũng nói ra. "Bây giờ cả nước đang chờ em chọn người người nam nhân hoàng kim trong bốn người đó."

"Ai cũng biết. Anh vào luôn vấn đề chính xem nào." Kỳ Tuyết múc một thìa súp đưa vào miệng mình thường thức.

Kỳ Nghiên thờ dãi một cái, gương mặt hết sức nghiêm trọng. "Bốn tên nam nhân đó lấy thế lực của mình tuyên bố sẽ theo đuổi em. Nhưng em biết chắc việc này muốn dim xuống cũng khó. Sáng nay bốn người đó tới nhà muốn đón em đi làm, hiện đang trước cửa nhà, phóng viên cũng bao vây xung quanh nhà."

Phụt! Miếng súp cô vừa ăn vào chuẩn bị bay ra ngoài cũng may cô phản ứng nhanh chặn lại nhưng bản thân mình lại bị nghẹn. "Khụ, khụ,... Có lừa người không vậy."

(1) Weibo là một trang mạng xã hội dạng tiểu blog của Trung Quốc, cũng tương tự như Twitter hay Facebook.

(2) Netizen là chỉ cư dân mạng hay công dân mạng có quyền giao lưu trực tuyến, trao đổi trực tuyến, trò chuyện trực tuyến, liên lạc trực tuyến và các hình thức khác của mạng xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Có tai họa

Kỳ Tuyết nhấn ga xe chạy chóng vọt khỏi đám phong viên đang dò hỏi liên tục kia. Gương mặt cô đầy vẻ buồn bực. Sáng sớm vừa bước ra khỏi nhà, đã vậy còn muộn hơn mọi ngày cô tưởng đám phong viên với bốn tên nam nhân kia không còn ở ngoài nữa ai ngờ vừa đi ra đã bị họ ập tới làm cô hoảng hốt suýt ngã. Đi được một đoạn dài, Kỳ Tuyết nhìn qua gương chiếu hậu nhìn mấy chiếc xe ô tô vẫn đuổi theo mình liền khó chịu mở điện thoại ra gọi điện.

"Nghiên, anh kêu mấy tên kia quay lại xem nào. Đuổi theo xe của em làm gì."

Kỳ Nghiên ở đầu dây bên kia khó hiểu hỏi ngược lại cô. "Theo em? Bốn người họ đang ở phòng khách nói chuyện với cha mẹ. Em có nhìn nhầm không Tuyết?"

Kỳ Tuyết sững người, ánh mắt nghi hoặc nhìn mấy chiếc xe đang theo sau mình. Bụp! Một tiếng nổ xe nổ vang lên. Cô nhú mồm phán đoán xe của mình đã bị nổ nốp nhưng nguyên nhân tại sao còn chưa biết được. Nhưng ngay sau đó những tiếng "pằng, pằng, pằng,..." vang lên ở phía sau, nó xuất hiện từ mấy chiếc xe đi theo sau cô thì lúc đó cô đã hiểu được mấy cái xe đó có mục đích gì và nguyên nhân bị nổ nốp xe.

"A Tuyết, có chuyện gì vậy? Sao lại có tiếng súng." Kỳ Nghiên ngạc nhiên, giọng nói mất kiên nhẫn ở đầu dây bên kia vang lên.

"Có người muốn giết em. Ở quốc lộ Q mau cho người tới đi." Nói xong cô liền ngắt liên thoại tập chung vào lái xe. Chưa kịp nghĩ ngợi liền liền nhấn mạnh ga mà điều khiển xe phong như tên lửa về phía trước.

Quốc lộ Q bình thường là con đường vắng lên ở giờ này thì càng vắng hơn, đúng hơn là không có một bóng người. Cũng may lúc ở bên Mỹ có mấy đường đua xe và anh hai cô cũng là một người đam mê đua xe tốc độ nên người em gái như cô đây cũng được đưa đi ké, rồi học hỏi được vài thứ vật vãnh nào ngờ hôm nay phải dùng tới.

Kỳ Tuyết tập chung điều khiển xe cũng không quên nhìn qua gương chiếu hậu xem đã cắt đuôi được mấy xe đằng sau chưa. Khi nghe thấy những tiếng đạn bắn vào thân xe thì cô biết rằng với khả năng nèo cào của cô thì chưa đủ trình cắt đuôi họ.

Cô sợ hãi nhưng gương mặt vẫn cố tỏ ra lãnh đạm, tay nắm tay lái, chân nhấn ga mạnh phong như tên về phía trước. Cô điều khiển một cách điêu luyện nhất có thể để tránh được phần nào viên đạn bay tới nhưng bụp! Một nốp xe nữa bị nổ, xe đi càng lúc càng chậm lại.

Cô nhìn qua gương chiếu hậu thấy mấy tên mặc đồ đen kìa cũng dừng lại không bắn nữa mà thấy lạ, không phải muốn giết cô sao? Tự nhiên lại không bắn nữa thì thấy phía trước cô có một hàng xe dàn ngang ra. Từ trong xe bước ra một đám người cao to, cầm đầu họ chính là anh hai cô cùng Thiên Vũ, Lục Hàn, Vũ Trác Nghiên và Thiên Dục. Nhìn đàng đàng sát khí hơn đám người phía sau cô nhiều.

Kỳ Tuyết cảm nhận được họ chắc chắn không dám ra tay với cô nữa lên liền mở cửa xe không chút sợ sệt đi về phía anh hai mình. Do chiều cao chênh lệch dù đã đi giày cao gót 5 phân nhưng cô vẫn phải kéo anh hai mình xuống mới thì thâm vào tai được. "Nghiên, anh đi kiểu gì mà vượt qua em đi luôn vậy?"

Kỳ Nghiên cười lạnh nhìn đám người mặc đồ đen vừa đuổi theo cô đang mở cửa ô tô đi về phía bọn họ sau, sau đó mới cốc đầu cô một cái. "Đường tắt, mới chuyển tới anh đã tìm hiểu rồi. Ai như em."

"Chậc,..." Kỳ Tuyết xoa đầu hận không quay ngược thời gian để cô thông minh hơn một chút. Lại nhìn mấy tên áo đen kia không mạnh động như lúc này mà dè chừng đi về phía bọn cô mà lấy làm ngạc nhiên. Đây có khi nào là giả tạo rồi một phát bắn chết người không đây. (A Diệp: Áo sao Tuyết? Muốn chết vậy à =.=)

"Ai kêu các người làm vậy? Nói!" Vũ Trác Nghiên quát lên, gương mặt tức giận hiện rõ trên gương mặt anh ta. Giọng nói lạnh nhạt, lãnh đạm làm buốt tới tận sống lưng người nghe.

Mấy tên áo đen nhìn nhau, sợ hãi không dám lên tiếng mà đùn đẩy nhau. Cô nuốt nước bọt ực ực, theo phán đoán của cô thì đây là người của Vũ Gia nhưng ai sai khiến họ mới là điều cô khó hiểu, cha anh ta chẳng rảnh vậy, Vũ Trác Nghiên lại càng không phải. Cuối cùng trong mấy tên áo đen cũng có người dám mở lời. "Là bà Kiều thừa cậu chủ."

Rắc rắc, tiếng các khớp tay va chạm vào nhau kêu to. Gương mặt lạnh nhạt của Vũ Trác Nghiên càng giống tử thần hơn. Anh ta sai bước tới trước mặt mấy tên áo đen, từng câu từng chữ phát ra như muốn giết người. "Ai động vào Kỳ Tuyết liền chết không toàn thân. Về nói Kiều Thiên Ý, bà ta đừng để tôi phải ra tay."

"Dạ cậu chủ." Mấy tên áo đen đồng loạt lên tiếng, sau đó lùi về phía sau mấy bước rồi rời đi ngay.

Đến khi máy tên áo đen rời đi hẳn rồi cô cũng bị anh hai vác lên xe, phóng đi nhanh bỏ mặt máy tên nam nhân cũng vừa tới cứu cô ở lại. Cô cười cười, lắc lắc tay anh hai mình vì biết anh đang tức giận. "Anh hai! Nghiền ca!"

"Nói." Kỳ Nghiền chăm chú điều khiển xe nhưng vẫn cấp cho cô một chữ. Anh đúng thật là đang tức giận rất nhiều với đứa em gái này, không hiểu tại sao chỉ cần không chú ý một chút là nó liền xảy ra chuyện.

"Anh, em biết sai rồi mà. Từ sau này em sẽ nghe lời anh, ra ngoài mang theo cận vệ, không đi xe BMW mà đi xe Ferrari F60 America(1) anh tặng." Cô cố cười một cái thật đáng yêu cho anh hai hết giận. Anh hai cô bình thường tốt với cô vậy nhưng một khi tức giận thì đứa em gái như cô chắc chắn không toàn thây rồi. Đã vậy lần này là do cô ương bướng không nghe lời anh nên càng phải xin lỗi một cách ngoan ngoãn hơn.

"Hừ, anh đã nói rồi. Kiều Ngân Ý chính là mụ cáo già. Bà ta có thể trói buộc cha bao năm, bây giờ tới Flus làm lại được trọng dụng chắc chắn không đơn giản đâu." Kỳ Nghiền xoay tay lái để rẽ sang Thần sắc anh không chút biến đổi, vẫn sắc lạnh.

Cô hú vía, vuốt vuốt ngực. Anh hai chính là rắn mặt cô đây mà, với tài năng đưa xe của anh thì vụ việc vừa nãy chắc chắn đã cắt đuôi được bọn chúng nhưng còn người gà mờ như cô thì sao mà làm được. "Em biết rồi mà, anh đưa em tới công ty đi. Sắp muộn giờ kí hợp đồng với Flus rồi."

Kít! Tiếng phanh xe vang lên. Kỳ Nghiền dừng xe lại, ánh mắt lạnh buốt nhìn cô. Không khí bên trong xe như lạnh dần lại, Kỳ Tuyết như nghe thấy tim mình đang đập từng nhịp, từng nhịp một. Kỳ Nghiền nhìn em gái mình một hồi rồi bất ngờ phóng xe như bay về phía trước. Tới cả lúc gặp cảnh sát cũng cứ thế vượt qua vì cả thành phố A ai không biết những tập đoàn lớn như Kỳ Liên đều có thể lực ngầm ở phía sau chống lưng.

Cả đoạn đường tới công ty không có một tiếng nói nào hết ngoài tiếng hít thở của hai người. Kỳ Tuyết biết rõ anh hai mình đang tức giận nên cũng ngoan ngoãn ngồi im. Tới tận lúc dừng xe trước cửa công ty vừa bước xuống cô chưa kịp mở lời đã thấy anh hai cô vút cái phóng xe đi rồi bỏ mặc người đang ú ớ như cô nhìn theo.

(1) Ferrari F60 America là phiên bản đặc biệt kỷ niệm 60 năm Ferrari, F60 America được sản xuất với số lượng 10 chiếc và tại thị trường Mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Màn trình diễn đẹp mắt

Một tuần sau khi kí kết cùng hợp đồng hợp tác dự án thời trang mới cùng Flus. Hôm nay cũng là ngày ra mắt của bộ thiết kế nằm trong dự án này. Từ sáng sớm Kỳ Tuyết đã tới công ty giải quyết bao công việc. Điều làm cô ngạc nhiên là Lạc Vũ Anh từng ghét việc đi làm giờ lại vì Vũ Trác Nghiên mà đi làm thư kí cho anh ta, mặc dù anh ta cũng không nhớ ra cô ấy. Sáng nay lúc gặp Lạc Vũ Anh thì cảm nhận được cô ấy ngày càng tiêu tụy hơn trước, vẻ mặt vui vẻ trước kia cũng biến mất nhưng cô cũng lực bất tòng tâm.

"Kỳ Lân, con có nhanh lên không. Sắp trễ giờ rồi." Cô xem đồng hồ rồi quát to vọng lên lầu. Cha mẹ cô cùng Kỳ Nghiền cũng đứng ở chỗ cô nhưng chỉ cười cười cho qua. Hôm nay là buổi trình diễn ra mắt bộ thiết kế mới của dự án hợp tác thời trang này. Còn với đám báo trí còn có việc quan trọng hơn dự án thời trang chính là nghe cô công bố về việc theo đuổi của bốn nam nhân hoàng kim đang hot trên mạng xã hội.

Cuối cùng Kỳ Lân mới từ trên phòng đi xuống. Gương mặt nam nhi đáng yêu nhưng lại lạnh nhạt khác hoàn toàn tuổi thật của cậu. Một thân vest trắng, cổ đeo nơ đen như một quý ông thực thụ. Cô đi tới cốc đầu Kỳ Lân một cái rồi liền kéo cậu theo cha mẹ cùng Kỳ Nghiền đang đi ra cửa. Kỳ Lân nhìn cô phụng phịu nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi theo.

"Mẹ, nếu lát phóng viên hỏi con thích ai nhất thì con nói ba Thiên được không?" Gần tới nơi thì Kỳ Lân luôn im lặng tự nhiên ngẩng mặt nhìn cô hỏi. Gương mặt đầy nghiêm túc hỏi cô mà nhìn lại thật sự rất buồn cười.

Kỳ Tuyết đặt báo cáo mới được đưa tới xuống, nhú mày nhìn con trai qua gương chiếu hậu chưa kịp nói gì thì đã thấy người đang cầm lái là Kỳ Nghiền lên tiếng. "Tiểu Lân, bác cho con biết con đừng thấy lạ mà quên tình vậy. Năm xưa Vũ Trác Nghiên tốt với con ra sao nên con phải thích chú ấy nhất mới đúng."

"Con..." Kỳ Lân cảm phẫn nhìn Kỳ Nghiền nhưng bị ghen nên không đòi lại được đành nhìn cô để cầu cứu. Kỳ Tuyết cười ôn hòa, quay xuống nhìn Tiểu Lân. "Con nghĩ con nói thì người đó sẽ được chọn sao. Mẹ mới là người quyết định đó. Bớt cái suy nghĩ vớ vẩn của con đi. Phiền phức!"

Kỳ Nghiền bật cười rồi nhìn qua gương chiếu hậu với Tiểu Lân một ánh mắt thương cảm. Lúc sau anh dừng xe lại, cô nhìn qua cửa kính cũng thấy đã tới nơi tổ chức buổi trình diễn. Cô, Kỳ Nghiền và Tiểu Lân bước xuống xe cùng lúc đó cha cô cùng mẹ cô cũng bước từ xe họ ngồi xuống. Mọi người cùng nhau sánh bước đi vào bên trong hội trường.

Bên trong hội trường đã được chuẩn bị kĩ lưỡng với tông màu chủ đạo là đỏ. Đúng như thông điệp của bộ sưu tập này là "Phụ Nữ Tòa Sảnh" nên màu đỏ vừa nhẹ nhàng ngọt ngào nhưng cũng quyến rũ mê người chính là đại diện cho nhan sắc của người phụ nữ. Cô để lại Tiểu Lân cho cha mẹ trông rồi đi xử lý một số việc quan trọng. Tới nửa giờ đồng hồ sau, hội trường tự nhiên tối đi, tiếng nhạc vang lên lúc này cũng là lúc buổi trình diễn bắt đầu.

Sân khấu được dựng lên theo hình bông hoa bốn lá với tâm là vòng tròn không có bất kì đường nối nào từ bốn cánh hoa vào trong tâm vòng tròn đó. Mỗi người mẫu đi ra đều khoác trên người một bộ trang phục tính tế do các nhà thiết kế của Kỳ Liên kì công tạo ra. Đặc biệt nhất là bộ váy cuối cùng được đính thân cô thiết kế ra, được giới thời trang dự đoán chính là điểm nhấn lớn nhất của buổi trình diễn này.

Kỳ Tuyết khoanh tay đứng ở trong hậu trường nhìn qua màn hình màn trình diễn của các người mẫu gương mặt có phần hài lòng. Rồi nhìn biểu cảm của cách khách mời có phần trầm trở mà thỏa mãn.

"Kỳ Tổng, không xong rồi. Người mẫu cuối cùng của chúng ta vừa ngã tẹo cổ chân không có cách nào ra trình diễn được." Linda hốt hoảng chạy tới chỗ Kỳ Tuyết đứng, trán cô ấy đầm đìa mồ hôi do chạy vội tới. Linda nhìn cô bằng ánh mắt lo sợ, buổi trình diễn này rất quan trọng nên không được xảy ra sai sót mà lại xảy ra việc này thì cô ta chết chắc rồi.

Kỳ Tuyết nhủ mảy lại, qua màn hình thấy các người mẫu sắp đi xong liền xoay người đi tới phòng thay đồ. Nhân viên nhìn thấy gương mặt của cô liền hoảng sợ sẽ bị trách phạt nên tránh hết sang một bên run sợ nhìn bóng lưng của cô. Kỳ Tổng của họ một khi tức giận chính là khủng khiếp hơn cả khủng bố tới cướp ngân hàng.

Linda chạy theo sau mà toát mồ hôi hột, lần này lành ít dữ nhiều rồi. Vừa đi vào trong phòng thay đồ, nhìn cô người mẫu chính đã băng bó cái chân bị tẹo kia một cái. Những nhân viên ở trong phòng nhìn cô cũng thầm nín thở theo dõi nhưng chỉ thấy cô lạnh nhạt lướt qua rồi đi tiếp vào chỗ thay đồ, giọng nói vọng lại. "Mang váy tới đây. Tôi ra trình diễn."

Toàn bộ nhân viên đang sợ hãi liền thở phào liền gắt rút chuẩn bị mọi thứ cho cô. Kỳ Tổng bao năm nay số lần đứng trên sàn catwalk chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ngay cả bộ sưu tập mới nhất do cô thiết kế ra thì cô cũng chẳng lên nhận hoa hay phát biểu chỉ cho thư kí lên đại diện. Đối với giới thời trang hay với tin đồ thời trang thì Kỳ Tổng của họ chính là "Nữ hoàng băng giá" của ngành. Lần này Kỳ Tổng ra trình diễn thì chắc chắn buổi biểu diễn này càng được giới thời trang cũng như báo trí chú ý hơn.

Tiếng nhạc du dương vang lên, toàn bộ đèn sáng được chiếu về phía trung tâm của sân khấu. Từ bên trong một bóng nữ nhân khoác trên người bộ váy ren đỏ nhẹ nhàng đi ra, bộ váy vừa quyến rũ cũng không gây phản cảm mà càng tôn lên vẻ đẹp, đường cong của cô. Với sự kết hợp của những chất liệu khác cùng kĩ thuật may thủ công tinh tế thì bộ váy chính là kiệt tác, điểm nhấn của buổi trình diễn.

Kỳ Tuyết chậm rãi bước đi nhẹ nhàng như một nữ hoàng, từ chỗ cánh hoa cô đứng một cây cầu hiện ra, nối vào vòng tròn trung tâm ở giữa bốn cánh hoa. Đây chính là điểm đặc biệt của kiêu sân khấu này, mục đích chính là để tạo ra màn kết đẹp mắt nhất có thể.

Ánh đèn chiếu vào cô đứng ở giữa, cả khán phòng im lặng lại đón chờ việc tiếp theo xảy ra thì thấy từ bốn cánh hoa là bốn chàng trai bước lên. Thiên Dực, Thiên Vũ, Vũ Trác Nghiên, Lục Hàn mỗi người một vẻ như các chàng hoàng tử bước ra từ truyện cổ tích hay nam chính ngôn tình vậy. Từ ba cánh hoa chưa xuất hiện cây cầu thì liền xuất hiện thêm ba cây cầu, nối vào trung tâm vòng tròn cô đang đứng.

Bốn người họ không hẹn mà cùng tiến bước về phía cô. Nụ cười trên môi mỗi người đều làm say lòng người. Kỳ Tuyết khá ngạc nhiên trước sự xuất hiện này của họ mà chưa kịp định thần cũng như thích ứng mà vẫn còn ngỡ ngàng đôi chút. Tới tận khi họ bước tới gần chỗ cô, bàn tay đưa về phía cô. Bốn nam nhân nhìn cô, không biết sao lại cùng lên tiếng. "Về với anh được không?"

Cả khán phòng rì rào, những ánh sáng đèn flash sáng liên tục sau đó phóng viên bị bảo vệ kéo lùi lại không cho chụp. Mọi người trong khán phòng lặng thinh đón chờ kết quả của cô đưa ra. Còn nữ chính là cô thì bị bất ngờ mà ngơ người ra, chưa biết nói gì. Nhìn gương mặt đang cười của bốn nam nhân thật sự làm cô khó lựa chọn. Bốn người họ ai cũng tốt, ai cùng cô cũng có kỉ niệm với cô. Việc này làm cô khó quyết định.

Quả cầu đỏ được treo trên trần nhà tự nhiên mở ra, những cánh hoa hồng đỏ nhẹ nhàng rơi xuống bên dưới sân diễn biến khung cảnh đã thơ mộng thì càng trở lên thơ mộng hơn. Kỳ Tuyết đơ người hơn nữa, ánh mắt nhìn bốn nam nhân đầy khó hiểu. Ngón tay chạm vào những cánh hồng rơi xuống mà nghẹn ngào không biết nói gì. Cô xúc động thật rồi nhưng không dám khóc chỉ lặng nhìn từng người một.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lựa chọn

"Chúng ta thử yêu được không?" Kỳ Tuyết nhìn bốn nam nhân kia hết sức điềm tĩnh. Hội trường lại một lần nữa sì sào. Cô vẫn vậy, không chút quan tâm tới tiếng sì sào đó. Miệng nở một nụ cười ngọt ngào, từ khóe mắt cô một giọt nước mắt rơi xuống, lúc này cô mới nghẹn ngào nên tiếng. "Mỗi người trong các anh bên em một tháng, một tháng thôi. Để em hiểu với em ai quan trọng nhất được không?"

Trong giọng nói cô có thể nghe ra sự thành khẩn hơn cả, nụ cười ngọt ngào sâu lại, nước mắt chảy ra nhiều hơn. Hội trường im lặng lại, bốn nam nhân ngỡ ngàng nhìn cô xong liền thu tay lại cười dịu dàng. Họ tiến về phía cô, Lục Hàn đưa tay lau những giọt nước mắt của cô, về ân cần của anh làm người khác phải mềm lòng. Thiên Dực thì xoa xoa đầu cô, nở nụ cười tỏa nắng của anh ta. Thiên Vũ cười dịu dàng, nhéo má cô, hành động quan tâm làm cô yếu lòng vì nó không giống anh ta của mọi khi. Vũ Trác Nghiên thì kì quặc hơn, tay anh ta nhéo mũi cô một cái rồi nhếch môi cười.

Mọi người trong hội trường đang cảm động thì tự nhiên vì hành động của họ mà bật cười, rồi lại thấy cảm giác ghen tỵ. Các phong viên cũng vượt qua bảo vệ mà chạy tới chụp ảnh liên hồi. Phải mất một lúc cô mới bình tĩnh lại được, gương mặt liền ửng hồng nhưng vì được rèn luyện nhiều lần rất nhanh ứng biến rồi cùng bốn nam nhân kia đi vào trên trong sân khấu. Buổi trình diễn kết thúc trước tiếng vỗ tay thầy thân phục của những người tham gia, Kỳ Liên lần này quả thật vô cùng xuất sắc.

Tối hôm đó, lúc màn đêm buông xuống ở mọi nơi trong thành phố A. Mỗi người trong số bọn họ đều có một suy nghĩ riêng nhưng đều hướng về việc sau này cuộc sống của họ sẽ tiếp diễn ra sao. Một bước đi tiếp theo của họ sẽ thay đổi nhường nào...

Sáng hôm sau, toàn bộ mặt báo đều đưa tin về buổi trình diễn nhưng nội dung chủ yếu lại là chuyện tình cảm của cô cùng bốn nam nhân. Cô lướt từng trang báo điện tử đều thấy tin tức của cô có lượt kích vào nhiều nhất. Trên weibo cũng được lọt vào top tìm kiếm đứng ở thứ hạng đầu tiên. Hàng vạn nữ nhân vào weibo của cô than thở, ghen tỵ vì thế lướt theo dõi lại càng tăng hơn. Các diễn đàn cũng bắt đầu bàn luận về cô nhiều hơn.

Vũ Trác Nghiên đang lái xe nhìn về mặt chăm chú, nghiêm nghị xem từng trang báo, bình luận của cô mà bật cười. "Sao rồi, một đêm liền trở thành ngôi sao nổi tiếng em có thấy hạnh phúc dâng trào không hay là thích nghi không kịp."

Cô nhú mồm, quay sang trừng mắt với Vũ Trác Nghiên, hàm răng nghiến vào nhau liên tục, ánh mắt đầy sự phẫn nộ. "Còn không phải mấy anh rủ nhau lên sân khấu sao. Bây giờ còn nói gì nữa."

Vũ Trác Nghiên chỉ cười trừ nhìn cô. Anh chính là người đầu tiên bắt đầu cuộc yêu thử này lên việc đi cũng cô cũng là đương nhiên. Nhưng ai ngờ lại thành vật chút giận cho cô mới khổ. "Thôi nào tiểu bảo bối, một tháng này em phải chiều cổ anh rồi đó."

Kỳ Tuyết chỉ hừ một cái rồi liền quay mắt nhìn điện thoại mà tiếp tục lướt đọc mấy bài viết cũng như bình luận về cô. Nếu biết vậy cô đã không ra quyết định ngốc nghếch quen mỗi người họ một tháng mà thành một ngày mới đúng.

"Vũ Trác Nghiên, anh chính là đại ma vương." Kỳ Tuyết hét lên rồi hừ một cái cúi đầu xuống nhìn điện thoại của mình.

"..."

Vũ Trác Nghiên đen mặt, hắc huyền hiện lên. Trong cuộc đời của anh ngoài Kỳ Tuyết thì không ai dám nói như vậy trước mặt anh. Người con gái này chẳng hiểu tại sao anh lại thích cô mới lạ. Đã vậy còn chấp nhận được tính xấu này của cô.

"Ma vương, đại ma vương..." Kỳ Tuyết lướt điện thoại nhưng miệng vẫn lẩm bầm bầm liền hồi tới mức Vũ Trác Nghiên không nhịn được mà phanh xe lại. Kít! Xe dừng lại ở mé đường. Vũ Trác Nghiên quay sang nhìn cô ánh mắt gian xảo. "Vậy em chính là tiểu nữ vương trong lòng anh."

Kỳ Tuyết bỗng đỏ bừng mặt mà cúi xuống luôn, Vũ Trác Nghiên bao nhiêu năm vậy mà anh ta vẫn là tên sát gái mặt lạnh như năm nào.

Vũ Trác Nghiên nhìn cô như vậy, khỏe miệng nhếch, môi cười thỏa mãn xong liền nhấn ga chạy đi. Lúc chuẩn bị chạy bỗng thấy anh hững lại cô mới khó hiểu ngẩng đầu nhìn theo hướng anh đang nhìn thì thấy Lạc Vũ Anh đang ôm một tệp tài liệu ngơ ngàng nhìn bọn cô. Lúc đầu cô còn tưởng anh đã nhớ lại những chi tiết anh hững lại rồi tiếp tục nhấn ga xe lao đi, gương mặt vẫn điềm tĩnh.

Cô nhìn anh định nói gì rồi lại thôi. Cũng có thể là do ích kỷ, cô muốn ở bên anh thật sự trong một tháng này. Gương mặt ngại ngùng của cô bị dập tắt thay vào đó là vẻ mặt nhàn nhạt đang lướt điện thoại. Cứ thế trên cả đoạn đường tới Kỳ Liên thì anh và cô đều rơi vào im lặng đến nghẹt thở.

Thoáng cái xe dừng trước cổng công ty, cô định mở cửa đi xuống thì đã thấy Vũ Trác Nghiên nhanh hơn xuống xe mở cửa giúp cô. Về mặt lạnh nhạt, trầm tư suy nghĩ lúc này liền biến mất thay vào đó là sự dịu dàng, ấm áp.

Cô bước ra định chào tạm biệt anh thì anh đã kéo cô ngã vào trong lòng rồi sai bước vào trong công ty. Ở đại sảnh công ty, toàn bộ nhân viên nữ chứng kiến cảnh đó đều há hốc mồm ghen tỵ với cô, nhân viên nam thì nhìn mà luyến tiếc theo. Cô có chút xấu hổ vì lâu rồi chưa thân mật với ai trước nơi công cộng như vậy thì đã bị anh ôm chặt hơn rồi, cứ thế mà giúp cô đi hoàn toàn không chạm chân xuống đất. Cô úp mặt vào bờ ngực rắn chắc đó, lâu lâu ngẩng lên xem gương mặt anh mà mặt cô cũng tự động đỏ bừng.

Vũ Trác Nghiên nhìn ra hành động của cô liền bật cười, bàn tay ấm áp của anh néo mũi cô một cái sau đó mới dịu dàng nhen tiếng. "Buổi sáng có lên vận động chút cho dân gân cốt không đấy."

Lúc đầu cô còn tưởng anh muốn đấu võ hay gì đó nhưng cô đã sai. Tiếng nói dịu dàng chính là sự gian xảo của anh mà. Vũ Trác Nghiên chính là đại ma vương đội lốt người không phải tên mặt lạnh trong truyền thuyết.

Kỳ Tuyết cười nhẹ nhàng, rúc mặt vào người anh tỏ vẻ ngại ngùng. "Mới sáng sớm ra anh nói linh tinh gì vậy. Đang ở công ty đó á."

Anh cười sâu lại, đẩy mắt hiện nên tia gian tà mà cúi đầu xuống áp sát gương mặt cô càng lúc càng gần. Hơi thở hai người như phả vào nhau, chóp mũi anh chạm vào chóp mũi cô. Chỉ còn một chút nữa là môi cô và môi anh sẽ chạm vào nhau. Lúc này Kỳ Tuyết hồi hộp tới mức không biết gì chỉ nuốt nước bọt ực ực mà đợi người ra.

Cũng may lát sau cô nhanh nhạy có thể thoát khỏi lưới tình của Vũ Trác Nghiên văng ra, hai tay chống vào ngực anh tạo khoảng cách giữa hai người,

miệng lấp bắp lên tiếng "Anh, anh làm gì vậy?"

Vũ Trác Nghiên không nói không rằng, với sức của anh liền làm đôi tay tạo khoảng cách giữa hai người của cô phải buông xuống.Đình! Tiếng thang máy mở ra cũng là lúc anh chiếm lấy môi cô một cách nhẹ nhàng.Trong khung cảnh ngọt ngào đó nhưng hai mắt cô trọn tròn nhìn cái gì đó ở trước cửa thang máy vừa mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Đau lòng

Nữ nhân trước mặt cô tay ôm tệp tài liệu gương mặt như không còn giọt máu nào hết.Bộp! Tiếng va chạm sàn nhà của những giấy tờ tài liệu cũng là lúc Vũ Trác Nghiên rời khỏi đôi môi ngọt ngào của cô.Kỳ Tuyết gương mặt biến sắc nhìn về phía cửa thang máy.Rất nhanh cô đẩy Vũ Trác Nghiên sang một bên chạy đuổi theo nữ nhân vừa làm rơi tài liệu mà chưa kịp nhấc kia nhưng mới đi được hai bước liền bị Vũ Trác Nghiên kéo lại.

"Anh..." Kỳ Tuyết ngẩng đầu nhìn Vũ Trác Nghiên gương mặt đầy phẫn nộ.Có thể nhìn ra trong ánh mắt cô là sự tức giận như thế nào.Cô cũng đoán chắc được việc này Vũ Trác Nghiên chắc chắn cũng biết rồi.Là anh ta cố tình làm như vậy.

"Kệ cô ta.Làm thư kí mà ngay tài liệu cũng không cầm chắc thì còn làm được gì nữa."Anh ta vẫn một bộ mặt lạnh nhạt như lúc đầu, hoàn toàn không có chút biểu hiện khác thường nào.

Cô nhìn anh, gương mặt tối lại.Hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm, cố giữ bình tĩnh rặn ra từng chữ đầy kiên định."Cô ấy là vợ anh."

Kỳ Tuyết nói xong liền nhìn kĩ Vũ Trác Nghiên như sợ nếu anh có biểu cảm thay đổi sẽ không kịp nhận thấy, nhưng trái lại với suy nghĩ của cô thì gương mặt anh vẫn lạnh nhạt như vậy."Có thể li di.Anh cũng chẳng nhớ ra cô ta."

Anh ta cứ vậy kéo cô đi về phía trước, dẫm đạp lên những giấy tờ tài liệu ở dưới sàn kia kia. Nhưng họ không biết ở một góc nào đó Lạc Vũ Anh đang lau đi hàng nước mắt chảy không ngừng của cô ấy mà nhìn theo cảnh trước mắt.Miệng cô ấy mấp máy gọi tên của Vũ Trác Nghiên trong vô vọng.

Vũ Trác Nghiên kéo Kỳ Tuyết đi như vậy nhưng thoáng tìm anh có chút nhói đau, nhưng rất nhanh anh lại lấy lại vẻ lạnh nhạt vốn có của mình mà sai bước kéo theo cô đi về phía văn phòng.

"Vũ Trác Nghiên,anh có phải người không?"Kỳ Tuyết nhìn nam nhân đang tựa người vào sofa trong phòng làm việc của cô.Gương mặt sắc sảo với những đường nét mê hoặc đầy khí chất của anh vẫn lãnh đạm như vậy. Dáng vẻ thư thái không chút biến sắc của anh làm cô muốn đánh người ngay lập tức.

"Nếu anh không phải người thì em nghĩ xem anh là gì được."Nam nhân nhếch khóe miệng cười nhàn nhạt.Anh vẫn giữ phong thái ung dung mà dựa mình vào ghế sofa ngược nhìn nữ nhân trước mặt anh đang nháo đủ điều.Từ trước tới giờ chỉ có Kỳ Tuyết dám nháo trước mặt anh, cũng chỉ có cô làm anh phải kiên nhẫn đợi cô nháo đủ thì thôi.Có thể đây chính là sự sùng nịnh đặc biệt nhất từ trước tới giờ anh dành cho cô.

"Nhưng Lạc Vũ Anh, cô ấy..."Kỳ Tuyết chưa nói hết câu thì cửa văn phòng của cô mở ra.Lạc Vũ Anh bê theo tệp tài liệu đi vào, nhìn lướt qua chúng đều được photo mới lại vì do lúc này họ bước qua có để lại dấu chân trên đó.

Lạc Vũ Anh nhìn cô một cái rồi cẩn thận khóa cửa lại đi lướt qua cô tới trước mặt Vũ Trác Nghiên đặt tài liệu xuống.

Cô nhìn khóe mắt cô ấy đỏ ửng cũng biết cô ấy vừa khóc ra sao, định mở lời nhưng vẫn quay lại nhìn Vũ Trác Nghiên xem trước tình cảnh này thì anh có nhớ ra gì không.Quả nhiên gương mặt Vũ Trác Nghiên đen lại, hắc huyền nổi lên.Lúc này cô có suy nghĩ là anh đã bị kích thích mà nhớ lại mọi việc nhưng cô đã sai.

Chưa kịp để Lạc Vũ Anh mở lời Vũ Trác Nghiên đã mắng cô ấy liên tục, những từ ngữ chỉ trích vô cùng nặng nề đến người ngoài như cô còn dao động.Lạc Vũ Anh vẫn vậy, chỉ im lặng nhận những lời chỉ trích đó, môi mím chặt vào nhau.Cô nhìn vẻ nhu nhược đó mà càng lúc càng phát hỏa không thể chịu thêm được nữa.

"Đủ chưa.Lạc Vũ Anh, cậu có bình thường không vậy.Anh ta mắng cậu như vậy mà cậu còn im lặng nghe theo."Cô nhìn Lạc Vũ Anh nói liên tục một hồi sau đó liền quay sang nhìn Vũ Trác Nghiên đang ngồi nhìn cô, gương mặt anh càng tối lại hơn nhưng cô vẫn gan dạ mà lên tiếng."Cả anh nữa Vũ Trác Nghiên, anh lấy cớ gì mà mắng cậu ấy.Anh có phải nam nhân không mà đi làm khó một cô gái.Không phải anh đang có ý cố tình làm khó cậu ấy chứ?"

Kỳ Tuyết ngồi nghe mà nhìn gương mặt ngoan ngoãn nghe theo như một chú cún con của Lạc Vũ Anh mà bức mình tức giận.Cô thật sự không hiểu sao cô ấy phải cố gắng nhẫn nhịn như vậy nữa.Sau khi mắng đã một hồi lúc này mới nhận ra cô đã chọc phải tổ kiến lửa.Tuy biết Vũ Trác Nghiên dung túng cô nhưng cô không thể không có chút sợ hãi nào với anh được.

Vũ Trác Nghiên vẫn vậy, im lặng nhìn cô nháo, trước sau không lên tiếng bất kì một câu nào, cũng chẳng có hành động gì. Tới khi thấy cô im lặng mới liếc cô một cái, quết mắt qua Lạc Vũ Anh một hồi rồi lên tiếng. "Cô cũng nghĩ giống cô ấy?"

Lạc Vũ Anh nhìn cô, trong lòng cô ấy lúc này này chính là đang ghen tỵ với vẻ dung túng mà Vũ Trác Nghiên dành cho Kỳ Tuyết nhưng chỉ mím môi tiếp lời anh. "Vũ Tổng nói đúng, là tôi sai. Kỳ Tổng đừng nói vậy, công việc là công việc không liên quan tới đời tư. Vũ Tổng là đang muốn giúp đỡ tôi trở nên tốt hơn thôi."

Có thể Lạc Vũ Anh nói câu nào câu ấy đều kiên định nhưng cô có thể nhận ra được sự đau khổ trong từng chữ cũng trong ánh mắt cô ấy. Từ trước tới giờ cô ấy chưa từng gọi cô hay Vũ Trác Nghiên là "Vũ Tổng, Kỳ Tổng". Đến ngay cả lúc cô ấy tới công ty lần đầu sau khi Vũ Trác Nghiên mất trí nhớ cũng chỉ gọi theo kiểu bạn bè chứ không xa lạ như vậy. Lần này thì cô hiểu Lạc Vũ Anh đã đau khổ và tuyệt vọng ra sao. Nhưng cô biết giờ cô có nói gì, làm gì thì cũng chẳng thay đổi được hiện thực trước mắt nên chỉ biết im lặng nhìn Lạc Vũ Anh bị Vũ Trác Nghiên chỉ trích rồi bị đuổi ra ngoài làm việc. Từ đầu đến cuối anh ta cứ nói còn Lạc Vũ Anh chỉ gật đầu nghe theo làm cô cảm thấy cô chính là nguyên nhân dẫn tới những sự việc ngày hôm nay, là tội đồ.

"Làm như vậy thật sự đúng sao?" Kỳ Tuyết nhìn Lạc Vũ Anh rồi đi mà ngồi xuống ghế vu vơ nói một câu mà chính cô không biết là cô nói cho Vũ Trác Nghiên nghe hay nói cho chính bản thân cô nghe nữa. Cô không biết quyết định lúc đó của cô là đúng hay sai. Nhưng cô chỉ biết là lúc đó cô muốn vậy. Hiện tại cô lại nhận ra quyết định đó sẽ hại tới những người khác, hại tới tình cảm của một cô gái luôn vô tư, trong sáng.

Ánh sáng trước mắt cô dần tối lại, xung quanh cũng chẳng nghe thấy tiếng gì, người cô yếu dần đi không còn sức lực nào. Tới lúc cô gần mất đi ý thức thì thấy gương mặt lo sợ của Vũ Trác Nghiên chạy tới ôm cô, cô nhìn anh nói gì đó nhưng thật sự, thật sự cô không thể nghe thấy anh nói gì. Thoáng sau toàn bộ đối với cô chỉ còn là một màu đen.

Lúc cô tỉnh dậy sặc vào mũi cô là mùi thuốc sát trùng nồng nặc, cùng một màu trắng quen thuộc của phòng bệnh VIP thuộc bệnh viện Z. Cô mở mắt nhìn xung quanh không thấy ai, cố gắng dùng sức lực còn lại của bản thân để ngồi dậy thì của phòng bệnh mở ra. Vũ Trác Nghiên cầm theo điện thoại nhanh sải bước về phía cô. Có thể đoán ra ban nãy anh vừa đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Sao em lại ở đây vậy?" Kỳ Tuyết ngoan ngoãn để cho Vũ Trác Nghiên chỉnh lại tư thế ngồi cho cô. Hai tay quàng qua cổ anh để anh lúc anh di chuyển người cô thì cô không bị ngã.

Vũ Trác Nghiên trừng cô một cái, sau khi chỉnh tư thế ngồi đúng cho cô thì cẩn thận kéo chăn mỏng lên cho cô. Anh nhủ mảy nhìn cô bất ngờ nhéo mũi cô một cái. "Thiếu dinh dưỡng, tụt huyết áp đột ngột, ngất xỉu."

Một câu nói tóm gọn của anh cũng đủ để nói lên tình trạng của cô. Đúng thật là để chuẩn bị cho buổi trình diễn hôm trước cô đã thức nhiều đêm để gấp rút chuẩn bị cũng như chăm chút từng thứ một để không có bất kì sai sót nào. Lúc đầu cô tưởng không sao ai ngờ lại dẫn tới hôm nay tụt huyết áp còn đột nhiên ngất xỉu như vậy.

Kỳ Tuyết nhìn Vũ Trác Nghiên cười ngây ngốc. Cái mặt đen như đất nòi của anh cũng đủ để hiểu anh đang cáu giận ra sao rồi. Lần này cô chưa chết dưới tay cha mẹ với anh hai thì cũng bị Vũ Trác Nghiên giăng đạo cho tới chết.

Vừa nhìn thấy anh có ý định lên tiếng cô nhanh hơn một bước ôm bụng kêu lên. "A, em đói quá Nghiên. Em muốn ăn hoành thánh (1)."

Vũ Trác Nghiên định nói gì xong cũng vì cô liên tiếp kêu đói mà hừ lạnh một cái, đứng dậy mở điện thoại gọi cho ai đó. Chỉ biết một lát sau có một cô gái trẻ mang theo một hộp hoành thánh tới cho cô ăn. Lúc đầu cô gái còn bị vẻ đẹp của Vũ Trác Nghiên hút hồn xong thấy anh chăm sóc cô tận tình, còn tỷ mỉ liên biết điều mà cười ngại ngùng rồi đi.

"Anh thật là, cô ấy rõ tỏ ý muốn làm tình nhân của anh đó." Nhưng cô phát hiện lời nói cô hơi dư thừa còn chọc giận tổ kiến lửa lần nữa liền im lặng ăn hoành thánh do ăn đứt cho cô. Thấy cô biết điều nên anh chỉ liếc một cái hăm dọa rồi cẩn thận đứt cho cô ăn.

Ngoài cửa phòng bệnh Lạc Vũ Anh đứng kiến toàn bộ cảnh này. Người mà Vũ Trác Nghiên gọi chính là cô nhưng ngại mang vào nên cô đành nhờ một cô gái đi ngang qua mang phụ vào. Do không yên tâm lắm nên vẫn quay đầu lại xem thử thì thấy cảnh ngọt ngào của họ.

"Cô không phải có việc sao, còn nhờ tôi mang hộp hoành thánh vào nữa. Tại sao giờ cô không vào trong?" Cô gái kia đi ra bắt gặp Lạc Vũ Anh liền gật đầu chào hỏi rồi lên tiếng.

Lạc Vũ Anh nặng người, đúng thật họ rất giống một đôi. Một cặp uyên ương làm người khác phải ghen tỵ mà. "Không có gì, tại tôi không muốn làm phiền họ thôi."

"Đúng thật, khó là một đôi trời sinh khiến người khác ghen tỵ mà. Người chồng tuy lạnh nhạt nhưng rất thương vợ mình." Cô gái nói chuyện vài câu với Lạc Vũ Anh rồi rời đi để lại cô ấy nhìn vào bên trong phòng bệnh.

Vũ Trác Nghiên, anh thật sự không nhớ ra sao. Lạc Vũ Anh vẫn đứng lặng ở đó tới lúc không thể xem được nữa liền nhanh rời đi. Hôm nay cô ấy cuối cùng cũng hiểu thế nào là đau như cắt. Hối hận vì lúc anh cưng chiều cô ấy mà cô ấy lại không biết trân trọng.

(1) Hoành thánh: Đây là một món ăn gốc Quảng Đông, Trung Quốc phổ biến ở nhiều nước Á Đông. Hoành thánh được làm từ thịt, hải sản và rau băm nhỏ, gói lại bằng vỏ bột mì. Sau khi nấu chín, vỏ bột mì chuyển màu trắng hơi trong có thể nhìn thấy nhân bên trong. Hoành thánh thường được luộc trong nước súp, hấp hoặc đôi khi chiên.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Trao đổi khó hiểu

Hôm cô bị ngã xỉu như biến bệnh viện thành nơi tụ tập của những người có máu mặt ở thành phố A. Nguyên nhân tất yếu cũng là vì bốn nam nhân kia chứ không phải vì cô là chủ tịch của Kỳ Liên hay con gái của chủ tịch Trust. Vì công ty Kỳ Liên tuy có thế lực nhưng quan hệ không rộng rãi ở thành phố A do mới thành lập. Trust thì càng không vì tuy có thế lực ở đây nhưng nếu họ muốn nịnh nọt cũng nên tìm anh hai cô, người sẽ thừa kế tập đoàn Trust. Nhưng cũng may những người đó chỉ mang hoa với quà tới rồi nhanh chóng rời đi chứ không cô thật sự không biết sống sao.

Vũ Trác Nghiên vừa rời đi một lúc vì công việc thì liền thấy Thiên Dực mang theo bó hoa tới. Gương mặt cậu ta mô hồi đầm đìa, ánh mắt lo sợ nhưng vừa nhìn thấy cô đã dịu đi vài phần. Cô cùng cậu nói chuyện một lúc thì cậu nhận được điện thoại công ty có cuộc họp khẩn liền rời đi. Nhưng trước khi đi cũng không quên dặn dò cô cẩn thận, rồi còn gọi ý tá tới dặn dò làm cô thật sự ngại ngùng với vị y tá kia.

Sau Thiên Dực là Thiên Vũ mặt lạnh tanh đi tới nhưng cô vẫn có thể nhìn ra vẻ mặt lo lắng của anh ta tới tận lúc nhìn thấy cô rồi cũng không hết. Thiên Vũ với cô vẫn vì chuyện năm xưa mà cũng không như Thiên Dực trò chuyện nhiều chỉ nói hai ba câu rồi thôi. Anh ta hỏi thăm bác sĩ về tình trạng của cô rồi mới an tâm quay lại kêu cô không cần lo lắng tới Tiểu Lãnh, anh ta sẽ thay cô chăm sóc nó. Cô nghĩ đi nghĩ lại dù sao họ cũng là cha con, Tiểu Lãnh cũng thích ở cùng anh ta nhất nên cô cũng gật đầu đồng ý.

Người xuất hiện khiến cô khó tin nhất là Lục Hàn. Anh đang ở Pháp bàn công việc để chuẩn bị mở trung tâm thương mại mới ở thành phố xa hoa về thời trang này thì lại xuất hiện trước mắt cô. Cô phải cố gắng dọa nạt, gặng hỏi mới biết được nguyên do là anh đã hoàn cuộc họp với đối tác rồi ngồi phi cơ riêng về đây. Cô nghe xong gần như bật khóc thì cũng may có anh kìm lại. Anh nói chuyện với cô, hỏi thăm tình hình sức khỏe, mua đồ ăn,... Tới tận đêm khuya khi Vũ Trác Nghiên quay lại anh mới an tâm ngồi phi cơ tới Pháp để bàn công việc. Với cô Lục Hàn chính là mẫu người đàn ông gia đình tuyệt nhất mà cô từng gặp. Chỉ tiếc cô gặp lại anh quá muộn, cũng như không gặp đúng thời điểm mà thôi.

Cô nghĩ lại mới thấy cha mẹ cùng anh hai cô thật nhẫn tâm. Hôm đó bao nhiêu người có máu mặt, ngay cả Lục Hàn cũng từ Pháp bay về để tới thăm cô mà họ hoàn toàn không xuất hiện làm cô nghi ngờ có phải cô là con nuôi không nữa. Tới tận hôm sau xuất viện về nhà, vừa nhìn thấy cô họ đã giảng đạo một bài thật dài làm cô nhức cả đầu mà nhìn Vũ Trác Nghiên cầu cứu đề trốn về phòng. Từ hôm đó cô đã ngộ ra chân lý hiển nhiên là tự nhiên phát bệnh sẽ được quan tâm còn nếu bản thân cô hại cô phát bệnh sẽ bị mắng xối xả. Nhưng gia đình cô cũng thật kì quặc mà, cô là làm vì công việc, vì kiếm tiền đó. Tuy nghĩ vậy nhưng cô cũng không ngu mà nói ra vì sợ sẽ bị ba người là cha mẹ cùng anh hại tụ lại giảng đạo.

Vũ Trác Nghiên cũng có tình người mà nói giúp cô vài câu để cô may mắn thoát nạn không bị nghe giảng đạo nữa. Lúc đầu cha mẹ cô cũng không để ý lời anh vì cha mẹ cô cũng không thích anh lắm nhưng cũng may có anh hai đứng về phía anh nên thuận lợi mà qua ải.

Những ngày sau đó cô chính thức biến vào tầm ngắm của Vũ Trác Nghiên, dù đi đâu cũng có anh bên cạnh trừ lúc ở trong nhà. Anh như trở thành bảo mẫu của cô vì lý do rất chính đáng là sợ cô lại tổn hại sức khỏe mình. Cha mẹ cô cũng vì không có thời gian theo dõi cô như anh mà mắt nhắm mắt mở cho qua.

Chuỗi ngày đau khổ của cô từ đó mà bắt đầu. Vì quen biết từ nhỏ nên anh biết rõ cô thích gì, ghét gì và không muốn gì nên mỗi bữa ăn của cô lại vì nguyên nhân sức khỏe mà bị anh nhồi nhét những thứ mà cô không muốn ăn.

Ngày thứ nhất cô nhịn vì đại cuộc nhưng cũng tỏ ý để anh biết nhưng không biết Vũ Trác Nghiên là giả ngốc hay ngốc thật mà những ngày tiếp theo vẫn bắt cô ăn những thứ đó.

Nhiều lần cô vùng nên thử nhưng đều bị anh lấy nguyên nhân cô từng tổn hại sức khỏe và cha mẹ cô ra làm vũ khí đánh trả. Anh hai Kỳ Nghiên của cô càng máu lạnh không thêm quan tâm tới cô em gái nhỏ là cô mà mặc kệ Vũ Trác Nghiên lộng hành. Cha mẹ thân yêu thì mãi hưởng thụ cuộc sống hai người mà không thêm để ý tới người con gái bảo bối của họ. Tiểu Lãnh chết tiết kia càng vô tâm, ngày ngày được lên mặt báo với ti vi cùng Thiên Vũ rồi quay quảng cáo, đi chơi,... mà quên đi người mẹ đang sống khổ cực đang ngày ngóng đêm mong cậu trở về cứu giúp.

Hôm nay cô quyết tâm không nhịn nữa, nhất định phải đứng dậy khiêu nại một lần thật đáng để những ngày sau này của cô phải sống thật sung sướng. Kỳ Tuyết lấy hết can đảm đập mạnh đôi đũa xuống bàn. Cạch! Một tiếng động lớn đủ thu hút chú ý của người đang an tĩnh ăn cơm kia.

Vũ Trác Nghiên đương nhiên bị thu hút mà đặt đôi đũa xuống nhú mày nhìn cô đầy khó chịu nhưng rất nhanh bình tĩnh lại. Gương mặt sắc sảo toát ra phong thái khiến người khác sợ hãi. "Em là có ý gì đây Kỳ Tuyết?"

"Em..." "Chắc, cô bị gương mặt như tảng băng của anh làm cho không biết nói gì. Có thể lần nào cũng đừng chọn lúc cô lấy can đảm khiêu nại thì bày ra bộ mặt giết người vậy không. Cô thật sự không cam tâm mà."

Vũ Trác Nghiên nhếch môi nhìn cô như biết cô đang sợ hãi. Gương mặt vẫn kiên định như thể nếu cô không chịu trả lời câu hỏi của anh thì chắc chắn sẽ không tha cho.

Anh cũng thừa hiểu người con gái này, mỗi lần bị anh hù dọa liền lấp bắp không dám nói như gặp quỷ vậy nhưng không hiểu sao nhưng cô điên lên thì như ăn phải gan trời mà cãi tay đôi với anh được.

Kỳ Tuyết nhìn anh, đoán đo không dám nói, hai tay nắm chặt vào nhau cơ hồ nhìn anh một hồi. Thời gian cứ trôi qua không khí trong phòng mỗi lúc một

trầm xuống. Vũ Trác Nghiên không động đũa vào thức ăn mà vẫn điềm tĩnh nhìn cô chờ câu trả lời mà anh cần.

"Em muốn ăn món khác, không ăn mấy món này. Anh biết rõ em ghét chúng còn." Kỳ Tuyết nhắm mắt lại nói liên tục sau đó mới mở mắt ra cẩn thận thăm dò ý kiến từ biểu cảm trên gương mặt Vũ Trác Nghiên. Trái ngược với gương mặt sợ sệt của cô anh chỉ gạt một cái rồi tiếp tục bữa ăn bị bỏ dở của bản thân.

Kỳ Tuyết khó hiểu nhìn anh. Như vậy là ý gì đây. Anh là đồng ý không ép cô ăn mấy món kinh khủng này nữa sao. Đòi lại không như mơ, niềm vui vừa hé mở trên gương mặt của cô lập tức bị dập tắt trong ít phút sau khi Vũ Trác Nghiên mở miệng tiếp. "Anh đồng ý cho em chọn khẩu phần ăn nhưng cũng có điều kiện trao đổi."

"..." Gian thương, gian thương, Vũ Trác Nghiên anh chính là gian thương mà. Tối ngày cả bữa ăn trong mong muốn của cô cũng phải trao đổi điều kiện. Kỳ Tuyết như muốn hét lên nhưng nhìn lại cô đang ăn ở nơi thuộc địa bàn của anh nếu làm càn chắc chắn bị anh cho bảo vệ một cước đá cô ra ngoài hít bụi. Như vậy thì vô cùng mất mặt nha. Cô nhận nhin, nặn ra một nụ cười ngọt ngào thật giả tạo. "Vũ Tổng đại nhân là muốn điều kiện trao đổi gì vậy?"

Vũ Trác Nghiên liếc cô, ánh mắt tỏ vẻ trán ghét nụ cười giả tạo lúc này của cô rồi lấy trong áo vest ra một tấm thiệp được trang trí cầu kì, thoáng nhìn cũng cũng biết là của giới thượng lưu. Mở tấm thiệp ra cô càng muốn thổ huyết hơn, là tiệc đính hôn của con gái thị trường đây mà. Nó đang là từ khóa hot trên weibo được mọi người quan tâm như chuyện của cô. Cô cũng từng gặp qua người con gái được đề tên trên tấm thiệp trong một vài lần trong buổi trình diễn thời trang ở Mỹ. Cô cùng cô ấy có thể nói khá hợp nhau, cũng có quen biết thân thiết. Nếu cô nhớ không nhầm thì cô gái này khá kiên cường, lại còn trẻ tuổi sao lại đính hôn sớm vậy được mà đối tượng còn là đại ma vương giới tài chính. Nam nhân trẻ tuổi, tài năng có thể đưa tập đoàn YK ra ngoài thị trường châu Âu, tạo ra công ty có tiềm năng phát triển ở cả khu vực châu Á và châu Âu. Có thể nói ở châu Âu thì tập đoàn YK chỉ sánh ngang với Trust và Flus nhưng ở châu Á thì Trust và Flus cũng phải nhún nhường YK phần nào.

"Ý của anh?" Kỳ Tuyết đặt tấm thiệp xuống bên cạnh nghi hoặc nhìn anh. Một tấm thiệp như vậy đưa cho cô chắc chắn phải có lý do. Cũng không thể đưa cô đề ngấm không được.

"Tham dự cùng anh. Đó là điều kiện trao đổi." Một câu ngắn gọn đủ nói nên mục đích của Vũ Trác Nghiên nhưng điều cô không hiểu là buổi đính hôn đó có gì quan trọng mà anh lại phải đưa cô tới đó. Cuối cùng bữa tiệc đính hôn này có mục đích gì.

_____ Lời Tác Giả _____

A Diệp:" Có thể các bạn Fan khá dễ tính nên sinh ra mình lười rồi. Để có lại động lực mọi người có thể cmt cho ý kiến nhiều hơn để mình tích góp hoàn thành chuyện một cách nhanh nhất được không."

Một cước đá Tiểu Lân ra vẩy tay cười. Tiểu Lân quay đầu nhìn A Diệp đầy cảm phẫn xong cười tỏ nắng nhìn mọi người. "Con muốn ra sân rồi mọi người mau giúp tiểu soái ca xuất hiện đi nào."

Bạn đang đọc truyện *Ngìng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Người quen cũ

"Vũ Trác Nghiên, anh xem tiệc đính hôn có cần phải làm quá vậy không. Không khác gì một hôn lễ hoàng gia vậy." Kỳ Tuyết đi bên cạnh Vũ Trác Nghiên, tay khoác vào tay anh chậm rãi sánh bước đi cùng nhau, ánh mắt thoáng cái đã nhìn toàn cảnh bữa tiệc đính hôn mà cảm thán. Thật sự nó lớn hơn cả những gì cô tưởng tượng, nó có khi còn sa hoa hơn những bữa tiệc đính hôn của những người bạn bên Mỹ của cô từng tổ chức.

"Thân phận họ là ai em biết rõ còn. Vung chút tiền có đáng gì." Vũ Trác Nghiên vẫn gương mặt lạnh nhạt từ lúc bước vào tới hiện tại, cả đoạn đường đi cô cứ hỏi anh trả lời chứ hoàn toàn không nói thêm gì.

Hôm nay Vũ Trác Nghiên không biết có thiên nhân hay không mà cùng cô mặc cùng một loại phục đồng màu xanh lam. Với một nam nhân như anh thì dù mặc màu gì vẫn toát ra vẻ cao ngạo, đầy quyền lực cũng sự sức hút của mình. Nghe nói đầu bộ vest hôm nay của anh đã được những thợ may nổi tiếng đã ân cư của thành phố A đích thân may nên những đường kim mũi chỉ đều vô cùng tỷ mỉ, cẩn thận.

Còn cô mặc trên mình một bộ cánh do chính cô thiết kế mới gần đây. Là một bộ cánh thuộc bộ sưu tập sắp tới sẽ được tung ra. Nó là bộ cánh được cô ứng ý nhất với kiểu dáng phân vai trẻ xuống để tôn nên bờ vai mảnh khảnh của cô. Phía trước váy đến đầu gối, phần đuôi phía sau thì được kéo dài ra hơn. Bộ váy không chỉ đơn giản vậy mà màu sắc của vải cùng những dải ren trắng cũng được nhẹ nhàng kết hợp vào nhau thật hòa quện. Nhìn cô giống một nàng công chúa nhẹ nhàng, ngây thơ nhưng nhìn kĩ lại cô vẻ kiêu sa, quỵn rũ của một mỹ nhân trường thành.

Cô và anh sánh bước tới đại sảnh, xung quanh đứng như dự đoán đều là những người có máu mặt ở thành phố A còn có một số người ở thành phố lân cận nữa. Cô biết rõ thị trường là người có quyền lực ra sao cũng như chú rể lại là chủ tịch tập đoàn YK thì càng khiến người ta phải kính nể mà mong nhận được một tấm thiệp mời dự tiệc đính hôn rồi.

Vũ Trác Nghiên đưa cô tới đây không đơn giản là dự tiệc nên khi thấy hai nhân vật chính của buổi tiệc đi tới gần chỗ cô cũng đủ hiểu rồi. Hai người, một nam một nữ, trai tài gái sắc như một cặp tiên đồng ngọc nữ vậy. Nhưng..

"A Tuyết, nữ nhân đáng chết." Lâm Từ Hà cũng chính là nữ nhân vật chính của ngày hôm nay vút bỏ luôn về cao ngạo, lạnh lùng như một nữ thân của bản thân nhào tới ôm cô. Cũng may cô ấy chưa tới mức hét to lên mà nói chỉ đủ để mấy người đứng gần như cô, Vũ Trác Nghiên và chồng chưa cưới của cô ấy nghe thấy.

Cô và Lâm Từ Hà tuy không thân thiết được như cô với Lạc Vũ Anh nhưng cũng xem như quan hệ hơn mức tình bạn bình thường. Cô cười trừ, ái ngại nhìn ánh mắt của chồng chưa cưới cô ấy bắn về phía mình. "Từ Hà, chồng chưa cưới của cậu có vẻ không vui đâu. Buông tở ra trước đi." Cô cố gắng nở nụ cười nhìn gương mặt như đất nồi của nam nhân kia, có phải cô ôm vợ anh ta đâu mà nhìn cô như vậy.

Lâm Từ Hà quay đầu nhìn chồng chưa cưới của cô ấy rồi tiếp tục ôm chặt cô. Ánh mắt khiêu khích nhìn nam nhân kia. "Hàn Thần Dật, anh bị cưỡng vợ sao mà em ôm bạn mình cũng ghen. Mới nói em giữ thể diện em cho anh đừng phá thì giờ em lại thấy anh lên giữ chút thể diện cho em trước mặt bạn mình đi nào."

Cô nghe xong liền nuốt nửa phật cười mà ái ngại quay sang nhìn Vũ Trác Nghiên thì thấy anh vẫn một cái mặt vô cảm. Con người này đúng là không có chút cảm xúc nào cả. Mặt vẫn lạnh nhạt mà cười xã giao với Hàn Thần Dật.

"Lâm Từ Hà!" Hàn Thần Dật đương nhiên cũng xã giao đáp lại Vũ Trác Nghiên rồi mới nhìn lão bà chưa cưới mà anh ta mà rít giọng lại đe dọa. Đương nhiên một cách đe dọa trực diện vậy đã chính thức dọa được Lâm Từ Hà đang cố tỏ ra gan to bằng trời kia ngoan ngoãn buông cô ra đứng về phía Hàn Thần Dật.

"Hàn Tổng, Từ Hà có chút trẻ con anh đừng chấp cô ấy làm gì. Sau này anh lấy cô ấy về từ từ dạy lại cũng không muộn." Cô đương nhiên biết Từ Hà được Hàn Thần Dật cưng chiều ra sao nên cố tình trêu chọc một chút không ngờ mặt cô ấy liền cau lại, lườm cô một cái.

Hàn Thần Dật bật cười, xoa nhẹ đầu cô ấy rồi gạt đầu với cô. "Cảm ơn lời nhắc của Kỳ Tổng, tôi nhất định sẽ phải "dạy dỗ" lão bà tương lai của mình thật tốt."

Cô nhìn ra anh mắt, cử chỉ của Hàn Thần Dật đều vô cùng cẩn trọng thật làm người khác ngưỡng mộ nếu được như Từ Hà. Vũ Trác Nghiên từ nãy không nói gì bất ngờ kéo cô về phía anh, tay xoa đầu cô dịu dàng làm cô ngạc nhiên mà ngẩng lên nhìn anh thì chỉ thấy anh nhìn về phía Hàn Thần Dật.

"À, mà A Tuyết. Hôm nay là ngày cuối cùng của hẹn một tháng cậu với Vũ Tổng quen nhau. Có quyết định chưa vậy?"

Lâm Từ Hà vừa dứt lời cô mới như ngộ ra được cái gì mới vậy. Mắt nhìn Vũ Trác Nghiên đầy do dự, cảm thấy có chút tội lỗi. Chắc chắn anh nhớ hôm nay là hạn cuối vậy mà đùa nào cá vàng như cô lại quên mất điều này. "À...ừm..."

Cô vẫn ấp úng chưa biết trả lời sao thì Vũ Trác Nghiên đột nhiên lên tiếng. "Hàn phu nhân lo xa rồi. Việc này nên để cô ấy nói riêng với tôi chứ, cũng đừng làm mất mặt một nam nhân như tôi đúng không Hàn Tổng?"

Hàn Thần Dật vẻ mặt hứng thú nghe câu hỏi của vợ chưa cưới mình lại thấy Vũ Trác Nghiên hỏi ngược lại bản thân liền nhanh chóng thu lại cái vẻ mặt xem kịch hay mà gạt đầu. "Vũ Tổng nói đúng. Vậy không phá không gian riêng tư của hai người thì chúng tôi đi trước. Mà chuyện tôi hứa giúp cậu nhất định làm được. Yên tâm."

Tới khi hai người họ đi rồi cô mới hoàn hồn. Cũng may có Vũ Trác Nghiên cứu giúp không con người luôn sắc sảo như cô bỗng bị sụp đổ vì câu hỏi bất ngờ chưa được chuẩn bị trước tinh thần như vậy. Cô nhìn anh mấy cái rồi mới dứt hoát lên tiếng. "Vũ Trác Nghiên, em hỏi anh nãy câu hỏi được không?"

"Được. Chúng ta ra vườn hoa đi dạo vừa đi vừa hỏi." Vũ Trác Nghiên lúc này mới nhìn cô rồi gạt đầu ưng thuận theo.

Lát sau cô cùng Vũ Trác Nghiên đã đứng trong vườn hoa. Nơi này phong cảnh quả thật rất lãng mạn. Chắc chắn thợ làm vườn đã phải hao tâm tốn trí mới tạo ra được một vườn hoa như vậy. Nhưng lý do nó đẹp không phải nguyên nhân duy nhất làm cô ngắm nhìn chăm chú nó mà lý do quan trọng là không biết phải mở lời với Vũ Trác Nghiên như thế nào.

Vũ Trác Nghiên đương nhiên nhìn thấu tâm tư của cô mà vuốt nhẹ ngọn tóc đang vương bên khóe mắt cô gọn vào rồi cười ảm áp khác thường. "Anh biết em muốn hỏi, cứ hỏi đi."

Kỳ Tuyết cười nhẹ nhìn anh, tay cô lúc này đan vào nhau ánh mắt chăm chú nhìn anh thật lâu. Cô thật sự không biết có nên mở lời hay không, nên hỏi câu hỏi nào trước. Quen nhau nhiều năm vậy, rồi lại ở cùng gần một tháng nên cô với anh có quá nhiều điều cần hỏi.

"Anh giả vờ mất trí phải không?"

_____ Lời tác giả _____

A Diệp: "Hm...thật là bệnh lười bị lấy nên dạo này ý tưởng bí tới nay mới thông được nào ra. Hứa tiếp theo sẽ ra trong thứ 5 và chủ nhật a. Nếu không ra sẽ bù ngay ngày hôm sau. Mong mọi người thứ lỗi."

Tiểu Lãnh chui trong góc phi dếp ra. "Hừ, A Diệp là đồ đều. Nói hôm nọ ra vầy tay được ra trận mà tới chương này vẫn chưa có chỗ cho Tiểu Lãnh."

A Diệp né sang bên, tròng mắt. "Có trách tránh Tiểu quý người mất hình tượng quá chẳng ai nhắc tới nhường đường lại cho người lớn đi."

Tiểu Lãnh định nhào ra hét gì thì bị A Diệp bịt mồm lại. Tay vầy vầy mọi người. "Hẹn gặp lại độc giả vào chủ nhật a."

Chương 49: Bị thương

Vũ Trác Nghiên không những không ngạc nhiên mà còn bật cười sáng khoái xoa đầu cô. "Ha ha,.. anh còn tưởng con ngốc như em chưa nhận ra. Không ngờ cũng nhận ra nhanh thật."

Cô lờm anh một cái rồi hất tay anh ra, đương nhiên cô nhận ra nhưng quả thật lúc đầu cô thật sự bị anh lừa đến mức không có bất kì một suy nghĩ khác nào. Cũng may ba hôm trước vô tình đi ngang qua nhà Lạc Vũ Anh để đưa cho cô ấy chút đồ thì vô tình nhìn thấy Vũ Trác Nghiên đang đỗ xe ở gần đó, ánh mắt đang nhìn vào trong ngôi nhà của Lạc Vũ Anh. Để chắc chắn hơn những ngày tiếp theo cô tới đều nhìn thấy anh ở đó, khi cô cố tình gọi điện thì anh lại nói đang ở công ty hợp. Vì vậy cô càng có thể chắc chắn được Vũ Trác Nghiên là đang giả vờ. Nhưng cái cô thắc mắc chính là lý do khiến anh làm vậy. Đây chắc chắn là một lý do quan trọng mới làm anh ra quyết định như vậy, tạo ra màn kịch này.

"Tại sao anh làm vậy?" Cô chăm chú nhìn anh, ánh mắt mong nhận được một câu trả lời thích đáng.

"Thích." Trác với suy nghĩ của cô, Vũ Trác Nghiên nhìn cô một cách lạnh nhạt, hai tay đút vào túi quần Tây ánh mắt đầy lãnh đạm. Cái gương mặt này của anh chính là vẻ mặt cô cảm thấy đáng sợ nhất từ trước tới giờ, một vẻ mặt cô không muốn nhìn thấy chút nào.

Kỳ Tuyết nhìn anh, gương mặt cô đầy do dự. Cô rất sợ tới thời hạn cuối cùng của giao ước, nhưng hôm nay nó lại thật sự tới rồi. Cô từ trước tới giờ cũng không nghĩ sẽ gặp lại Vũ Trác Nghiên huống chi là cùng anh trải qua nhiều ngày bên nhau vậy nên ngày này với cô quả thật rất khó để nói ra lựa chọn của mình.

Dần dần mọi thứ xung quanh dường như chậm lại theo ánh mắt của cô vào anh giao nhau. Hai người nhìn nhau thật lâu tới mức nghe được tiếng thở của đối phương, cuối cùng cô cũng mở lời trước. Cô liên tiếp hỏi anh tại sao phải làm vậy, không được nói dối như lúc này, cô còn hỏi anh năm đó cô và anh chia tay nguyên nhân sâu xa là gì, cô càng muốn hỏi anh tại sao mấy năm qua vẫn luôn âm thầm bảo vệ cô và càng muốn biết tại sao năm đó khi Kiều Ngân Anh hãm hại cô lại không xuất hiện sự bảo vệ âm thầm đó của anh,... cô còn muốn hỏi anh rất nhiều nữa. Hết nhưng gì cô còn đang thắc mắc về anh.

Khóe mắt cô càng lúc càng cay cay rồi những giọt nước mắt bắt đầu chảy xuống làm cô không còn cách nào kìm lại. Trước giờ cô luôn cố mạnh mẽ, dù có chuyện gì cũng không đáng để cô phải khóc lên như vậy trước mặt một người khác. Nhưng hôm nay cô thật sự thua rồi, cô với anh có quá nhiều nghi vấn muốn giải đáp. Còn người đàn ông trước mặt cô thì dù là năm xưa hay bây giờ vẫn luôn là dấu hỏi chấm lớn đối với cô.

Vũ Trác Nghiên nhìn cô sững người ra, anh có thể gần như đoán trước mọi việc, mọi câu hỏi cô sẽ hỏi nhưng không nghĩ cô sẽ rơi nước mắt như vậy. Tay đút trong túi quần anh bỗng luống cuống rút ra lau đi hàng nước mắt đang chảy xuống của cô sau đó thành thực hơn thì nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Anh chậm rãi để cô dựa vào lòng mình để dùng cơ thể mình bao bọc lấy cô, tay ân cần vuốt ve mái tóc cô. Cô dần lấy lại được bình tĩnh của mình có ý định đẩy anh ra thì nghe thấy tiếng động ở bụi hoa phía sau liền nhanh đi tới thì nhìn thấy một chiếc ví hàng hiệu có kiểu dáng quen thuộc. Thoáng nhìn qua không có gì lạ nhưng cô nhìn liền phát hiện ra cái ví này là hàng sản xuất đặc biệt của công ty cô tri ân khách hàng quen, phía trên có khắc tên khách hàng đó một cách tinh xảo. Và trên chiếc túi này có khắc tên Vũ Anh, vậy chắc chắn cái túi này chỉ có thể của Lạc Vũ Anh vì cô từng nhìn thấy cô ấy dùng cái túi này một lần rồi.

Gương mặt cô thoáng cái đầy lo sợ liền định chạy đuổi theo thì bị bàn tay Vũ Trác Nghiên giữ lại. Anh nhìn cô ánh mắt sắc lạnh khác hẳn lúc này làm cô sững người sau đó liền hiểu ngay rằng lúc này anh cố tình làm vậy. Anh rõ ràng đang che dấu một bí mật nào đó nên mới cố tình làm tổn thương Lạc Vũ Anh như vậy. "Nói đi, anh cuối cùng làm vậy mới mục đích gì?"

"Không phải nói rồi sao. Thích vậy thôi." Anh nhìn cô gương mặt vô cùng kiên định, khí lạnh tỏa ra nhiều hơn khiến cô cũng ngạc nhiên.

Cô nhìn anh, tay nắm chặt lại để giữ bình tĩnh không xông lên đánh anh. Cô thật sự không thể hiểu được con người này cuối cùng muốn cái gì. Với anh tự mình gánh chịu thì sẽ có người hiểu cho anh sao? Anh không sợ nếu một ngày anh quay lại Lạc Vũ Anh đã không còn đó đợi anh sao. "Vũ Trác Nghiên, anh có thể dấu em cả đời được sao?"

Vũ Trác Nghiên cười đầy u sầu, anh nhẹ vuốt má cô một cái. "Còn hơn để em đón nhận với nó quá sớm. Đây là việc duy nhất có ý nghĩa anh có thể làm cho em."

"Một lần thôi. Trả lời em được không?"

Nhưng cuối cùng câu nói của cô cũng chìm vào im lặng, cô chỉ biết lúc đó Vũ Trác Nghiên gương mặt ôn nhu hơn xoa đầu cô. Anh cười nhìn cô với nụ cười mà năm xưa, cái lúc mọi chuyện chưa xảy đến, cái lúc cô không biết Thiên Vũ là ai, cô với Kiều Ngân Anh vẫn là bạn, cái lúc mà cô và anh còn yêu nhau...

Cô cười nhẹ gật đầu với anh, cô biết anh chắc chắn sẽ không nói rồi nhưng ngày hôm nay chỉ cần như vậy với cô là quá đủ rồi. Cô thể giải thắc mắc quan

trọng nhất là anh có giả vờ mất trí nhớ hay không còn những chuyện khác hãy để thời gian làm sáng tỏ nó đi.

Cô đưa tay định vuốt ve gương mặt anh thì bỗng thấy cả cơ thể mình như được anh nhấc lên xoay cái cô đã đứng vị trí anh, còn anh đứng vị trí cô.

Bùm! Đến lúc cô định thần được thì thấy người đàn ông trước mặt mình gương mặt trắng bệch đi, cổ người đổ gục xuống người cô.

Cô trợn tròn mắt, cả người run lên không biết nói gì không phải cô chưa thấy cảnh này nhưng cô không thể ngờ nó đến bất ngờ vậy. Cô nghe rõ tiếng vừa nãy là tiếng súng đã được đeo bộ giảm thanh nên không quá to. Bàn tay ôm lấy Vũ Trác Nghiên có cảm giác ẩm ướt, cô giật lên thì thấy bàn tay mình đã bị nhuộm một màu máu đỏ, trong phút chốc cô không nhìn được mà rơi nước mắt lẫn nữa, miệng lắp bắp. "Tại sao?... Tại...sao.. lại đỡ thay em. Anh biết trước rồi mới cô tình làm vậy phải không? Tại sao?..."

Anh nhìn cô cười âm áp một cái, tay vuốt nhẹ mái tóc cô. "Vừa...nãy...m. ối khóc... sao...lại khóc rồi."

Cô không thật sự không nhìn được mà muốn đánh anh một trận, cô nhìn xung quanh một vòng không biết tên bắn súng đã đi chưa thì thấy anh cười lớn. "Ra.. đi.ph..át...súng này tôi.. hững thay cô ấy.. còn chưa.. đủ sao?"

Lời anh vừa giết trên cành cây phía sau bụi cây cô tìm được chiếc ví một người vest đen nhảy xuống. Tay anh ta vẫn cầm khẩu súng với ống giảm thanh, gương mặt điềm tĩnh như thể chuyện này với anh ta không có liên can gì. Anh ta đi tới phía cô, cô cũng lo sợ mà lùi lại thì Vũ Trác Nghiên nắm tay cô trấn an. Người hắc y nhân vest đen kia vội quỳ xuống. "Cậu chủ thứ tội, thuộc hạ không biết cậu chủ sẽ làm vậy."

Vũ Trác Nghiên về mặt khinh thường nhìn hắc y nhân kia. "Còn.. coi tôi là cậu chủ.. sao? Tới ngay...lệnh.. của tôi.. còn chẳng thèm nghe. Cuối cùng.. là..tôi họ vũ hay...bà ta..."

"Cậu chủ thứ tội. Thuộc hạ chỉ làm theo lệnh." Hắc y nhân kia cúi thấp đầu, nhưng không nhận ra anh ta đang sợ hãi chút nào. Đây cũng chính là điểm thành công mà Vũ Gia thành công chính là luyện do một đám thuộc hạ vô cảm, máu lạnh.

"Vậy được,...phát súng này.. tôi hững..thay cô ấy. Nếu...còn ai.. muốn giết cô.. ấy nữa...thì cô ấy bị làm sao cả gia đình của người làm ra chuyện đó cũng hững như vậy." Giọng nói của anh tuy không liên mạch nhưng đầy sát khí.

"Thuộc hạ.. "Hắc y nhân sợ lời nói của Vũ Trác Nghiên nhưng vẫn phân vân thì nghe anh "Hừ" một cái liền tuân lệnh nghe theo rồi rời đi.

Hắc y nhân vừa rời đi một đám người cũng chạy tới, một vị bác sĩ cầm theo đồ cứu hộ của mình tới xem vết thương cho Vũ Trác Nghiên, cũng may phát bắn bị trượt chắc do hắc y nhân kia thấy anh thay đổi vị trí giữa cô và anh định dừng lại nhưng không được chỉ kịp làm lệch phát bắn. Khung cảnh lúc đó hỗn loạn vì ai biết được trong buổi tiệc đính hôn có giá trị liên thành này lại xảy ra sự cố với khách mời.

____Lời Tác Gia____

A Diệp cúi đầu xin lỗi: Hôm chủ nhật là ngày đặc biệt nên có chút lơ đãng không kịp ra chương mới xin lỗi mọi người. Cũng thêm là bệnh lười dạo này nặng quá nhưng chắc chắn mỗi tuần vẫn đủ 2 chương.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Trò chơi bắt đầu

Ánh nắng nhẹ nhàng của buổi chiều tà chiếu qua cửa kính vào bên trong phòng làm việc của Kỳ Tuyết. Cô cùng Thiên Dực ngồi đối diện nhau, mỗi người một tách cà phê đang chăm chú thảo luận về vấn đề bản hợp đồng trong dự án sắp được kí kết giữa hai công ty Thiên Long và Kỳ Liên.

Tuy hiện tại đang thời hạn cô và Thiên Dực quen nhau nhưng do nhiều yếu tố nên hai người vẫn có cảm giác như cũ, là bạn bè bình thường. Tuy nhiên trừ những lúc Thiên Dực bỗng dưng thân mật với cô quá thì lại có cảm giác ngại ngùng.

Còn nói về Vũ Trác Nghiên thì sau tối hôm đó không còn một tin tức nào về anh. Vũ Gia đã dùng tất cả thế lực của mình để che lấp đi thông tin về buổi tối hôm đó làm cho mọi người trong thành phố A hay trên cả nước hoàn toàn không biết gì ngoại trừ người tham gia. Cô cũng không gặp lại Vũ Trác Nghiên sau buổi tối đầy đủ đã cho người đi điều tra thông tin về anh nhưng vẫn hoàn toàn vô vọng, không có một tin tức là cả. Lạc Vũ Anh cũng biến mất không để lại vết tích nào càng khiến cô kinh sợ trước thế lực thật sự của Vũ Gia cũng như Flus.

"Dực, cậu thấy nếu chúng ta quay một đoạn phim ngắn để nói về ý nghĩa của những bộ trang phục này thì sao? Nó có thể thu hút thêm nhiều đối tượng hơn. Tôi cũng thấy phim ngắn hiệu ứng cũng rất cao." Nữ lật mấy chàng hợp đồng gật đầu nhẹ tỏ ý ưng thuận với các điều khoản. Tay đặt bản hợp đồng xuống lấy bút ra kí tên.

Thiên Dực đương nhiên hiểu hiệu ứng mà cô nói nhưng thế này quá mạo hiểm. Một bộ phim ngắn tuy nếu thành công làm người ta chú ý nhưng chỉ tới cốt chuyện cùng diễn viên, chưa chắc đã nghĩ tới những bộ trang phục. Mà cho nhiều ý nghĩa bộ trang phục vào cốt phim thì lại sợ phim sẽ nhàm chán không gây chú ý. Nhưng dù sao cũng lên đánh liều thử một lần. "Vậy chúng ta cứ quyết định vậy đi."

Chỉ trong chốc lát cô và Thiên Dực đã thống nhất ý kiến rồi kí kết hoàn toàn không cần bàn bạc thêm. Cô cầm tách cà phê của mình lên thưởng thức, ánh mắt cơ hồ có bí hiểm. "Ai sẽ đại diện phụ trách bên công ty cậu?"

Anh cầm tay cà phê của mình nhìn cô lắc đầu, cái gương mặt này quả thật lại muốn giở trò gì rồi. Anh còn tưởng lâu vậy cô cũng quên ý định trả thù rồi nhưng không. Chắc chắn là sau vụ ám sát hôm đó ý nghĩ này mới quay lại.

"Là giám đốc bộ phận marketing. Vậy bên cậu sẽ để ai tham gia dự án này?" Anh đưa tay lên day day trán, gương mặt thiếu ngủ, mệt mỏi hiện rõ.

Kỳ Tuyết cười sâu lại, đáy mắt cô hiện nên ý gian tà khó lường được. Cô đặt tách cà phê trên tay xuống đi tới bàn làm việc nhắc điện thoại chuyên dụng phân phó gì đó cho Linda.

"Có chuyện gì sao mà tìm Linda?" Thiên Dực ngả người vào ghế ánh mắt lờ mờ nhìn cô. Đạo này do số lượng công việc tăng lên làm anh bị áp lực hơn hẳn lúc trước, thời gian ngủ cũng ít đi.

"Thì cho cậu gặp người sẽ đại diện Kỳ Liên tham gia dự án này." Kỳ Tuyết đi về phía sofa ngồi xuống tiện tay đáp về phía Thiên Dực cái gối nhỏ.

Thiên Dực tuy buồn ngủ nhưng chưa tới mức thần trí mơ hồ mà bị đáp trúng dễ dàng vậy liền dùng tay bắt lấy rồi nhìn cô đầy căm phẫn như một đứa trẻ. "Cậu đáp cái gì, mấy ngày rồi thức đêm, rồi hộp mồi. Vừa nãy mồi mới chuẩn bị chộp mất thì bị cậu phá."

"Lấy cái gối dựa vào mà ngủ cho dễ chịu. Kêu ca nhiều tớ đuổi cậu về công ty tiếp tục họp với xem báo cáo." Kỳ Tuyết lườm Thiên Dực một cái rồi tiện tay lấy cuốn tạp trí bên cạnh ra đọc. Thiên Dực trước mặt cô không khác gì Tiểu Lân.

"Ày, đừng mà. Vẫn là cậu tốt với tớ nhất, giờ mà về lại bị đám nhân viên thi nhau tới nộp báo cáo. Chẳng hiểu anh hai tớ nghĩ gì mà tự nhiên bức ép tớ tới vậy." Thiên Dực cầm cái gối cô vừa đáp cho mình để ra sau gáy tựa vào. Anh biết rõ nguyên nhân anh trai mình làm vậy vì ghen chừ sao nhưng vẫn muốn vu vơ hỏi Kỳ Tuyết một lần.

Kỳ Tuyết nhìn anh lắc đầu nhẹ, đúng là bao năm anh vẫn trẻ con vậy. Cái cách thủ lòng trẻ con như vậy cũng muốn dùng với cô.

Quyển tạp trí được cô lật qua lật lại cũng được một lúc. Thiên Dực ở bên cạnh cũng ngủ được một giấc sâu rồi. Gương mặt anh được ánh sáng nhẹ trong phòng chiếu vào càng trở lên mê người hơn. Cái vẻ ngủ say, lâu lâu nở một nụ cười âm áp càng làm anh người khác khó rời mắt. Nhìn như một thiên sứ vậy. Cô nhìn anh cười nhẹ, đặt quyển tạp trí trong tay xuống nhìn ngắm anh. Bao lâu rồi cô mới thật sự dừng lại mà để ý anh một lần đấy. Trước giờ chỉ thấy anh luôn quan tâm, bảo vệ cô còn cô thì luôn bỏ qua anh....

Nụ cười trên miệng anh đầy hạnh phúc khiến cô cũng cười nhẹ nhàng mà chăm chú nhìn anh. Đây xứng đáng là vị tổng giám đốc đào hoa, cơ trí làm bao trái tim thiếu nữ say đắm mà người ta truyền miệng đây sao. Anh hiện tại nhìn không khác một đứa trẻ sau khi chơi đùa nhiều thì mệt mỏi nghỉ ngơi vậy.

Cốc, cốc,... Tiếng gõ cửa phả vỡ không gian yên tĩnh đó. Thiên Dực là người nhạy cảm với tiếng động nên liền nheo mắt mấy cái rồi tỉnh dậy. Trong phút chốc lát liền lấy lại được phong thái của mình ngồi thẳng người đối diện cô. Kỳ Tuyết liếc nhìn thấy anh đã ngồi nghiêm chỉnh mới lên tiếng cho người gõ cửa đi vào. Một phần là vì cô sợ anh bị mất mặt vì bộ dạng trẻ con lúc này nên mới một hồi không lên tiếng, phần còn lại là cô đang cố tình làm khó người ở ngoài cửa kia.

Cửa mở ra, Linda đi vào trước, theo sau là Kiều Ngân Anh. Thiên Dực nhìn hai người đi vào liền nhìn cô nhún mày. "Đây là?"

"Kiều Ngân Anh – trưởng phòng thiết kế số 1. Người duy nhất năm nào cũng có thành tích nổi bật hơn những nhân viên còn lại sẽ là người đại diện Kỳ Liên tham gia dự án lần này." Kỳ Tuyết cười. Cô còn cố tình nhấn mạnh vào chỗ nhiều năm liền có thành tích nổi bật hơn các nhân viên khác. Vì lần trước vô tình cô cho người điều tra thì phát hiện ra thành tích của cô ta đều có sự giật dây phía sau từ cha cô. Nhưng sau lần trước ông không còn thương tiếc, cảm thấy có lỗi đứa con hoang này của mình nữa nên mới bắt đầu không âm thầm giúp đỡ, làm thành tích của cô ta trong mấy tháng gần đây giảm sút đáng kể.

Kiều Ngân Anh nghe xong đương nhiên tái mặt lại. Tuy lần trước cô ta có thể được ở lại công ty nhưng không còn sự trợ giúp của cha mình đạo gần đây công việc cô đều không thuận lợi. Thành tích liên tục giảm xuống mấy tháng nay, rồi lại tới chuyện Thiên Vũ tỏ tình với Kỳ Tuyết làm mọi người đều chỉ trích cô. Hiện tại ngay cả con gái cô trong nhà họ Thiên cũng chẳng còn chỗ đứng nữa. Cũng may Thiên Vũ vẫn nể tình đứa con gái Thiên Ngân Châu của bọn họ mà không đuổi cô ra khỏi nhà.

Đạo gần đây Tiểu Lân lại hay ở Thiên Gia nên cô cùng con gái mình lại càng phải nhún nhường nó vì cái hôm Tiểu Lân bị đẩy ngã đó đã gây ra ác cảm lớn của cha mẹ Thiên Vũ với cháu gái mình.

Thiên Dực nhìn cô trong lòng thở dài. Coi như lần này anh chẳng còn cách hóa giải chuyện này rồi. Có trách thì trách Kiều Ngân Anh cùng mẹ cô ta quá độc ác muốn giết chết Kỳ Tuyết mà lại không thành. "Rất vui được gặp cô Kiều. Mong cô không phụ sự kì vọng của Kỳ Tổng khi đã cho cô tham gia dự án này."

"Cảm ơn Thiên Tổng đã nhắc nhở. Tôi nhất định không phụ sự kỳ vọng của hai vị." Kiều Ngân Anh nhỏ giọng lên tiếng, liền cúi mở nở một nụ cười giả tạo.

Kỳ Tuyết nhếch môi cười, ánh mắt không tỏ rõ sự chán ghét mà hết sức bình thản đưa bản hợp đồng cho cô ta. "Mong cô sẽ không làm chúng tôi thất vọng. Có gì sẽ do Linda giúp đỡ cô trong dự án này."

Kỳ Tuyết nhìn cô ta nhận lấy bản hợp đồng miệng khẽ nhếch trong mấy giây không đủ để người khác chú ý tới. Với cô từ lúc Kiều Ngân Anh nhận lấy

bản hợp đồng này thì trò chơi mới chính thức thật sự bắt đầu. Cô sẽ khiến cô ta tự mình rời khỏi Kỳ Liên cũng như tránh xa gia đình cô.

____Lời Tác Giả____

A Diệp cúi đầu xin lỗi. "Thành thành xin lỗi mọi người vì đã lỡ hẹn tuần trước do một số việc ngoài ý muốn. Đây là chương bù cho tuần trước coi như lời hối lỗi còn lịch vẫn như tuần trước là thứ 5 và chủ nhật."

Tiểu Lãnh bên cạnh cười soái ca, nháy mắt một cái. "Mọi người đừng giận Diệp bà bà nha. Chương sau bà bà cho Tiểu Lãnh quay lại giúp mọi người ngược mụ Ngân Anh rồi đó."

A Diệp phi dép về phía Tiểu Lãnh. "Bà bà cái gì, là Diệp muội muội. Hm... Tại bị lấy bệnh lười cùng việc đột xuất nên mới lỡ hẹn. Thành thật xin lỗi độc giả. Hẹn gặp lại a."

Thoáng cái nhét Tiểu Lãnh vào bao mạt đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ngọt ngào

"Từ bây giờ cô hãy giao lại công việc cho thư ký Tiêu chuyển tới đội của Kiều Ngân Anh đi. Kỳ Tuyết gương mặt lạnh nhạt đặt bản hợp đồng ký kết nhân viên Kiều Ngân Anh ký đột gần đây nhất xuống. Trong này ghi rõ chỉ cần gây tổn hại cho công ty liền bị đuổi đi không mang theo một chút quyền lợi nào cả. Lần trước cha cô có thể giúp cô ta nhưng lần này thì sẽ không như vậy."

"Kỳ Tổng, chị muốn em theo dõi cô ta?" Linda đã theo Kỳ Tuyết lâu nên hiểu rõ một khi đã trở thành cánh tay của cô thì dù có dự án khác khiến cô phải lo lắng cô cũng không bao giờ cử người của mình đi. Huống gì dự án này kị với Thiên Long chỉ mang phạm vi nhỏ không được như những dự án họ từng làm bên Mỹ.

"Đúng rồi, chuẩn bị đi. Không được có bất kì sai sót nào." Kỳ Tuyết cười nhàn nhạt về mặt không chút nào có thiện ý. Nhiều năm như vậy lần trước ba cô có thể cứu cô ta nhưng lần này thì không, Kiều Ngân Anh những gì cô đã làm thì sắp tới cô sẽ phải hứng chịu gấp đôi.

Thiên Dực vẫn nhìn cô, nhìn ánh mắt đầy hận thù đó chỉ biết thờ dài trong lòng. Nếu năm đó cậu lấy can đảm hơn tỏ tình với cô, không để cô gặp anh hai, không để họ quen nhau thì chắc đã không có những chuyện như hiện tại. Anh hai nợ cô nhiều vậy nên sau này anh sẽ thay anh hai trả nợ cho cô.

Sau khi Linda đi ra ngoài được một lúc rồi cô vẫn luôn có cảm giác một ánh mắt đang nhìn chằm chằm về phía mình. Bất giác quay sang nhìn Thiên Dực đang ngồi ở ghế sofa bất giác rùng mình. Cô cười rồi đứng dậy đi về phía anh tới khi đứng trước mặt anh mới ngồi xuống bên cạnh. "Vừa nãy nhìn tớ chăm chú vậy đừng nói có ý đồ làm mất báo cho chị dâu không danh phận của cậu đấy nhá."

Thiên Dực lườm cô một cái rồi ngã đầu lên đùi cô, người làm xuống ghế sofa dài. Nhưng do chân anh so với chiều dài của sofa có cách biệt rõ lớn lên phải co lại đôi chút.

Với hành động bất ngờ này của anh làm cô chưa kịp phòng ngự gì, đến lúc lấy lại phản ứng định đẩy ra thì Thiên Dực đã chìm vào giấc ngủ. Cô bất giác cười nhìn người đàn ông đã ngủ say kia. Thiên Dực hồ mura gọi gió nhưng trước mặt cô luôn là đứa trẻ, ở cạnh Tiểu Lãnh luôn là người bạn, người thân của nó. Cô nợ ân tình của anh nhiều đến vậy nhưng đến bây giờ lại chưa bao giờ hỏi đáp được gì cho anh.

Bàn tay nhỏ nhắn của cô vuốt ve gương mặt anh. Cô quen anh gần chục năm rồi nhưng trước giờ chỉ có anh biết về cô còn cô biết về anh lại vô cùng hạn hẹp.

Còn nhớ năm cô học cấp 3, lúc ấy cô cùng Thiên Vũ chưa gặp nhau. Cô nhớ chàng trai mái tóc đen óng luôn đi bên cạnh cô không rời nửa bước. Mỗi bữa sáng của cô, từng tiết học rồi đồ dùng đều do anh chuẩn bị, dần dần ở trường dần tin anh với cô đang quen nhau. Quả thật nó khiến cô với Thiên Dực thành cặp đôi nổi tiếng ở trường cho tới khi chuyện cô thích Thiên Vũ bị lộ ra thì tin đồn mới lắng xuống. Nhưng người muốn chèo thuyền giữa cô và Thiên Dực cũng không phải hết đi.

Nhớ có một lần đưa con gái ngọc ngà như cô lại không biết bà dì(1) vô tình ghé thăm mà vẫn hồn nhiên chạy quanh sân trường. Cũng may lúc đó chưa ai để ý phần còn lại là do đồng phục trường cô có màu đen nên không lộ cho lắm.

Không biết như nào mà Thiên Dực đi tới cạnh cô cởi áo đồng phục ra quàng quanh người cô rồi kéo một mạch đi. Đương nhiên ai vô tình bị như vậy cũng có phản xạ là đánh ngay đối phương huống chi là đứa con gái không được thực nữ lắm như cô. Thiên Dực đương nhiên hiểu được ý nghĩ lúc ấy của cô mà vừa ôm cô vào lòng, chân sải bước vừa ghé sát tai cô thì thầm. "Đại tiểu thư, bà dì của cậu tới rồi đó. Thực nữ lại đi."

Kỳ Tuyết lúc đó liền đỏ ửng mặt nhìn xung quanh rồi úp mặt vào ngực anh, miệng nói lí nhí. "Đại thần, sao cậu không nói sớm. Lộ hết rồi à?"

Nhìn về e dè, thực nữ của cô mà Thiên Dực bật cười tiếp tục sải bước, miệng nhếch lên một đường nhưng cũng không quên giải đáp thắc mắc của

cô."Đại tiểu thư yên tâm, chưa lộ ra.Nhưng nếu còn muốn đánh người thì phải xem lại rồi."

Cô đáp trả anh bằng một cái lườm rồi quay đi.Tới vài năm trước khi anh giúp cô chăm sóc Tiểu Lãnh cô mới biết được thì ra Thiên Dực không chỉ nắm rõ sở thích của cô mà còn biết ngày bà đi tới thăm nữa. (A Diệp: Chẹp, Dực ca thật có tâm.Tới bao giờ mới tìm được thằng bạn thân như vậy.)

"Khụ...khụ...Kỳ Tổng, dù nhan sắc của tại hạ có đẹp tới nhường nào cũng không nên nhân lúc tại hạ ngủ mà có ý đồ xấu vậy."Tiếng ho kéo dài cùng giọng nói mang ý trêu đùa của Thiên Dực đánh tan dòng suy nghĩ của cô.Kỳ Tuyết nhìn người nam nhân đang cười tùm tùm ánh mắt chú ý bàn tay mình đang vuốt ve gương mặt anh.Bỗng không nhận được mà cốc đầu anh một cái.Thiên Dực đứng thật rất tốt nhưng cái tật xấu tự luyến thì mãi mãi không sửa được.

Thiên Dực mới ngủ dậy đầu óc còn phản ứng chậm chưa kịp theo nhịp tiết tấu của cô đã bị ăn một cái cốc đầu rõ đau liền nhú mày hướng cô ánh mắt đầy ai oán."Có cần ra tay mạnh vậy không? Cậu đúng là không có tình người."

Kỳ Tuyết liếc Thiên Dực một cái rồi hừ lạnh.Chớp mắt đã cuốn gói được tên nam nhân tự luyến ra khỏi văn phòng cô.Trước khi anh đi cũng không quên dọa nạt để tránh anh giờ trở mò lại.Cô cũng không không thể nào quên được vẻ mặt giận hờn như đứa trẻ của anh nhìn cô rồi bắt đầu đi rồi đi.

Căn phòng yên tĩnh trở lại.Kỳ Tuyết cũng chẳng có chút hứng thú nào làm việc nữa nên tự quyết cho bản thân nghỉ ngơi một hôm.Cô ngã người vào sofa, tiện lấy một cuốn tạp chí ra đọc.Không biết từ lúc nào dần dần cô cảm thấy hơi buồn ngủ mà thiếp đi.

Tiếng bước chân lớn dần vọng vào bên trong.Cánh cửa văn phòng mở ra Thiên Dực dần sải bước vào bên trong.

Sau khi bị Kỳ Tuyết đuổi về công ty anh cũng ngoan ngoãn mà làm việc nhưng suy nghĩ đầu cô gái ngốc này lại không nhớ ra hôm nay là ngày gì rồi lại tiếp tục tăng ca.Nhưng trái với suy nghĩ của anh cô gái ngốc lại đang ngủ rất say như một con hổ đã thu móng vuốt biến thành một chú mèo con nhỏ nhắn, đáng yêu vậy.

Thật ra với anh Kỳ Tuyết của bây giờ hay của mười năm trước lúc cô vào anh gặp nhau thì hoàn toàn không có sự thay đổi.Chẳng qua bây giờ cô biết che giấu bản tính trước người lạ, biết xù lông khi người khác chạm vào ranh giới của mình.Đúng hơn là sau mười năm cô đã được mài dũa để trở thành một người có chiều sâu nhưng thể cũng không làm cô mất đi bản thân mình.Kỳ Tuyết của mười năm trước nghịch ngợm, phá phách, ngây thơ và rất cổ chấp tới nay vẫn còn chẳng qua cô giữ nó lại chỉ thể hiện cho người cô tin tưởng thấy.

Thiên Dực đi tới ngồi xuống cạnh cô.Bàn tay ấm áp vuốt ve ngọn tóc bị vướng trên mặt cô gọn xuống.Thiên Dực quỳ xuống, gương mặt hiện lên nụ cười ẩn ý với cách ngủ đáng yêu của cô."Kỳ Tuyết, cảm ơn...em"

Nụ cười của anh dần làm cho người nhìn thấy thương xót.Đúng thế, cô cho anh ở cạnh cô nhưng nó mãi mãi chỉ là tình bạn chứ không phải tình yêu.Vũ Trắc Nghiền là tình yêu thời cấp 3 của cô, một tình yêu khiến cô day dứt cả đời.Lục Hàn là người thanh mai trúc mã cô yêu thầm từ nhỏ, là người khiến cô cả đời không quên.Còn anh trai anh, Thiên Vũ, tuy anh ấy khiến cô hận nhưng trong lòng cô Thiên Vũ là nam nhân cô dùng cả tuổi trẻ để theo đuổi rồi lại vì mối tình đó mà đau lòng cả đời.Nhưng anh mãi vẫn vậy, mười năm cũng chỉ là tình bạn, là thứ tình cảm vô cùng giản đơn.

Thiên Dực cúi người định hôn trán cô thì Kỳ Tuyết bất ngờ mở mắt ra.Gương mặt mơ màng không rõ phía trước là cái gì nhưng theo phản xạ liền hét lên, tay túm lấy cổ áo anh định đẩy ra.Nhưng do tình thế bất ngờ mà Kỳ Tuyết mất thăng bằng không những không đẩy được ra anh ra mà còn kéo anh lại về phía cô.Hon nữa tư thế này có vẻ...

_____Lời Tác Giả_____

A Diệp: Xin lỗi mọi người vì chuyện ra chương mới chậm.Một phần là vì tháng trước có hơi bận cộng thêm việc thẻ nhớ bị mất hết dữ liệu nên những bản thảo được viết ra đều mất hết.Ta cũng có ý định khôi phục nhưng không thành công nên thành thật xin lỗi mọi người.

Tiểu Lãnh chui từ góc tường ra: Để chúc lỗi Diệp bà sẽ lên lịch kĩ càng hơn sau khi sắp lịch với công việc của bản thân.Mỗi tuần bà bà sẽ ra ít nhất một chương vào thứ 7 hoặc chủ nhật.

A Diệp quay sang lườm Tiểu Lãnh rồi cười hiền dịu: Thành thật cảm ơn mọi người vẫn chú ý tới Ngày Yêu và xin lỗi vì sự chậm trễ!

Nói xong một bước kéo Tiểu Lãnh đi không quay lại..

Bạn đang đọc truyện *Ngày Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đêm Thất Tịch

Từ thế này quả thực khiến người khác nhìn vào vào nghi ngờ mà.Sau cái kéo mạnh mẽ của cô thì Thiên Dực tuy đã phản ứng nhanh nhưng cũng chỉ kịp giữ khoảng cách giữa mặt cô và mặt anh là một vài xăng ti mét.Kỳ Tuyết cảm nhận gương mặt mình nóng dần lên cũng cảm nhận được hơi thở ấm áp của

Thiên Dực.

Cô cúi đầu hận không thể tìm một cái hồ mà nhảy xuống đó luôn. Nhìn hai cánh tay vững chắc của anh chống vào ghế sofa để giữ được khoảng cách hiện tại. Bây giờ chỉ sợ bất ngờ một ai đó bước vào làm Thiên Dực giật mình mà lung lay thì chắc chắn cảnh tượng đó sẽ xảy ra.

Nhưng đúng là cuộc đời trớ trêu. Cánh! Cửa lớn văn phòng mở ra Linda vừa định tiến vào thì dừng lại. Cô ấy nhìn cảnh trước mắt hơi lúng túng một hồi rồi rất nhanh lấy lại chuyên nghiệp mà quay đầu đóng cửa. Kỳ Tuyết nhìn theo bóng họ mà gương mặt ửng hồng vì tức giận một cái mạnh đẩy Thiên Dực ngã xuống đất.

Thiên Dực tuy bị đẩy ngã xuống đất nhưng gương mặt không những không khó chịu mà còn cười khoái chí nhìn Kỳ Tuyết. Cô bức tức càng dâng cao đưa chân đạp mạnh anh một cái khiến Thiên Dực kêu lên rồi mới chậm rãi lên tiếng. "Sao đã quay lại rồi? Thiên Tổng đạo này thiếu việc sao mà thích tới Kỳ Liên ăn bám vậy."

Anh nhìn cô tức giận dù muốn cười cũng cố nhịn lại. Cánh tay đeo đồng hồ đưa về phía cô về mặt đưa trẻ bị đồ oan hiện nên. "Tan làm rồi đại tiểu thư. Hôm nay Thiên Tổng đây làm việc rất chăm chỉ và cần mẫn đó."

Kỳ Tuyết liếc anh hừ lạnh coi như tạm tha phần nào. "Vậy tới đây làm gì? Thiên Tổng không phải cũng có nhà để về sao."

Thiên Dực nhìn cô về mặt nghiêm chỉnh hơn nhiều. "Là muốn mời đại tiểu thư đây đi ăn tối không biết là có vinh hạnh không rồi."

Cô nhìn anh liếc cái rồi gật đầu đồng ý sau đó đuổi Thiên Dực xuống chỗ lấy xe đợi còn mình gọi Linda vào. Nguyên nhân cô gọi Linda vào cũng là vì Linda hiểu rõ cô rất coi trọng quy củ nên vào lúc nào cũng phải gõ cửa mà lần này cứ thế chạy vào tất nhiên là có việc gấp.

Lát sau Linda đã đứng trước mặt cô. Về mặt Linda hơi khó hiểu nhìn cô mà không nói gì làm Kỳ Tuyết phải dùng ánh mắt sắc lạnh ép cung. Sau một hồi đắn đo Linda mới bạo dạn nói ra. "Chủ tịch, Kiều trưởng phòng đã phân chia công việc xong. Mọi việc đều bình thường nhưng màn kết của buổi biểu diễn Kiều Trưởng Phòng muốn mời nhà thiết kế nổi tiếng người Hoa tại Mỹ về một bản thiết kế ngay trên sân khấu và thực hiện làm hoàn thiện nó."

Kỳ Tuyết hơi nhú mày rồi bình thản lên tiếng. "Vậy có gì đáng lo. Cô ta muốn làm cứ để cô ta làm miễn không làm tổn hại tới buổi biểu diễn là được."

Linda đương nhiên biết như vậy nhưng dù sao cũng phải báo cáo cho hết. "Nhưng người Kiều trưởng phòng muốn mời lại là Liza, nhà thiết kế nổi tiếng mới nổi tiếng khoảng 4 năm những thành tựu của cô ấy thì không hề nhỏ. Nghe nói năm nay cô ấy mới có khoảng 27 tuổi còn lại những thông tin về nhà thiết kế đó đều bí ẩn. Nghe nói người gặp qua cô ấy chỉ có một vài nhà thiết kế nổi tiếng vượt bậc trong nghề còn lại chưa ai thấy mặt. Ngay cả những buổi trao tặng giải thưởng cũng là do thư ký cô ấy nhận giúp."

Kỳ Tuyết nghe xong về mặt hơi khó chịu không hiện ra mà chỉ nhếch môi cười tựa như có gì đó kì bí hay ho sắp tới. "Cô quay về cứ tiếp tục theo dõi cô ta. Bây giờ ra ngoài gọi thư ký Tiêu vào giúp tôi."

Ngay sau khi Linda đi ra ngoài thì thư ký Tiêu lát sau đã xuất hiện. Với tính tình của Kỳ Tuyết thì ai cũng biết rõ cô khó tính trong công việc thế nào. Nhất là người thư ký ở cạnh cô lâu năm như thư ký Tiêu lại càng hiểu cô thích nhất là sự nhanh nhẹn trong mọi việc.

Cô nhìn thư ký Tiêu, người đã cạnh mình lâu năm. Từ một bạn cô vô tình quen trong quán cà phê rồi thành bạn bè sau đó là người đồng hành cùng cô suốt chặng đường đi tới con người mới, thành công như như hôm nay. Thấm thoát gần năm năm mà bây giờ nhìn lại đã thấy anh ta không còn như trước nữa, mà cũng dần thay đổi theo cô.

"Chủ tịch cho gọi tôi." Thư ký Tiêu nhìn cô.

Kỳ Tuyết bị tiếng gọi đánh thức khỏi dòng suy nghĩ liền bỗng phát hiện ra nhiều năm nay cách xưng hô giữa cô và thư ký Tiêu đã thay đổi rất nhiều, ngày càng xa lạ. Hiện tại chỉ còn là quan hệ cấp trên với cấp dưới.

"Đúng vậy Tiêu Thành. Không có người lạ anh cứ gọi em như bình thường đi." Cô nhìn anh mỉm cười. Tiêu Thành, cái tên này đã bao lâu rồi cô chưa gọi.

Tiêu Thành nhìn cô khó hiểu rồi cũng gật đầu đồng ý. "Em gọi anh có việc gì?"

"Tiêu Thành, Kiều Ngân Anh muốn mời nhà thiết kế Liza tham gia buổi biểu diễn sắp tới công ty hợp tác với Thiên Long. Em muốn cho cô ta một bất ngờ nên làm phiền anh rồi." Nghe bề ngoài lời nói cô khá mông lung nhưng cô biết người đi theo cô lâu vậy chắc chắn hiểu ra.

"Em chắc chắn chứ A Tuyết?" Tiêu Thành nhìn cô về mặt sâu lại. Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm nay anh gọi tên cô như vậy.

Kỳ Tuyết nhìn anh cười nhạt. Anh theo cô lâu như vậy, là cánh tay đắc lực của cô, cùng cô vượt qua bao nhiêu khó khăn nên câu hỏi này có hơi thừa không. Anh biết rõ cô chắc chắn sẽ do dự, sẽ không nỡ nhưng chỉ cần đạp đổ Kiều Ngân Anh xuống thì chắc chắn cô dám làm. "Có gì không chắc. Nhưng còn anh thì sao, anh đồng ý cho em làm vậy?"

Cô nhìn vào mắt anh chờ đợi câu trả lời nhưng khác với suy nghĩ của cô Tiêu Thành hoàn toàn không nên tiếng. Cô nhìn người trước mắt mình không biết là nên vui hay buồn. Vui vì anh ngày càng trở thành một người khiến người khác kính nể, thành một nam nhân với tài trí trong giới tài chính không thua kém ai mà vẫn chọn làm thư ký cho cô. Nhưng vì sao nhiều năm trước người bạn chí cốt này với cô lại dám nói suy nghĩ của mình mà hiện tại thì không dám.

"Tiêu Thành, trước giờ em làm gì sẽ luôn tôn trọng ý kiến của anh." Kỳ Tuyết nhìn anh, ánh mắt đầy hi vọng một câu trả lời.

Thư kí Tiêu nhìn Kỳ Tuyết do dự một hồi.Lời đáng nói nếu nói ra có thật sự là đúng không.Nhưng cuối cùng anh cũng bắt lực trước ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào mình mà buộc phải lên tiếng."Anh ủng hộ em làm vậy."

Kỳ Tuyết mỉm cười."Em chỉ cần vậy thôi Tiêu Thành.Cảm ơn anh vì luôn ở cạnh em trong nhiều năm qua."

Tiêu Thành gật đầu với cô."Vậy anh ra ngoài làm việc trước.Có gì sẽ báo cáo lại cho em sau."

Tới khi bóng lưng Tiêu Thành khuất đi cô liền mệt mỏi ngã người vào ghế.Nụ cười lúc nãy dập tắt thay vào là vẻ mặt u sầu, ánh mắt tình lặng như biển trong buổi chiều tà hiện lên.Gần năm năm cô cố gắng cuối cùng Kiều Ngân Anh cũng phải chịu quả báo do việc mình gây ra.

"Tiểu Lân hảo soái, mommy lười biếng mau nghe điện thoại.Tiểu Lân hảo soái,mommy lười biếng mau nghe điện thoại..."Cô nhủ mảy nhìn điện thoại mình vang lên tiếng nói đầy đắc ý của Tiểu Lân thăm thờ dài.Thằng tiểu quỷ này chẳng biết lại đổi nhạc chuông của cô lúc nào rồi.Đúng là để nó ở bên Thiên Vũ thì nó càng ngày càng chẳng coi cô ra gì nữa.

Cô tiện tay cầm điện thoại lên xem thì thấy màn hình hiện lên tên của Thiên Dục sau đó liền mở lên nghe."Alo Thiên Dục.Gọi tớ có gì sao?"

Đầu dây bên kia lặng thinh không có một tiếng gì cả.Cô nghĩ đi nghĩ lại chắc chắn Thiên Dục lại muốn phá mình lên nói vọng vào điện thoại."Cậu không nói thì tắt đi.Tớ đây phải tiết kiệm tiền để nuôi con."

Y như rằng cô vừa nói xong tiếng nói khó chịu từ đầu dây kia vọng về."Kỳ Tuyết, cái đứm nào tàn.Cậu vừa đồng ý đi ăn với tôi còn kêu tôi xuống dưới đợi cậu.Bây giờ đại tiểu thư lại muốn cho tôi leo cây sao."

Kỳ Tuyết chợt tỉnh ra, nhớ lại lúc nãy trước khi gọi Tiểu Thành vào có kêu Thiên Dục xuống chỗ để xe chờ mình xuống mà nói chuyện với Tiểu Thành một hồi quên luôn việc đã hứa với anh.

Giọng nói của cô thay đổi như chớp, liền có vẻ hối lỗi."Thiên tổng đại nhân, dạo này công việc nhiều náo nản vội rồi mong ngài thứ tội.Bây giờ liền xuống trình diện với ngài đây.Cảm phiền đại nhân đưa xe ra trước cổng công ty."

Đầu dây bên kia hừ lạnh một cái rồi ngắt máy.Cô nhin cười rồi lấy áo khoác cùng túi sách nhanh chóng đi xuống không sắp có tên nổi điên, nổi khùng.

_____ LỜI Tác Giả _____

Tiểu Lân: "Hm...Diệp bà bà sau khi nghe một bạn độc giả gọi y đã quyết định đi nhờ người edit bìa mới cho bộ truyện Ngừng Yêu."

A Diệp quay sang nhìn Tiểu Lân trừng mắt: " Diệp tỷ tỷ, bà bà ở đâu.Tiểu quý kia, tỷ tỷ sẽ cắt đất diễn của em"

Tiểu Lân hừ lạnh:" Cắt cũng cắt rồi, tôi bìa truyện còn không có ta.Diệp bà bà xấu xa độc ác."

A Diệp:. ..

Một chóng nhét Tiểu Lân vào bao bê đi.Gia môn bất hạnh A Diệp đây sẽ thay Kỳ Tuyết dạy dỗ con cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đêm thất tịch

Kỳ Tuyết nhin cười nhìn nam nhân đang nghiêm mặt lái xe kia mà cảm thấy tội lỗi của mình tăng cao đột ngột.Cũng không biết nói gì để nịnh anh nên cô đành quay mặt đi mở cửa xe ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài.

Màn đêm đã phủ khắp thành phố A.Ở nơi xa hoa này thì ban đêm chính là một thứ nói rõ nhất sự xa hoa của nó.Khắp đường phố sáng rực, người người qua lại tấp lập.Nhưng thứ khiến cô lạ nhất là hôm nay đa phần người trên đường đều đi theo đôi theo cặp, một nam một nữ nắm tay nhau.

Như nhận ra suy nghĩ cô Thiên Dục liền ho nhẹ rồi lên tiếng."Hôm nay là thất tịch."

Cô nghe xong liền chăm chú để ý xung quanh mới nhận ra hôm nay đã là thất tịch rồi.Nhiều năm ở nước ngoài chỉ đón lễ tình nhân của người phương Tây nên những ngày lễ quen thuộc khi trước cũng không còn nhớ rõ.Cô mở cửa sổ xe, bàn tay đưa ra bên ngoài đón khí lạnh ngày của ngày thất tịch thì bỗng có một bóng tuyết trắng xuống chạm vào tay cô.Cô khẽ run rẩy vì lạnh sau đó thụt tay lại nhìn Thiên Dục nói."Tuyết rơi rồi kia, cảm giác tuyết ở đây không giống ở Mỹ cho lắm đúng không?"

Thiên Dục nhủ mảy nhìn cô, không hiểu đôi khi cô gái này có những suy nghĩ gì nữa.Cô là người thông minh hiểu biết rộng mà đôi khi lại ngốc hết phần người bình thường.Thật sự có lúc anh nghĩ có phải ngày xưa cô đọc nhiều ngôn tình quá mà bây giờ bị nhiễm của mấy nữ chính đó rồi không.

Thấy anh không trả lời mình cô cũng chẳng bèn để ý nữa mà ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài của sổ.Nhưng xe càng đi cô lại càng cảm thấy nơi này khá là quen thuộc, đoạn đường này như thể đã từng được cô đi qua rất nhiều lần.Bỗng lúc này người này giờ không lên tiếng lại cất giọng."Đây là đường tới trường cao trung K."

Cô cười trừ, cuối cùng bản thân cũng nhớ đây là nơi nào.Tuy mọi người đều khen cô và Thiên Dực ngoan ngoan là cặp học sinh mẫu mực nhất trường K, một cao trung hạng nhất của thành phố A.Nhưng sự thật phía sau chỉ những người trong lớp và thầy cô biết rõ nhất.Vì nhờ thành tích cao công thêm việc có gia thế nên những chuyện trốn học, bỏ tiết hay thậm trí là ngủ gật của bọn cô đều được mắt nhắm mắt mở cho qua.

Thật ra hồi sơ trung cô không hề như vậy nhưng do khi ấy Vũ Trác Nghiên đột ngột nói chia tay rồi bỏ đi khiến cô hoàn toàn thích ứng không kịp mà cố biến mình thành ngược khác để tạo ra lớp vỏ bọc.Cũng như vậy mà khi học cao trung vì muốn quên đi quá khứ cô liền đổi tới khu khác để không gặp lại những bạn cũ, hoàn toàn có cơ để không nhớ tới Vũ Trác Nghiên và cô đã gặp Thiên Dực.

Cô khi trước tuy tính tình đàn ông nhưng do bị Vũ Trác Nghiên dạy dỗ, kìm hãm nên không bộc phát nay anh ta nói chia tay cộng thêm không còn ai kìm hãm nên cô trở nên vô cùng lỗ mãng hoàn toàn không có dáng vẻ của tiểu thư nhà quyền quý.Vì vậy màn gặp mặt của cô và Thiên Dực quả thực vô cùng đặc sắc.Người ta nói quả đúng, không đánh không làm bạn.Khi ấy cô đang đi dạo quanh khuôn viên trường lại gặp đường cảnh tượng Thiên Dực mặt lạnh như băng nhìn cô gái đang khóc thút thít.Nhớ tới chuyện của bản thân với Trác Nghiên nên máu nóng của cô nổi lên mà xông tới đánh Thiên Dực.Vì bị đánh bất ngờ nên Thiên Dực không có phòng bị liền bị cô đánh một cái xung tím mặt.Xấu hổ thay sau khi được cô gái khóc thút thít kia giải thích cô mới biết họ đang tập diễn cho vở diễn ở trường.

Cô cười cười ái ngại định trốn thì bị anh giữ lại chịu trách nhiệm.Ban đầu ấn tượng của Kỳ Tuyết với Thiên Dực là tên công tử nhà giàu kiêu ngạo mặt lạnh nhưng sau thời gian tiếp xúc nó đã sụp đổ hoàn toàn.Thiên Dực chính là tên đại mặt dày.

Nhìn chiếc xe dừng lại ở trước cổng trường.Không hiểu Thiên Dực và bác bảo vệ có quan hệ gì mà rất nhanh được đồng ý cho xe vào bên trong Cô xuống xe nhìn khung cảnh quanh trường quả nhiên không thay đổi nhiều lắm.Chưa kịp ngắm nhìn kĩ thì bị một cánh tay nắm chặt cổ tay mình kéo đi.Không cần nghĩ cô cũng biết đó là tay của ai.Cô bị anh kéo chạy một mạch lên sân thượng của trường.Từ trên đây có thể nhìn rõ khung cảnh của trường cũng là nơi lý tưởng mà khi xưa cô và anh thường trốn tiết.

Cô chưa kịp hỏi anh tại sao lại dẫn cô tới đây thì đột ngột bị anh ôm từ phía sau, rồi một giọng nói nhẹ nhàng ảm áp vang bên tai cô nhưng rất nhỏ như thì thầm vậy."Một lần thôi Kỳ Tuyết, để anh ôm em một lần thôi.Đừng nói gì cũng đừng đẩy anh ra.Anh thật sự rất mệt rồi."

Lời của anh tựa như những mũi kim đâm vào tim cô.Cô khựng lại mà mặc anh ôm mình từ phía sau.Trước giờ cô chưa từng thấy một Thiên Dực yếu đuối như vậy hay là do cô chưa từng thử quan tâm tới anh để thấy vẻ yếu đuối này.

Không gian yên tĩnh tới khác thường, tuyết cũng nhẹ rơi xuống nhưng không nhiều rồi dừng không rơi nữa.Còn trước sau thì Thiên Dực vẫn một ôm lấy cô từ phía sau, cảm tựa trên vai cô mà im lặng không nói gì.

Lúc này trên trời hiện lên hình ảnh Ngưu Lang Chức Nữ gặp mặt nhau.Cảnh tượng diễn ra chậm rãi nhưng đủ để những cặp tình nhân đang đứng dưới trời của thể xem được.Và cô bây giờ cũng hiểu tại sao anh lại đưa cô tới đây.Là vì anh muốn cùng cô đón thật tích trong không gian của riêng hai người.Lúc này anh buông nhẹ cô ra, xoay cô nhìn về phía anh cười ảm ảm."Đại tiểu thư, thất tịch vui về.Chúc em luôn luôn hạnh phúc!"

Cô nhìn anh không hiểu tại sao bản thân lại muốn khóc tới như vậy.Khóe mắt bắt đầu cay cay rồi những giọt lệ tuôn ra, lăn dài trên má.Anh bất ngờ trước việc cô đột nhiên khóc nên chỉ biết ôm cô vào lòng mà vỗ về."Ngao đừng khóc.Nói anh nghe xem anh đã làm sai gì mà đại tiểu thư kiêu ngạo mọi ngày lại rơi nước mắt rồi."

Cô hừ lạnh một cái đâm vào ngực anh."Đại tiểu thư cái đầu cậu.Anh với em gì ở đây, nên nhớ cậu sinh sau tở đây nhá."

Thiên Dực bật cười cốc trán cô rồi ôm chặt cô hơn không nói gì tiếp.Cô cũng chẳng biết anh đang nghĩ gì nhưng cũng thuận theo mà để anh ôm chặt trong lòng cứ như vậy mà họ đã trải qua một thất tịch nhẹ nhàng không có hoa hay ánh đèn nến ngọt ngào nào cả.

Nhưng với Thiên Dực thì đây chính là thứ tuyệt nhất với anh rồi.Anh cố gắng bao năm cuối cùng được cô đáp lại dù chỉ một ít vậy cũng đáng.Tình yêu là để người còn lại hạnh phúc chứ không phải ép nhau vào đau khổ.Vì vậy anh chấp nhận lùi lại từ phía xa để âm thầm bảo vệ và chúc phúc cô, người con gái mà anh dùng cả tuổi trẻ để chạy theo.Cảm ơn cô vì nhờ cô mà tuổi trẻ của anh mới thật sự hoàn thiện.

_____Lời Tác Giả_____

A Diệp cúi đầu: Thành thật xin lỗi,thật ra không có ý lừa hẹn mà do lap có vấn đề vì có virus nên không có cách đăng bài đành rơi lại tới bây giờ.Nhưng xin hứa sẽ bù đầy đủ chương thiếu cho mọi người nên cứ yên tâm nha.Gửi lời yêu thương tới mọi người!

Tiểu Lãnh ngồi xa nghe xong liền nói nhỏ: Chắc, tại lão bà bà bị kích động nên mới vậy đã.Mọi người đừng tin vào y.Cái người nào cá ấy mà viết đủ cũng là cá vấn đề hướng chỉ là viết bù.

Lời vừa dứt một cái dép phi ngay vào người Tiểu Lãnh.Và màn đặc sắc hết thức khi Tiểu Lãnh bị kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Bất ngờ

Những ngày tiếp theo Thiên Dực hoàn toàn biến mất làm cô có phần lo lắng nên cho Linda tới Thiên Long hỏi mới biết anh đã qua Châu Phi để thực hiện một dự án quan trọng. Thảo nào hôm ấy anh lại làm vậy, nếu biết trước cô có thể đã nói với anh thêm vài câu.

Cô định sẽ tới Châu Phi thăm anh thì lại có việc dự án thời trang hợp tác giữa Kỳ Liên và Thiên Long phải đẩy ngày ra mắt lên sớm hơn mấy ngày nên công tác chuẩn bị càng phải gấp rút mà vẫn kĩ lưỡng. Ngày ngày những cuộc họp diễn ra, rồi những bản thảo đến tay cô lại bị xé ra mang về làm lại cứ liên tiếp trong khoảng thời gian đó tới tận hôm nay mới hết thúc. Nguyên nhân nó kết thúc cũng là vì hôm nay tới ngày ra mắt bộ thiết kế mới này.

Thông tin nhà thiết kế nổi tiếng người Trung Quốc, Liza sẽ tham gia buổi trình diễn với tư cách khách mời và cũng sẽ thiết kế một bộ trang phục ngay trên sân khấu càng khiến cho giới truyền thông phải gấp rút huy động toàn bộ lực lượng tới. Vì vậy mới gần tới giờ mà cả hội trường đã đông nghịt người.

Dự án này giao cho Kiều Ngân Anh phụ trách nên cô không cần để ý nhiều nên vừa tới liền vào phòng chờ nghỉ ngơi.

"Chủ tịch, mọi chuyện đã chuẩn bị rất kĩ. Chị có cần em kiểm tra lại một lần nữa xung quanh hội trường?" Linda nhìn cô.

Kỳ Tuyết hơi nhắm mắt lại, Linda tuy đã tới chỗ Kiều Ngân Anh để giúp cô ta nhưng vẫn ngày ngày tới báo cáo tình hình công việc với cô, không sót một ý. "Không cần, cô ra ngoài tìm thư ký Tiêu vào đây."

Cô dựa mình vào ghế, mắt nhắm lại nụ cười nhàn nhạt hiện ra. Kỳ Tuyết, Kỳ Tổng, A Tuyết,... đâu mới là con người thật của cô. Trả thù, ý nghĩ này đã theo cô bao năm rồi nhưng tới chính bản thân mình muốn làm không cô cũng chẳng rõ. Hình như thời gian này làm cô đủ nguôi ngoai rồi, cô cũng chẳng muốn đối đầu với cô ta nữa. Nhưng Kiều Ngân Anh cô ta quá tham lam, mẹ cô ta lại càng ác độc. Vũ Trác Nghiên và Lạc Vũ Anh biến mất không tin tức, Thiên Dực qua Châu Phi một khoảng thời gian dài vậy mặc dù cô cho người điều tra cũng chẳng có tin tức, cho người tới Thiên Long dò hỏi thì cũng chẳng được thông tin gì. Mà kẻ dám làm vậy chỉ có Kiều Ngân Ý, mẹ đàn bà độc ác không từ thủ đoạn. Ví dụ như làm sao bà ta sinh ra được Kiều Ngân Anh.

"A Tuyết!"

Tiếng gọi khiến cô làm cô chú ý mà mở mắt ra nhìn người trước mặt. Không biết từ lúc nào mà Tiêu Thành đã ở đây rồi. Cô đúng là tập trung tới mức anh đi vào cũng chẳng hề phát hiện ra.

Tiêu Thành nheo mắt lại nhìn cô sau đó chậm rãi nói. "Có chuyện gì mà em suy nghĩ tới mức anh gõ cửa cũng không nghe thấy vậy?"

Cô nhìn anh cười ái ngại, chuyện riêng của bản thân quá thật cô cũng không muốn nói. "Không có gì, chỉ chút chuyện vặt thôi. Việc em kêu anh chuẩn bị đã hoàn tất?"

Anh biết cô không có ý định nói nên cũng chẳng hỏi tiếp vấn đề kia nữa. "Mọi chuyện đã chuẩn bị xong chỉ chờ màn biểu diễn bắt đầu. Hôm qua anh người chúng ta cử tới Châu Phi báo rằng tìm ra trụ sở làm việc của Thiên Dực nhưng anh ta đã không ở đó được mấy hôm rồi."

Cô mím môi, chắc chắn là có chuyện. Người cô cử đi là thám tử có tiếng trong ngành mà tìm hơn nửa tháng mới ra được nơi làm việc, lại vừa tới nơi thì anh không còn ở đó. Có vẻ chuyến đi lần này của Thiên Dực có điều gì đó uẩn khúc.

"Còn Vũ Trác Nghiên với Lạc Vũ Anh thì sao?" Kỳ Tuyết chậm rãi nhìn Tiêu Thành. Cô thật sự mong muốn tìm được tin tức nào đó của họ.

Đáp lại cô Tiêu Thành chỉ biết lắc đầu. Anh biết cô cần thông tin của họ nhưng anh cũng lực bất tòng tâm. Đúng như anh nghĩ ánh mắt u sầu tuy được ngụy trang bởi gương mặt trầm tĩnh vẫn vô thức đập vào mắt anh.

"Không còn gì anh ra ngoài trước. Em cứ nghỉ ngơi đi, tới lúc cần xuất hiện anh sẽ tới tìm em." Tiêu Thành nói xong rồi rời đi. Một người tài giỏi như anh sao lại chịu dưới chướng Kỳ Tuyết như vậy là điểm thắc mắc của mọi người.

Tới khi anh đi khuất rồi cô mới buông lỏng được bản thân. Cái gì tới cũng sắp tới rồi, cô nhất định phải thật sự làm cô ta không còn cách nào ở lại Kỳ Liên nữa.

Lúc này ở hội trường chính mọi thứ đã ổn định. Ánh đèn sáng liên tắt đi mà toàn bộ chiếu về sân khấu biểu diễn hình L, là chữ cái đầu trong chữ lucky, mang ý nghĩa may mắn như chủ đề của bộ sưu tập này vậy. Từng người mẫu bước ra mỗi người đều mang thần thái khiến người ta phải chú ý những cũng không quên cách để làm nổi bật cả trang phục họ mặc nữa. Tông màu chủ đạo của buổi trình diễn này là xanh lá cây, là màu của cỏ ba lá một loại hoa mang ý nghĩa may mắn.

Sau khi kết thúc người mẫu cùng người thiết kế là Kiều Ngân Anh bước lên sân khấu. Kiều Ngân Anh mang một vẻ mặt rạng rỡ, trước giờ đã có nhiều lần cô ta đứng trên sân diễn lớn vậy với tư cách người thiết kế rồi nhưng lần này còn có sự xuất hiện của nhà thiết kế kì lạ người Trung Quốc, Liza tham gia với tư cách khách mời. Nghe nói trước giờ người này chưa từng nhận lời tham gia bất kì buổi tiệc hay bất kì buổi trình diễn này nên sự kiện người này nhận lời của cô ta càng cho thấy người này xem trọng tài thiết kế của cô ta.

Nhưng người tính không bằng trời tính tới gần bắt đầu buổi trình diễn cũng chưa thấy Liza xuất hiện. May thay trước khi cô lên sân khấu thì thư kí báo Liza đã tới chỉ cần cô mời tới liền lên sân khấu. Kiều Ngân Anh nhìn mọi người xung quanh bên dưới, ai cũng muốn chiêm ngưỡng Liza như thế nào đều

hội hộp, một số người tỏ ra bình thản nhưng lòng cũng nóng không kém.

"Sau đây xin mời nhà thiết kế người Trung Quốc trẻ tuổi nhưng đầy tài năng Liza lên sân khấu để hoàn thành nốt màn đặc biệt nhất của buổi trình diễn này." MC của buổi diễn là người có tiếng trong ngành lên rất nhanh là giới thiệu xong Liza.

Lúc này những ánh mắt dồn về phía sân khấu để xem hình dáng của nhà thiết kế kì quái này ra sao. Nhưng trái ngược với họ Liza là phụ nữ bình thường, tám bảm ngang vai, ngũ quan không có gì đặc sắc cả chỉ ở mức tầm trung. Các tiếng xì xào to nhỏ vang lên quanh hội trường. Sự việc này làm cho sắc mặt của Kiều Ngân Anh tối đi, cô ta còn tưởng Liza mỹ nhân hóa ra là phụ nữ bình thường nên mới cố gắng giấu mặt như vậy.

"Tiếp sau đây sẽ là màn độc đáo nhất ngày hôm nay. Nhà thiết kế Liza sẽ thiết kế và hoàn thành một mẫu thiết kế ngay tại sân khấu này." Vì thấy không khí trầm đi nên MC rất nhanh đẩy tiết tấu để tránh làm giảm nhiệt của buổi biểu diễn.

Khách mời bên dưới ngoài mong muốn nhìn thấy Liza nhưng quan trọng hơn là họ muốn thấy nhà thiết kế này thiết kế một bộ trang phục ngay trước mắt họ nên tiếng xì xào liền ít đi rồi tắt hẳn. Lúc này nhân viên phụ trách cũng mang giá vẽ cùng vải lên trên sân khấu. Mọi người im lặng chỉ chờ Liza bắt đầu. Nhưng trái với mọi người Liza lại nhìn Kiều Ngân Anh một cách kì lạ rồi chậm rãi đi về phía giá vẽ. Bàn tay cầm cây bút chì lên run run, khi để đầu bút chạm vào mặt giấy rồi nhưng từ đầu tới cuối đều nhìn Kiều Ngân Anh.

Kiều Ngân Anh cũng không hiểu tại sao Liza lại luôn nhìn mình như vậy nhưng ý nghĩ đó rất nhanh dập tắt rồi chăm chú xem cử chỉ của Liza. Liza càng làm mọi người ngạc nhiên khi cô ấy chỉ cần cây bút chì không hề di chuyển. Lúc này tiếng xì xào lại vang lên, có một phóng viên bạo đánh tiếng. "Có khi nào là giả không. Liza chưa phải chưa thiết kế ngay trên sân khấu bao giờ chỉ là mọi khi cô ấy đeo mặt nạ thôi. Tuy cô gái này có hình dáng giống nhưng không có khí chất được tỏa ra như Liza."

Mọi người người nghe xong cũng phần nào tán thành mà gia tăng sự nghi ngờ. Trước sức em đó Liza đang cầm cây bút chì kia sợ hãi nói. "Tôi...tôi là bị Kiều Tổng ép phải đóng giả Liza."

Bạn đang đọc truyện *Ngừng Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.